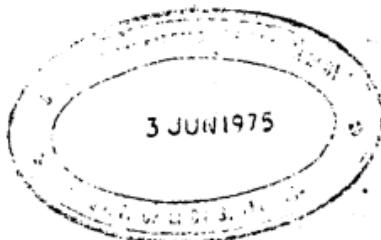

SEMINAR ON
Hero-Stones

Editor

R. NAGASWAMY

Published by

the State Department of Archaeology,
Government of Tamilnadu.

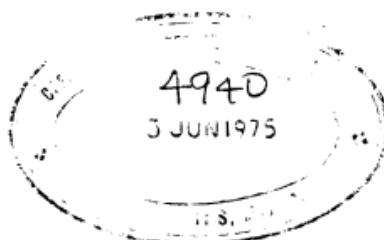
1974

First Edition 1974.
T. N. D. A. Pub. No. 36.

A17.70934

NAG

© Department of Archaeology

Editor:

R. Nagaswamy

PRICE: Rs. 10.00

Departmental Press,

Department of Archaeology

5 JUN 1975

FOREWORD

This is the era of seminars. It is one of the academic devices for focussing attention on the less understood topics of importance. We have had two such organised by the Directorate of Archaeology, Tamil Nadu, one on 'Hero Stones,' and the other on the 'Chola history'.

It is well known that the early History of the Tamils is still largely shrouded in chronologically unverified cultural stages. It has been customary to consider the 'Sangam classics' as representing the very peak of the early Tamil socio-cultural scene, but it has not been possible for scholars to pin-point its chronological stage yet. Assessments had been swinging between the remote centuries before Christ, to the first four or five centuries after Christ. It would be healthy, however, to analyse the situation from a multi-disciplinary approach of archaeology, epigraphy and culture, and also to follow the archaeological technique of proceeding from the known to the unknown, backwards into time.

In so far as the Chengam 'hero stones' (which are apparently the oldest of this kind) are concerned, their palaeography adopting a transitional Vatteluttu and at the same time dealing with the several known kings of the early Pallava line, places in our hands, perhaps for the first time, a tool which can be used for not only assessing the cultural situation of the institution of 'hero stones' in the then society, but also to perceive the earlier stages of the palaeographic wealth of Tamil Nadu, in relation to these 'hero stone' records. We know now, thanks especially to the painstaking and methodical work in recent years, of Iravatham Mahadevan on the early Tamil Brahmi cave records that they might range from the 1st Century B.C. to the 5th-6th Century A.D. in pristine and evolutionary forms. We have several stages of their records with comparable material in the form of graffiti letters on pot-sherds, as at Arikanmedu, Uraiyyur, Korkai etc. and ending with the series of records at Pugaliyur, Varicchiyur, Tirunatharkunru and Pillayarpatti. Some where in between also fall the evidence from the Chengam coin hoard (from the self-same tract, may it be noted, as that of the 'hero-stone's

under discussion), now acquired by the Madras Government Museum. All these show that the first few centuries of the Christian era had a script-vogue of a particular kind, and the contents and their literary quality also was of a particular mode. Those said to be of the pre-Christian early cave Brahmi groups do not differ from these significantly, and it is debatable if they could indeed be considered as so much antedating the rest, especially when, archaeologically speaking, it is now very well established that the periods prior to the Christian era had been reflected in Tamil Nadu by a robust culture, represented ceramically by the 'Black and Red Ware', moored into the Iron Age technically, and given to the erection of ostentatious funerary stone edifices to the dead, in the form of 'megalithic' tombs, several thousands of which dot the Tamil country-side, especially in Tondaimandalam (coming again within the purview of the 'hero stone' provenance). These megaliths, in their 'black and red ware' pottery, have graffiti markings which have no direct relationship to any script form as such. Thus, the erection of hero stones-inscribed as well as uninscribed-(both of which belong to the category of non-sepulchral memorials and hence outside the purview of megalithic custom) might advisedly be considered as well post-dating the megaliths of the Iron Age, which are seen to spill into the very first century of the Christian era in Tamil Nadu. Considered from the era of Roman contacts and the other data, therefore, we could assume a cultural matrix of the Iron age megalithic period as the *basal stratum* (with a Neolithic substratum) of the Tamils in the pre-Christian centuries, upon which was built the subsequent developments of their cultural scene. A *terminus post-quem* was also needed for the process of sophistication, as reflected in the Sangam epics, and the inscriptions on the 'hero stones' would seem to indicate they do indeed reflect, by tone and tenor, the developed stages of these classics. One of their classics, *Malaipadukadām*, especially, apart from others in *Aham*, *Puram*, *Peruntogai* and *Aingurunūru* talks about the 'hero stones', in a graphic manner, in the *very zone*, where they have now been discovered and recorded in profusion, namely, the Chengam taluk, and the implication would, therefore, be that these 'hero stones' were in vogue at the time that particular Sangam classic was compiled. This together, with the fact that it is recorded in the *Vetteluttu* script throughout-in sharp contrast with the early Tamil Brahmi records upto the Pugaliyūr-Tirunatharkunru later stages, would appear to give us a compact cultural-chronological sequence that would help us much in dating the central 'Sangam' lore. They would seem to be filling upto the gap

between the 3rd-4th Century A. D. and the 6th-7th Century A. D., and would suggest that the Vatteluttu itself was derivable scriptally in upper Tamil Nadu, from the early cave Brahmi records, but shows a full social utilisation of the script-record potential by the Tamil Muse more profusely in developed Vatteluttu stages, as reflected in the present 'hero stone' series; and this would appear to be the most valuable contribution of the nature, place and possible regnal date, ascribable to the Chengam 'hero stones'. Thus, the method of archaeology, of proceeding to the unknown from the known, also has received a link in these 'hero stone' records with their regnal years. The scholars would do well to be thankful for these very valuable records, and make full use of them for assessing and analysing certain of the stages of early Tamil culture and sociology.

I am thankful to my friend, Shri R. Nagaswami, Director of Archaeology, Tamil Nadu for having given me this pleasant opportunity.

K. V. SOUNDARA RAJAN,

*Superintending Archaeologist,
Archaeological Survey of India.*

P R E F A C E

The Tamilnadu State Department of Archaeology organised a Seminar and exhibition on Hero-stones on the 24th and 25th of February 1973. This venture was the fruition of intensive survey by the epigraphy wing of the department, in the years 1972-73. These Hero-stones are abundantly present in the Chengam taluk of North Arcot District and Uttangarai, Harur taluks of Dharmapuri District.

The Seminar was inaugurated by Dr. T. P. Meenakshisundaram, former Vice-Chancellor of the Madurai University. Dr. Ayyappan, former Vice-Chancellor of the Kerala University distributed the prizes. The exhibition was opened by Thiru K. G. Krishnan, Superintending Epigraphist, Archaeological Survey of India, Mysore. Thiru K. S. Narasimhan, Commissioner, Hindu Religious and Charitable Endowment Department, released the departmental publication "Temple Arts of Tamil nadu" in Tamil.

The Seminar was divided into four sessions presided respectively by Thiru S. R. Balasubramaniam, Dr. N. Sanjeevi, Thiru K. V. Soundararajan and Dr. K. K. Pillai. Nearly thirty research papers were presented. The papers read were broadly divided into the following topics— Hero-stones and literature; Hero-stones and History; Hero-stones and Grammar. Papers pertaining to Hero-stones of individual rulers and dynasties besides the sociological impact of Hero-stones on Tamil culture were also presented. The evolution of Vatteluttu script in Hero-stones received merited discussion amongst the scholars.

Distinguished scholars like Professor K. A. Nilakanta Sastri, Dr. T. V. Mahalingam, Thiru N. Vanamamalai, Thiru Mylai Seeniv Venkataswamy and others participated in the proceedings.

In connection with the Seminar and Exhibition, the department conducted an oratorical contest for college students on 'Hero-stones and Literature'. Students from various colleges in the city took part in large

members. A three member panel headed by Professor Hanumanthan, Chief Professor of History, Presidency College, Madras decided three prize winners.

The exhibits displayed in the exhibition ranged from early Pallava period to late Vijayanagar reigns and included estampages of Pallava, Chola, Pandya, Ganga, Nolamba and Vijayanagara kings. Besides estampages, a map showing the density of Hero-stone epigraphs in Tamilnadu, charts comparing ancient and modern names of villages that provided Hero-stones and other literary references, in addition to model setting of Hero-stone environment and photographic enlargements, added lustre to the exhibition.

The exhibition was on view for a fortnight and school children and college students, in Madras and its suburbs benefitted immensely and had a glimpse of the heroes of ancient Tamilnadu.

The present volume contains papers both in Tamil and English read at the seminar in its entirety, barring those that dealt with "Hero-stones and Literature". The latter have been pruned accordingly such that repetition of ideas raised and points discussed does not occur, for which the editor craves the indulgence of the scholars concerned. Literary references pertaining to Hero-stones have been appended at the end.

It must be admitted that many new evidences have come to light subsequent to the seminar held in 1973. The Tamilnadu State Department of Archaeology, has copied more than 150 Hero-stones after the seminar calling for further addition and in some cases revision to some of the papers included in this collection. However we are publishing them as they were presented then, as it will take sometime before these new finds are read and assessed. We were amazed at the interest evinced by scholars and students when the seminar was organised, where one witnessed a joy of discovery - a discovery of close relationship between monumental relics spread over a vast part of the land, and literature, particularly the Sangam classics. The excitement was quite justifiable as this was the first time that such a large number of inscribed Hero-stones ranging from 5th, 6th centuries to the almost the present times have been discovered in a short span of time. It may be seen that this collection of papers includes a number of articles dealing with Hero-stones and literature, reflecting the enthusiasm of the participants.

Inaugurating the seminar Dr. T. P. Meenakshisundaram remarked that Hero-stones were intimately connected with the life of the common-man who has preserved the tradition to this day not only by regularly worshipping them but by way of hundreds of folk songs which are yet to be collected and published. Dr. T. P. Meenakshisundaram suggested that besides arranging to collect and publish them it is also necessary to tape record them, as the folk-tunes in which they are sung are fast disappearing.

I am thankful to Thiru. K. V. Soundararajan who has kindly given a foreword to this collection of papers. My colleagues in the epigraphical and printing wings of the Department have done a splendid job by collecting these epigraphs and seeing this collection through the press. Thiru S. Hariharan Registration Officer, and Selvi Marxia Gandhi, Epigraphist, merit special mention for patiently going through the proofs and seeing it through the press. I do hope that this would stimulate further studies on the subject.

R. NAGASWAMY.

Director, State Department of Archaeology

CONTENTS

1	Hero-Stone Inscriptions of the Pallava Times - K. G. KRISHNAM	
2	நடுகல் வழிபாடு - வெ. மகாதேவன்	
3	An Interesting Hero-Stone Inscription from Chengam - V. S. SUBRAMANIAM	
4	சொழர் கால நடுகற்கள் - Dr. வீராவதி திருதாவுக்கரச்	
5	நடுகல்லும் இலக்கியமும் - மர. ரா. அரசு	
6	Some Hero-Stones in the Pandyan Country - DR. K. V. RAMAN	
7	நடுகல்—உள்ளும், புறமும் - மர. சந்திரசூர்த்தி	
8	Hero-Stone Inscriptions of Narasimha I & II - NATANA. KASINATHAN	
9	இலக்கியத்தில் நடுகல் - மயிலீ சீனி, வெங்கடசாமி	
10	நடுகற்களும், நம்பிக்கைகளும் - தா. வராமாமகிளி	
11	செங்கம் நடுகற்களும், இலக்கியமும் - ச. வரதராசனு	
12	நடுகல்லும் இலக்கியமும் - இ. சுந்தரசூர்த்தி	
13	நடுகல்லும் இலக்கியமும் - பெ. கு. வரதராசன்	
14	நடுகல்லும் இலக்கணமும் - முத்து எத்திராசன்	
15	Simhavishnu - S. HARIHARAN	
16	இலக்கியத்தில் நடுகல் - அ. பாஸ்கர பாஸ்பாண்டியன்	
17	நடுகல்லும் இலக்கியமும் - வி. சீனிவாசன்	
18	நடுகல் காட்டும் சமுதாயம் - கொடுமுடி ச. சண்முகம்	
19	பட்டோரைப் பரவுதல் - இ. ஸ்ரீதரன்	
20	நடுகல்லும் வரலாறும் - செ. இராசு	
21	நடுகல்லும் இலக்கியமும் - தெ. ஞானசுத்தரம்	
22	நடுகல்லும் இலக்கியமும் இரா. ஆ. கலோசந்தி	
23	Chhaya-Stambhas from Nagarjunakonda - H. SARKAR	93
24	முதல் மகேந்திரவர்மனின் நடுகற் கல்வெட்டுகள் - கு. தாமோதன்	95
25	Agamas on Memorial-Stones. - R. Nagaswamy	103
26	நடுகல் மேற்கொள்கள்	105

{ f
E 4

HERO-STONE INSCRIPTIONS OF THE PALLAVA TIMES

K. G. KRISHNAN,
Superintending Epigraphist,
Archaeological Survey of India, Mysore.

A number of hero-stones bearing inscriptions were discovered in 1971 by the Department of Archaeology of the Government of Tamil Nadu mostly in the Chengam Taluk of the North Arcot District.¹ A majority of these inscriptions are in Tamil Language and Vatteluttu script. They throw a flood of light on the social conditions obtaining then in this hilly tract. It is necessary to understand the geographical back-ground before we evaluate the bearing of these inscriptions on the contemporary history. The western borders of the Chengam Taluk have a narrow opening of about fifteen miles bounded on the north by the Javvaji ranges and on the south by the Kalrayanmalai ranges. The river Pennaiyār flowing eastwards enters at a point to the middle of this opening. The modern road from Uttangari to Chengam passes through this opening, skirting the southern end of the Javvaji ranges. This natural setting reveals to us the trend and nature, as well, of the frequent cattle raids across the borders. It is noteworthy that very few among these inscriptions speak of any genuine warfare between dynasties so well-known to us and that the rest confine themselves to the prosaic pattern of raid on cattle raids and their rescue. Tamil literary conventions have held such cattle sheds as a preliminary step leading to a battle between the two contending parties. But unfortunately we have not got records pertaining to the later stage which would have thrown light on the political aspects of the period. Only two feudatory families viz. the Ganga-Kongapis and the Bāṇas are referred to. It is well-known that kings of the former dynasty were described as Gaṅgas.² Vāṇakōrāisar referred to in the Kottaiyūr, Edattaiyūr and Kūḍalūr inscriptions appears to belong to branch of the Bāṇa family, which sought service under the Pallavas in this region. We witness here a rather enigmatic spectacle of internecine warfare between two parties of the same feudatory family.

1. This paper is based on the impressions of these inscriptions stored in the office of the Chief Epigraphist.

2. *Ind. Ant.*, Vol. VI, pp. 24-25; *Ep. Ind.*, Vol. XIV, pp. 331-40.

The earliest king represented in the collection examined by me belongs to Singavinnavarman (Simhavishnu). The inscription is dated in the 33rd year in his reign and records the death of Kandaparuman (Skandavarman) Enādiyār's son. The reference to Vinnan in this record recalls to us the prevalence of this name in the ruling houses of this region in earlier times.¹ The next important inscription belongs to the 1st regnal year of Mahendravarman where a Gangaraisar is mentioned.² The Kottaiyūr inscription of Mahēndravarman testify to the internecine quarrel between two parties both of whom are described to the nephews (*marumakkal*) of Vāṇakō-
araistar. The highest regnal years viz., 54, 58 and 59 are obtained for this king respectively from the Edattanūr, Kuḍalūr and Śättaṇūr epigraphs.³ Two inscriptions from Śättaṇūr and Torappādi give the 11th and 12th regnal years for Narasimhavarman I.⁴ The Torappādi inscription records an internecine quarrel between two parties Koṅgani-araisar and Gangaraisar both obviously of the same stock. Next comes in the order, on the basis of palaeography, a solitary record of Mahēndravarman II from Periyakōlāppādi dated in the 11th year in his reign. The expression Perumpōttaraiyar occuring in this is interesting. Another inscription from the same place dated in the [12]th year of an Isvaravarman has to be placed in this period.⁵ Perumpōttaraiyar figures in this record also. We now come to the famous reign of Narasimhavarman II to whom the highest regnal year 50 is cited in the inscription from Śättaṇūr. Paramēśvaravarman II is represented by the Mēlpallippattu inscription which is dated in the ninth year of his reign. The collateral line is represented in this collection through Nandivarman II, Dantivarman and Kampavarman. It is interesting to note that a term *piḍugu* (thunderbolt) suggesting their Telugu association is used in connection with the name Dantivarman in the Piñjūr record.

It is clear that these highest known regnal years, when put together ($33+59+12(13)+11+12(19)+50+9$) upto the reign of Paramēśvaravarman II, add up to 186. This makes it impossible for us to accommodate the reigns of Simhavishnu and his descendants, without any adjustment

1. Vide Irulappatti inscription of Vinnavarman

2. 3. Contra Chengam Nadukarkal

4. Contra Chengam Nadukarkal

5. See also Ep. Ind., Vol. VII, plate facing p. 24 where it may be noted that Isvaravarman of No. III from Habbini is earlier to his namesake represented by Nos. II A & II B from Hanumantapuram. This assessment of mine is based on a close study of the paleography of the three records.

of their reign periods. For there are already certain landmarks which cannot be either ignored or revised. The Badami inscription of Narasimhavarman I dated in the 13th year of his reign is followed by a record, engraved later, which is probably dated Śaka 56[5], thus placing the 13th year sometime before 643 A. D.¹ This will place his accession before 629-30 A. D. The defeat claimed to have been inflicted upon the three Pallava kings Narasimhavarman, Mahēndravarman and Iśvarapōtavarman by Chalukya Vikramāditya I fixes 675 A. D. as the latest date when Iśvaravarman had probably come to rule.² But we know that Iśvara who is also known as Paramēśvaravarman ascended the throne in 668-69 A. D. The highest known regnal year for him being 19 his reign should have lasted at least upto 687 A. D.³ If we add 50 years of the rule of Narasimhavarman II to this date it may lead to an impossible phenomenon of Narasimhavarman II living upto 757 A. D. Therefore it is clear that there was an overlapping between the reign of Paramēśvaravarman I, Narasimhavarman II and Paramesvaravarman II. Regarding the predecessors of Mahendravarman I, the addition of 59+33 to the year 629-30, the date of accession of Narasimhavarman I, will place the accession of Simhavishnu in C. 536-37 A. D.

Cattle were no doubt the important or perhaps the only form of wealth of the people in this region during this period and it had therefore proved to be the bone of contention between the residents of various villages. Except on a few occasions when robbers had raided to lift the cattle, the fight for them had occurred between two well-delineated parties like the *marumakkal* of Vāṇakōvaraiyar. Villages such as Perumugai, Velpp[ūnḍi] and Pōndai in the times of Mahendravarman I, Mērkōvalūr in the times of Narasimhavarman I and Irāmandaipādi in the times of Nandivarman II were also targets of attack by parties whose delineations and affiliations are not made clear. The name Irāmandaipadi is an eloquent commentary on the foundation of such villages for purposes of protecting (*pādi*) the cattle shed (*mandai*) in the nights (*irā*), thus testifying to the most important vocation of the people living around. It is but natural, therefore, that we meet with prosaic records which have nothing else to speak of. We find that some of the heroes died in the defence or recapturing of the cattle (*toru*) while some others died in the course of defending their villages.

1. *SII.*, Vol. XI, Part I, No. 1 and plate; Introduction. p. I.

2. *Ep. Ind.*, XXVII, pp. 115 ff.

3. *Ibid.*, Vol. XXXII, pp. 91 ff.

Most of these hero-stone inscriptions bear sculptural representation of certain objects depicted to have been placed near the hero. They are no doubt associated with the cult of worship of the dead. Nearly all of them except one have been identified as bow, shield, arrows or shoulder-bags containing arrows etc. The one object which requires elucidation is what has been described as a receptacle (*simil*). The relevance of a *simil* is not clear. It looks more like a pedestal or a representation of what might have been the form of a shrine raised in memory of the dead hero. This is very clear from the hero-stones of Edattanūr, Kudalūr and Śattanūr. If they represent shrines, as is suggested by me here, they may be considered as the precursors of the later day pallipadai shrines erected over the remains or the place of the dead heroes. We may recall that a shrine was erected at Tondaimān-Ārrūr for Āditya who is described as Tondaimānārrūrtuñjīna i.e., one who died at Tondaimān-Ārrūr, perhaps in the course of his northern campaigns. An analogous instance in the case of Ariñjaya at Mēlpādi is also known to us.

Last but not the least important aspect of these hero-stone inscriptions is its palaeography. All the inscriptions assignable to a period before that of Kampavarman are in Vatteluttu characters. Their evolution can be clearly traced right from the inscription of Simhavishṇu through those of Mahēndravarman, Narasimhavarman I, Narasimhavarman II and Paramesvaravarman II. The most conspicuous among the characters of the alphabet showing significant stages are *i*, *ai*, *e*, *ni*, *cha*, *ñā*, *ṇi*, *ta*, *na*, *ma*, *va* and *ṇa*. The difference between *ai* and *ma* is quite clear enough, without giving room for confusion. The curved beginning of the left arm, the definitely flat base and the projected downward shaft across the centre of the base distinguish the *ai* from the *ma* which maintains its plain horse-shoe shape for long. At a later stage the clear loop in its right arm makes it totally different from *ai*. The letter *ni* shifts its top *mātra* to its left and gives birth to the original form of modern *ñā*. The plain curve of *cha* cuts as a cross in later days. The early *ṇa* looking like a later *ta* develops a loop on its top inner curve. The letter *ñā* shows marked changes by developing a loop at the bottom of the central stem and by converting the left curved arm into looped horizontal arm. The final *ṇa* changed its form of a straight horizontal line followed by a convex curve in Simhavishṇu's times into a entire concave curve with a downward tail.

நடுகல் வழிபாடு

வித்துவான் வே. மகாதேவன்,
தமிழாசாங். திருப்பணந்தான்.

பினங்களைச் சுட்டனர் சிவர்; வறிதே இட்டனர் சிவர்; குழியில் புனைத்தனர் சிவர்; தாழ்வயின் அடைத்தனர் சிவர்; தாழியிற் கலித்தனர் சிவர். மணிமேகலையில் 'சக்கரவாளக் கோட்டமுரைத்த காலை' இத்தகைய வழக்கங்களைக் காட்டுகிறது. (வரிகள் 65-7). பெருங்கதை, "நடுகல் உழலை, ஆளிடுபதுக்கை, அரில்பினங்கு அடுக்கம், தாள் இடு குழி, தலை கரந்து யாத்த புல், பொள்ளல்" என அடக்க முறைகளை அறிவுறுத்துகிறது.

இறந்தவரின் உடலை வறிது மூடாது அவ்வடவளின் மேலே கற்குவைகளை இட்டு மறைப்பது 'கற்பதுக்கை', 'கற்றிட்டை' முறை என்று சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன. 'அம்புவிட வீழ்ந்தோர் வம்பப் பதுக்கை' என்ற புறப்பாட்டு வரியும் (பாடல் 3) அகநானூற்றுப் பகுதிகளும் (109, 157, 215, 231) போரில் இறந்த வீரர்களின் உடல்களின் மேல் புதுக் கற்குவியல் இட்டுக் கற்பதுக்கைகள் அமைக்கப் பட்டதனைக் காட்டுகின்றன.

உறையூர் இளம்பொன்னனிகளுக்கு புறப்பாடல் வீரனின் உடலின் மேல் கற்பதுக்கையை உருவாக்கியதுடன் அமையாது நடுகல் நாட்டியதாகவும் குறிக்கிறது. 'பரலுடை மருங்கின் பதுக்கை சேர்த்தி ... இனி நட்டனரே கல்தும்...' என்றும் பாடற் பகுதியும் பழங்குறிப்புறையும் இதினை விளக்கும்.

வீரரைப் புதைத்த இடத்தும் பிற இடங்களிலும் நடப்பட்ட நடுகற்கள் காலப்போக்கில் கடவுளராகக் கருதப்பட்டன. நடுகல் வழிபாடு, எவ்வெவ்வாறெல்லாம் விளங்கியது என்பதும் அவ்வழிபாட்டால் உருவாகிய வழிபாட்டு முறைகள் யாவை என்பவையும் நோக்கத்தக்கவை.

சங்கநூல்களில் :

போரில் இறந்த வீரர்களின் நினைவுக்குறிகளே நடுகற்கள். வீரரின் பெயரும் பிடும் ஏழத்பாட்டிலங்கிய அக்கற்கள் பெருவழிபாடு உற்றிநூந் பாண்மையைப் பத்துப் பாட்டு, எட்டுத் தொகை நூல்கள் பகர்கின்றன.

"கழுவ் முள்வேலிச் சீராரினள்; தழுமத் தகந்தலும் ஒள்ளிய தெற்றியும் உடைய ஒண்டெட்டி, கணவனை இழந்தாள். கல்நாட்டினர் மறவர் அவள் நண்வதுக்காக. கல்வி ஆதும் அவன் கணவன் தானே! நங்கை, நடுகல்லைக் கண்டு, கை இரண்டும் கூப்பி வணங்கித் தொழுகிறோன்" என்று கூறுகிறார் அன்னுரி நான்முல்லையார்.

ஏவிமேன் கூத்துல் ஓண்ணுடைல் அரிவை
நடுகல் கைதூரமுது பரவும்
என்பது புறப்பாட்டு (எண் 306).

கல்லானுன் ஒரு வீரன். மூல்லை நிலத்தவராகிய பல்லான் கோவலர், வேங்கை மலரைப் பன்னுதோட்டில் தொடுத்துக் கல்லுக்குச் சூட்டினார்கள்.

ஓங்குநிலை வேங்கை ஓள்ளினர் நறுவீ
போந்தை அம்தோட்டில் புனைந்தனர்தொடுத்துப்
பல்லான் கோவலர் படலீல் சூட்டக்
கல் ஆயினையே கடுமான் தோன்றல்
என்பது சோனுட்டுச் சிறுகரும்தும்பியாரின் புறப்பாடல். (எண், 265)

புறநாறூற்றுப் புலவன் இரவலனேடு உரையாடுகிறான். இரவல! ஆந்தையை அயலார் கவர்ந்ததை அறிந்த மறவன் நிரை மீட்கச் சென்றான். கரைபுரண்டு செல்லும் புனைவீ அணை தடுப்பது போல அம்புகள் பலவற்றை அவன் தடுத்தான். அழிந்துபட்டான். அவனுக்காக எடுக்கப்பட்ட கல் நீசெல்லும் வழியில் உள்ளது. நீ அப்பக்கம் சென்றால் அதனைத் தொழுதொழியாதே! தொழுதால் இக்கொடிய காட்டு வழியில் வண்டுகள் மேம்படும்" என்று குறிக்கிறது அப்பாடல்.

பெருங்களிற் றதியில் தோன்றும் ஒருகன்
இரும்பறை இரவல சேறி யாயின்
தீநாய்ரத்தோ கார்த்தல் ஓம்புடநி வயாது
வண்டு பேம்படுதூம் இவ் அறநிலீ டாக்ர
பல்லாத் திரள்நிரை பெயர்தரப் பெயர்தந்து
கல்லா இலையர் நீங்க நீங்கான்
வில்லுமிழ் கடுமகஜை மூழ்கக்
கொல்புனற் சிளறயின் விலங்கியோன் கல்லே

என்பது பாடல் (263).

இப்பாடலும் இதன் பழைய குரிப்புரையும் அரிய செய்தி ஒன்றை அவிக்கின்றன. நடுகல்லைத் தொழுதால் வழியில் வண்டு மேம்படுதல் காரியநிகழ்ச்சி. 'தொழுது போகவே கொடும் கானம் மழை பெய்தவான் குளிரும் என்பான் வண்டு மேம்படுதலாகிய காரியம் கூறினான்' என்பது பழம் குறிப்புரை. இப்பாடல் நடுகல்லைத் தொழுதால் மழை பொழியும் என்னும் சங்கச் சான்றேரின் உள்ளக் கருத்தை உரைக்கிறது.

'இல்லடுகள்ஸிஸ் சில்குடிச்சீரூர்—புடை நடுகல்லிஸ் நாட் பஜியூட்டு—தங்ஸீர் ஆட்டி நெய் நெறாக் கொள்கிய—மங்குல் மாப்புகை மறுகுடன் கமழும் அருமைனை இருக்கைத்து . . .' என்னும் அறுவை வணிகென் இளவேட்டனார் புறப்பாடல் நடுகல்கு விடியற்காலை வழிபாடு செய்தமையையும், நீராட்டியமையையும், தூப ஆராதனைகள்

செய்தமையையும் காட்டுகிறது. 'நடுகற் பிலி குட்டி நாரரி - சிறு கலத்துகுப்பவும் கொள்வன் கோலோ' என்னும் ஒளவையின் புறப்பாட்டடிகள். நடுகல்லுக்குப் பிலி குட்டிக் கலத்துக் களப்படத்த வழக்காற்றறக் காட்டுகின்றன.

பூநான்கு, உணவுநான்கு, குடிநான்கு, என்று பட்டியல் இட்டுக் காட்டும் மாங்குடிமருத்தனர் பாடல் நடுகல்லுப்பாடு பற்றிய நல்ல தகவல் ஒன்று தருகிறது.

ஓன்றுத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி
ஒளிரேறந்து மருப்பின் களிறுளறிந்து வீழ்ந்தெனக்
கல்லேபரவின் அட்லது
தெல் உருத்துப் பரவும் கடவுளும் இலவே

(புறப் பாடல் எண். 333)

என்பது அப்பாடல், தெல் உருத்துப் பரவத்தக்க கடவுளாக நடுகல் ஒன்றை மட்டுமே காட்டுகிறார் மாங்குடிமருத்தனர். சங்ககாலத்தவர் நடுகல்லைத் தெய்வமாக வழி பட்டமையை இத்தகைய பல சான்றுகளால் அறியலாம்.

இலக்கண நால்கள் இயம்பும் விளக்கம் :

ஒங்காப்பெரும்புகழ் தொல்காப்பியமும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும், நடுகல் வழிபாட்டு வளர்ச்சியைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. தொல்காப்பியர், "காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்-சீர்த்து சிறப்பின் பெரும்படை வாழ்தல் ஓன்று-இருமுன்று வகையின் கல்லொடுப்பனர்" என்று ஆறுதுறைகளை நடு கல்லுக்கு அளிக்கிறார். இவ்வாறினுள் பெரும்படையும், வாழ்த்தலும் நடுகல் வழி பாட்டைக் காட்டுவனவாகும்.

நட்சினூர்க்கிளியர், தொல்காப்பிய உரையில் வீரன் செய்தபுகழைத் தகும் படிப்பொறிப்பதும், நடுகல்லைத் தெய்வம் ஆக்கிப் பெருஞ்சிறப்புக்களைப் படைப் பதுமாக இருவகையாகப் பிரிக்கிறார். பீடங்கள் வகுத்துத் தீபமேற்றி வழிபடுமாறு செய்க என்னும் பாடலை மேற்கொளாகக் காட்டுகிறார். நடுகல்லைத் தெய்வமாக்கி வாழ்த்துவதை வாழ்த்து என்கிறார். நடப்படும் கல்லிற்குக் கோயிலும், மடிலூம் வாயிலும், சரிபச் சிறப்புக்களும் படைத்தல் பெரும் படைப் பகுதிகள் என்பது நக்ஸர் கருத்து.

இளம்பூரைர் "சீர்த்தகு மரபின் பெரும்படையாலது நாட்டிய கல்லிற்குக் கொட்டம் செய்தல்; அஃது இற்கொண்டு புகுதல் என்று உரைத்த துறை" என்பர். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை இற்கொண்டு புகுதல் என்ற துறையைக் கருகிறது. போரில் இறந்த வீரருக்குக் கோயில் எடுத்துப் புகுதல் இத்துறை ஆகும்.

வேதத்தமருள் விளிந்தோன் கல் என
ஏத்தினர் துவன்றி இற்கொண்டு புக்கன் று

என்பது கொன்று. தொல்காப்பியமும், உரையாசிரியரும், புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் நடுகல்லை ஒட்டிக் கோயில் அமைக்கப் பட்டதனைக் காட்டுகின்றன.

வழிபாட்டு வளர்ச்சி :

நடுகல் வழிபாட்டு என்கினையை ஓரளவு கருக்கிக் கூறி இருதியில் விளக்கு வோம். நடுகல்லீத் தெய்வமாக வழிபட்டவர். நடுகல்லீல் ஒட்டிக் கோயில்களை அமைத்தனர். அவை நடுகற்கோயில்கள் ஆகும். இதன் செல்வாக்கால் நடுகற் கோயில்களைப் போவலே, அரசனைப் புதைத்த இடத்துச் சமாதிக் கோயில்கள் உருவாயின. இவை பள்ளிப் படைக் கோயில்கள் என்று கல்வெட்டுக்களில் குறிப் பிடப்பெறும்.

நடுகல் கோயிலும் பள்ளிப் பாளை கணம்:

1. பல்லவர் காலப் பள்ளிப் படைகள்

வேஹாருக்கு அநுகிள் சோமபுரத்தில் உள்ள கம்பவர்மனின் எட்டாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு, (A. R. E. No. 429 of 1902 E. I. Vol. VII p. 122-123) பள்ளிப் படைப்பற்றிக் கூறுகிறது. கம்பவர்மனுக்கடங்கிய சிற்றரசன் இராசாதித்தன். இவனுடைய தந்தை மருதிலிதுங்கரையனின் நினைவாக இவன் பள்ளிப் படை கோயில் கட்டினால் என்று கல்வெட்டின் தமிழ்ப் பகுதி கூறுகிறது. இரண்டு சம்பளிக்குத் தாங்களும், சிரந்தப் பகுதியும், தமிழ்ப் பகுதியும் கொண்டதாகக் கல்வெட்டு உள்ளது.

இராசாதித்தன் விசையகம்பவர்மனின் எட்டாவதாண்டில் தன் தந்தை இறந்து இடத்துக் கோயில் எழுப்பியதைச் சொல்லும் அதீனார்ப்பார்ப்பித்துக் கூறுகிற செய்வாற்றாவ் என்ற கல்வெட்டு அடிகளால் அறியலாம் (பல்லவர் வரலாறு பக்கம் 231). இக்கல்வெட்டு பள்ளிப் படைத் தீட்டுக்கூராலயம் ஒன்றும் அதேகாரம் ஒன்றும் எடுப்பிக்கப்பட்டதாகக் கூறுகிறது. (Rajaditya built a Siva Temple and a tomb in memory of his 'deceased father—Pallavas of Kanchi-R. Gopalan Appendix A. No. 82) மொழி பெயர்ப்பு இந்தோயில்கள் எடுக்கப்பட்டதைச் காட்டுகிறது.

சோழர் காலத்தில் :

1. திருப்புறம்பிய நடுகற்கோயில்கள்

பல்லவ அரசன் அபராஜிதவர்மன் காலத்தில் வரகுணபாண்டியன் சோழ நாட்டின் மீது படை எடுத்தான். முதல் ஜித்த சோழன் வரகுணபாண்டியனுடைய போரிட்டுத் தோற்றான். (A. R. E. 693 of 1905) கி. பி. 880-இல் பாண்டியன், மன்னினாட்டு இடவையைக் கைப்பற்றினான். சோழதாட்டின் ஒரு பகுதி பண்டியன் வசமாயிற்று பல்லவன் அபராஜிதவர்மன் சோழனுக்கு உதவச் சில மாதங்களில் படையுடன் வந்தான். கங்க அரசன் முதலாம் பிருதிவிபதி பல்லவனுக்குத் துணை புரியிப் படையுடன் வந்தான் பல்லவன், கங்கன், சோழன் ஒரு புறமாகவும், பாண்டியன் மறுபுறமாகவும் இந்து திருப்புறம்பயத்தின் கி. பி. 880-இல் பெநும் போரிட்டனர் இப்போரில் ஆற்றுத்தன் போரிட்ட முதலாம் பிருதிவிபதி ஸீர் மரனாம் அடைந்தான். (South Indian Ins. Vol. II No. 76 V. 18) பல்லவன் வென்றான்.

“திரும்புறம்பியத்தில் இப்போரின் சின்னங்கள் உள்ளன. முதலாம் சிருதிப்படியின் நடுகற்கோயிலும், “உதிரப்பட்டி என்னும் பெயருடைய நிலமும், கச்சியாண்டவர் நடுகற் கோயிலும் உள்” எனப் பண்டாரத்தார் கூறியுள்ளார் (பாண்டியர் வரலாறு பக்கம். 73-4). கச்சியாண்டவர் கோயில் என்று வழங்கும் நடுகற்கோயில், போரில் இறந்த பல்லவ அரசன் ஒருவனுக்கு உரியதாறும். அரசன் பெயர் அறிய இயலவில்லை. இவ்விரண்டு கோயில்களுக்கு நடுகல்லை ஒட்டி அமைந்த கோயில்களாகும்.

2. ஆதித்தேஸ்வரம் :

முதலாம் ஆதித்தசோழன் (891-907) சித்தார் ஜில்வாவின் காளத்திக்கு அண்ணமையில் உள்ள தொண்டமான் பேராற்றாரின் கி. பி. 907-இல் இறந்தான். திருமாற்பேறு கல்வெட்டு ஒன்று (South Indian Ins. Vol. III No. 142) சபையாற்குத் தேவதான் பிரமதேசமாகித் தொண்டமான் ஆற்றார்த் துஞ்சின் உடையாற்கு இருபத்தொன்றுவது கொடுத்து “என்று குறிக்கிறது. இராவுபலாதூர் வெங்கல்யா அவர்கள் தொண்டமான் ஆற்றார்த் துஞ்சின் உடையார் முதலாம் ஆதித்தன் என்றும், இப்பெயர் பெறக் காரணம் எதுவென்றும், தொண்டமான் ஆற்றார் இன்றைய தொண்டமானுடு என்றும் குறித்துள்ளார். (A. R. E. year 1905 page 60, 1907 page 72). வீரராஜேந்திரனின் கண்ணியாகுமரிக் கல்வெட்டின் 56-ஆவது பாடம் பகுதி (Adityara.na Bavada'sya putraha Kodhandaramabidaya prasidhaha) யாக (T. A. S. Vol. III No: 34 p. 142) ஆதித்தனுக்குக் கோதண்டராமன் என்ற பெயருள்ளை புவனுகிறது.

முதல் பராந்தக்சோழன் தொண்டமான் ஆற்றாரின் ஸ்ரீகோதண்டராமலில்வர மாகிய ஆதித்தேஸ்வரம் என்ற பெயரால் ஆதித்தன் நினைவாகப் பள்ளிப் படை கட்டினான். புரட்டாதித் திச்சன் திருக்கேட்டை முதல் எதிர் எழு நானும் திரு நட்சத்திரமாகிய திருச் சுதையத்தன்றும் உற்சவம் நடத்தினான். இந்நாட்களில் ஆயிரம் பேருக்கு உணவுக்கும் திருவிழாப் போன்கத்துக்கும் ஏற்பாடு செய்தான் என்பதைக் கல்வெட்டு ஒன்று காட்டுகிறது. (South Indian Inscriptions Vol. VIII No. 142 page-268 and 269).

அரிஞ்சிகை ஈஸ்வரம் :

வடதுர்க்காடு மாலட்டத்தில் திருவ்விலத்தின் வடக்கே ஆறு கல் தொலைவில் உள்ள ஊர் மேற்பாடி. இல்லூரில் சோமநாதர் கோயில், சோமேஷ்வர் கோயில் கள் உள்ளன.

அரிஞ்சிய சோழன் ஆற்றாரில் இறந்தான். முதலாம் ராஜராஜன் அரிஞ்சிய சோழனுக்குப் பள்ளிப் படை கோயில் கட்டினான். ராஜராஜ தேவந்து யாண்டு 28 ஜூய்க்கொண்டசோழமண்டலத்துப் பெரும்பாணப்பாடி நாட்டு மேற்பாடியாகிய ராஜாஸ்ரயபுரத்து நகரத்தோடும் ஆற்றார்த் துஞ்சினா தேவந்துப் பள்ளிப் படையாக உடையார் ஸ்ரீராஜராஜதேவர் எங்கள் நகரத்தில் எடுப்பித் தகுளினா திருஅறிஞ்சிகை ஈஸ்வரத்து மற்றுதேவர் ஸ்ரீ கோயிலுக்கு ” என்பது கல்வெட்டு வாசகம்.

இங்குள்ள கல்வெட்டுக்கள் இப்பள்ளிப் படையை திரு. அறிஞ்சிகை சுல்வரம் (S.I.I. III No. 15, 16). திருவற்றுநிலைவரம் எனக் (Ibid. 17-18) குறிப்பிடுகின்றன. சோலேஸ்வரர் கோயில் என்ற பெயரால் வழங்கும் இப்பள்ளிப் படை மிக அழிவறும் நிலையிலுள்ளது.

பஞ்சவன் மாதேவிச்சவரம் :

தஞ்சைமாவட்டம் இராமநாதன் கோயிலில் உள்ள இராசேந்திரனின் ஏழாவது ஆண்டுக் கல்வெட்டு (271 of 1907) பஞ்சவன் மாதேவிச்சவரம் என்னும் பள்ளிப் படையைக் குறிப்பிடுகிறது. இப்பள்ளிப் படை குத்திரிய சிகாமனி வள நாட்டுத் திரைமூர் நாட்டு பழையாறையான முடி கொங்ட சோழபூரத்தில் இருந்தது. பள்ளிப் படையான பஞ்சவன் மாதேவில்லவரம் உடைய மகாதேவற்கு வழிபாட்டுக்காகவும் நிவந்தங்கட்காகவும் நிலம்தரப் பட்டது. இப்பள்ளிப் படை பழுவெட்டரையர் மகனும் இராஜராஜனின் மனைவியுமான பஞ்சவன் மாதேவியின் (S. I. I. Vol. III 51, 53) பொருட்டு எழுப்பப் பட்டது எனலாம். மருதூர் வெள் காட்டு கோவந்தையுடன் மடாபதி குலகுளீஸ்வர பண்டிதர் இப்பள்ளிப் படைக் கோயிலை மேற்பார்வை இட்டனர். (A. R. E. 1927 para. 16) இக்கல்வெட்டில் உள்ள பள்ளிப் படை என்ற சொல்லை உற்சாகமுள்ள கைகள் அழிக்கமுயன்றுள்ளதாக ஆண்டறிக்கை கூறுகிறது. (para. 12).

பள்ளிப்படை ஆகிய விக்கிரம சோழ நல்லூர் :

கோப்பெருஞ்சிங்களின் பத்தாம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு (S. I. I. XII No. 159, 312/1913) நாயகர் திருக்கடலூர்க்கு எடுத்தருளும் விக்கிரமசோழன் திருவீடு தென்பக்கத்து எழுந்தருளுகித்த பிடாரி திருச்சித்தறம்பல மாகாளி ஸ்ரீ தீகாயிலும், திரும்பற்றமும் திருமடை விளாகத்தும் அகப்பட்ட பள்ளிப் படையான விக்கிரம சோழ நல்லூர் எனக் கூறுகிறது. சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியனின் 14-ஆம் ஆண்டுக் கல்வெட்டு (275/1913) அக்கன் பள்ளிப் படை என்று கூறுகிறது. இதுகந்தரபாண்டியனின் தமக்கையுடன் தொடர்புடையது. விக்கிரம சோழன் பள்ளிப் படுத்தப் பட்ட இடம் அன்று ஆதல் உறுதி. (S.I.I. Vol. XII No. 159 Intro. A. R. E. 1927, p. II para. 13).

வேடியப்பன் கோயில்கள் :

செங்கம் வட்டார நடுகுற்கள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இந்த செந்கள் ‘தொறு’ மீட்டும், கொண்டும் பட்ட பல வீரர்கள் முதலானவற்று எடுப்பிக்கப்பட்ட நீத்தார் நினைவுச் சின்னங்களாயின் இன்றைய கோயில்கள். இக்கல்வெட்டுக் கலில் ‘தொறு’ என்ற சொல் அதிகமாகச் சொயாளப்படுவது. திருவன்னாமலை திருஞானசம்பந்தர் பதிகம் “தூமா மழை நின்ற திரைவெறுவித தொறுவின் தோறு ஒடும்” எனக் கூறும். பின்கலந்தை “தொறுவும் ஆட்சியாயர் தொறுவியர் தொறுவால்” எனப் புலப்படுத்தும். தொறுவன், தொறுவி, தொறுத்தி, தொறுவிடம், தொறுவி எனப் பல சொற்கள் ‘தொறு’ என்பதில் இருந்த பிறந்தவை. இச்சொல் வின் பொருளாழகை ஏரூடை, ஜூ. டி. (1971/56, 57, 75) ஆவும் தொறு (1971/36) மார்ட் குறை (1971/73) என்றெல்லாம் செங்கம் கற்கள் கையாறுவதால் அறியலாம்

வீரர்களுக்காக நடப்பட்ட கற்கள் இன்று வழி பாட்டுத் தலங்களாக நிலவு சிகிறன. நடுகற்கள் வேடியப்பன் கோயில்களாக ஆற்காடு, தருமபுரி, சேலம் மரைவட்டங்களில் போற்றப்படுகின்றன. வேடர், கிருஷ்ணரப்பன், மீனாரப்பன், சண்யாசிப்பன் கோயில்களாக வழிபடப்படுகின்றன. நடுகல்லி லூள் உருவிற்கேற்ப மொசவேடியப்பன், தொண்டி வேடியப்பன் என்றெல்லாம் மக்கள் வழங்குகின்றனர். நடுகற்கள் கோவில்களாகவோ, பள்ளிப் படைகளாகவோ, சள்ளுராஜயங்களாகவோ மாருமல் மக்களால் போற்றப்படுகின்றமைக்குச் சான்றுக உள்ளன.

வழிபாட்டு வளர்ச்சி முறையும் செல்வாக்கும் :

இறந்தவரை நினைவுக்கு விரும்பிய மக்கள் முன்னவர் நினைவாகச் சிலநாட்கள் வழா நடத்தினர். பின்பு நிலையானதாக நடுகல் தோண்றியதாகவாம். நடுகல்லின் மேல் பந்தரிட்டு (புறம். 268) வணங்கியோர் அதனையே கோவிலாக ஆக்கினராதல் வெள்ளிட.

'முன்னவர் வழிபாடு' பஸ்லாற்றுள்ளவர்ந்தது. உயிருடன் வாழும் போது தொழுவது போல எடுத்த சிலை நாளானால் தெய்வமாகும். திருநல்லம் கண்டராதித்தர் சிலை இதற்குச் சான்று. ராஜராஜனின் தமக்கை முன்னோரை. வழிபட நிவந்தம் தந்தான் (S.I.I. II p. 68) ராஜராஜன் சிலை, கோவில் வழி பாட்டுச் சிறப்புகள் எவ்வால்ந்றையும் பெற்றது. (A. R. E. 1925 p. 81) 'கண்டராதித்தர்' பெயசால் கோவிலும் சிலையும் செய்தான் செம்பியன் மாதேலி. (1909 p. 45) போரிக் குறந்த சோழப் படைத் தலைவன் விருப்பப்படி காளத்தியில் செப்புப் பிரதிமாக ஏழந்தகுள்வித்தான் அவள் சகோதரி. இச்சிலை இன்றுமுள்ளது (1921-2 para. 21).

போரில் இறந்த வீரனின் நினைவாகக் கோவில்களில் கொடை தரப் பட்டது. போரில் பட்ட இருவருக்காகப் பாண அரசன் கொடை தந்தமை இதற்குச் சான்று (283 of 1906).

நடுகற்கள் நடுகற்கோயில்களாயின. அவ்வாறே இறந்த அரசர் முதலியோரை நினைவு கூர்தல் பொருட்டுச் சிலைகளாமைத்தனர். சிறப்பு வழிபாடுகள் செய்தனர் பின் இறைவன் அருகே பள்ளிப் படுத்தனர் (429/1902). சோழர் காலத்துப் பள்ளிப் படுத்த இடத்து ஈசவரக் கிருகங்களையே அமைத்து விட்டனர்.

நடுகற்கள் வழிபடப் படுத்திவைச் செங்கம் நடுகற்களும் திருப்புறம்பியழும் காட்டுகின்றன. பள்ளிப் படைகள் பல திருப்பள்ளிகளால் சிறைவுற்றன ஆயினும் இராசபாளையம், முந்தமல்லிக் கோயில்கள் இன்றும் பள்ளிப் படைகளாக உள். (A.R.E. 1926-27, Part B. para. 12, 13, 14).

AN INTERESTING HERO-STONE INSCRIPTION
FROM CHENGAM¹

V. S. Subrahmanyam

The hero-stone inscriptions recently discovered by the Department of Archaeology, Government of Tamil Nadu are interesting from various points of view. Nearly all the inscriptions record the death of heroes in the course of campaigns for capturing the cattle or rescuing them. A few record the death of heroes in the course of encounters with tigers in the forest. But an inscription on a hero-stone lying in the tank at Chengam² is interesting from another point of view. It is damaged and is in Tamil characters of about the 10th century A. D. The inscription is engraved around the figure-in-relief of the hero. To the left of the figure the word '*Chengai*' could be read. This is obviously the ancient name of Chengam. One line below the sculpture and two lines to the right of the sculpture read as follows.

Kavāgai Māyiletti Kambāṇ peñḍukalai kūrai kolla eriūju pāttāṇ[|| *]

This passage says that Kavāgai Māyiletti Kambāṇ died in the course of saving some women from molestation. Kavāgai Māyiletti Kambāṇ was, as his name signifies, a big merchant of the Gavara community. Kūrai means cloths. Another inscription of about the same period is worth mentioning in this connection.³ It is from Vēlūr (T). It records the death of Kālināṇ, said to be a resident of Mikōṇṭi, after rescuing his elder brother's daughter from robbers.

Again it is interesting to note a similar instance in a record from Navalai in Harur Taluk, Dharmapuri District, in Kannada language and characters, dated in the 15th year in the reign of Vira Noḷamba.⁴ This Vira Noḷamba who is also known as Anṇiga seems to have ascended the throne in about 925 A.D. It records the death of Prituva, son of Puṇiyāṇna, while defending certain women, when they were stripped of their dress i. e. when their modesty was about to be outraged. Thus the above inscriptions throw some light on the social conditions in the region during the period.

-
1. I am thankful to Dr. G.S. Gai, the Chief Epigraphist for permitting me to read this unpublished record.
 2. A.R.Ep., 1971-72 No. B. 211. 3. A.R.Ep. 1933-34, No. 68.
 4. *Damilica*, Vol. I, page ; A.R.Ep. 1968-69, Introduction, p.9.

சோழர் கால நடுகற்கள்

டாக்டர் திருமதி. லீலாவதி திருநாவுக்கரசு

தமிழ்நாடு, அரசினர் மகளிர் கல்லூரி,
வடசெங்கிளை.

"காதல், வீரம், இறப்பு, இறப்பிற்கு அப்பாற்பட்ட நிலை" இவை நான்குமே மனித வாழ்க்கையின் நான்கு பெரு நிலைகளாகும். வாழ்விஜீச் செம்மைப்படுத்த இயற்றப்படும் இலக்கியங்களும் இந்தாற்பெரும் கூறுகளைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு, மக்கள் வாழ்வின் பண்பாட்டினை வெளிப்படுத்துகின்றன. வரலாற்று உணர்வுடன் பண்டைக்கப் பெறும் இலக்கியங்களில் சமுதாய உணர்வுகள் வெளிப் படுதல் ஒருதலை. பண்டைத் தமிழர் நாளிகத்தினைத் தெளிவுபடுத்தும் சங்க இலக்கியங்கள், நிலையில்லா உலகத்தில் நிலைத்த உண்மைகளைப் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றன. மாண்ட வாழ்வின் அகப்படுற இயல்புகளை விளக்குகின்றன, அவை வாயிலாக மக்கள் சமுதாய வாழ்வின் மழக்க வழக்கங்களைச் சான்றுகள் காட்டி நிறுவுகின்றன. முன்னார் போற்றிய மரபு தெறிகளின் வீரம் போற்றுவது தலையாயது. "வீரர்கள் நட்டு வீரர்களை வழிபடும் முறையானது தமிழ், கண்ட நாடுகளில் 9-ஆம், 10-ஆம் நாற்றுள்ளுகள் வரை பரவியிருந்தன. அங்குள்ள நடுகற்கள் சங்க இலக்கியங்கள் கூறும் நடுகல் குறிப்புகளோடு ஒத்துள்ளன. சமய சமுதாயக் கோட்டபாடுகள் சடங்குகளைத் தண்டக்கத்தே கொண்டு மினிரவின்றன. நடுகல் வழிபாடு பண்டைத் தமிழ் வீரதெற்றோடு தொடர்புடைய சடங்காகும்" என்பார் திரு. என். கப்ரமண்ணம்!

நடுகல் நட்டு வீர வழிபாடு செய்வதன் அடிப்படைத் தத்துவம் இங்கு நிதிப்பதற்குரியது. சோழர் நடுகற்கள் வாயிலாக உணர்த்தப் பெறும் பண்பாட்டு வரலாற்றில் அதனை விரிவாகக் காணலாம்,

சோழர் கால நடுகற்களைக் காஜுவும். அவற்றிற்குப் பிறப்பிடிமான சங்க கால நடுகல் வழிபாட்டுக் குறிப்புகளை இங்கே கருக்கமாய் அறிவது. நடுகல் வளர்ச்சி முறையை உணர்ந்து கொள்ள வாய்ப்பளிக்கும். புதநானாறு, அகநானாறு, ஐங்குறுநாறு, பக்துப்பாட்டில் மலைபடுகடாம், திருக்குறள் ஆசியலவ நடுகல் பற்றிய செய்திகளை விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

நடைமெலிந் தொழிந்த சேண்படர் கண்றின்
கடைமணி உகுநீர் தடைத்த

பெரும்திறல் ஆடவர் பெயரும் பீடும் எழுதிக் கல்நட்டுப் பீவி குட்டி வழிபட்டனர். இதுவே பண்டைத் தமிழ் மழக்கது. அக இலக்கியங்கள் காட்டும் நடுகல் குறிப்புகள்

எல்லாம் பாலைத் திலைக் குரியன். பாலைநிலவருணையில் நடுகற்களைக் காட்டுவர். இது ஆய்வுக்குரிய குறிப்பாகும். இப்போது கிடைத்துள்ள செங்கம் நடுகற்கள், வளமற்ற வடார்க்காடு மாவட்டத்திற்குரியன் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

வடக்கிருந்து உயிர் துறந்த கோப்பெருஞ் சோழனுக்கு நடுகல் நட்டது. அவன் செயற்கரும் செயலைப் போற்றுவதற்கே. அதியமான் நெடுமானங்கி மறந்த பின் அம்மாபெரும் வீரனுக்கு நடுகல் நட்டனர். அஞ்சி, தகடுஸரச் சார்த்தவன். தகடுர் இன்றைய தருமபுரி என்பர். அஞ்சும் நடுகற்கள் பல கிடைத்துள்ளன. குறிப்பிட்ட நாட்டுப் பகுதிகளின் பயிற்ற வழக்காக நடுகல் நடுவது இருந்தது போலும். ஆகவே தான் ஆதிரை காத்து மாண்ட மறவர்க்குச் செய்யும் நடுகற் சிறப்பு, மருத மன்னர்க்கும் சிறபான்மை செய்யப்பட்டது. வடக்கிருந்தானுக்கு நடுகல் நட்டது அருமைக்குரிய தொன்றே. இந்திலையின்றும் புதிய திருப்பமாகப் பெண்ணென்றுத்திக்குக் கடவுள் ஏழுத இயத்தினின்றும் கல் கொணர்ந்து சங்கையிற் படுத்துச் சேரநாட்டில் வழிபட்டதைச் சிலப்பித்திகாரம் சாற்றும், இப்புதுநிலை, மரபாகாது நின்று விட்டதை குறிக்கத்தக்கது. கிடைக்கின்ற நடுகற்களீல் சில வற்றில் பெண் ஒழுங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனாலும் அவர்க்காகக் கல் எடுக்கும் வழக்கு இல்லை போலும்! இடைக்காலத்துச் சங்கத் தமிழர் மரபு தொடர்கிறது. பல்லவர் காலத்தில் மிகப்பலவாக நடுகற்களைக் காண்கின்றோம், குறுநில மன்னர்கள் போர்கள், ஆதிரை மீட்பிற்காகப் பூசா, இவை தொடர்பாகப் பட்ட வீரர்க்குக்கு நடுகற்கள் அமைத்துள்ளனர். பல்லவர் காலத்து உள்ளாட்டு அமைதி குலைவுற்றை இருந்திருக்கிறது பல்லவர் காலப் போர்க்குழலில் ஆங்காங்கே மறவர்களுக்கிடையே ஆதிரை தொடர்பான பூசல்களும் மிக்கு இருந்தன. புறத் தாக்குதல்களின்றும் தமிழர், தம் சமயம், கலை, மொழி, பண்பாடுகளைக் காக்கும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டமையத் தமிழக வரலாறு தெளிவிறுத்தும். பல்லவர் காலம், தமிழர் வரலாற்றில் மறுவலர்க்கிக் காலமாம். ஆகவே, பல்லவர் நாளில், பண்டைத் தமிழர் நடுகல் மரபிளைப் போற்றிக் காத்து. மாண்ட வீரர்களைச் சிறப்பித்தல் காரணமாகத் தமிழர் தம் வீர உணர்விற்கு நிலையான சால்லுகளை உருவாக்குகிற உந்துதல் மக்களிடையே நிறைத்திருந்தது. எனவே, பல்லவர் கால நடுகற்கள் என்னிக்கையில் மிக்குள்ளன என்று கொள்ள இடமுண்டு.

இந்தீஸ் மாரிச் சோழர் ஆட்சி தலை தாக்கிய நாளில் தமிழகத்துச் சுரநாய வாழ்வில் புதுத் திருப்பம் காண்கின்றோம். சோழர் வரலாற்றிற்கு அரண் செய்ய கே. யிற் கல்வெட்டுக்களும், செப்பேடுகளும், மெய்க்கீர்த்திகளும் பெருகிப் பரவ, தொடர்ந்து நடுகற்களையும் போற்றினர். மரப் வழி வீரம் போற்றினர். ஆனால் பல்லவர் நடுகற்களைப் போல் உள்ள நாட்டுப் பூசங் காரணமாக நடுகல் பட்டவர் என்ற குறிப்பிற்கான நடுகற்களே இதுவரை கிடைத்துள்ளாற்றில் இல்லை என்பது குறிக்கத் தக்கது. அன்றியும் ஆதிரைகளையும் கூட கள்ளர் கொண்டு போகாமைக் காத்துப் பட்டனர் வீரர் என்ற குறிப்பையும் இங்கு நோக்க வேண்டும். எனவே உள்ளாட்டு அமைதியைக் காச்க சோழர்கள் பெரிதும் முயன்றனர் என்பது பெறப்படும். அன்றியும், மாபெரும் மன்னர்கள் தம் வீரத்தை வழிபடும் வழக்குத் தலை தூக்கத் தொடங்கிய அந்தாளில், தனிப் பட்ட வீரர்களைப் போற்றும் நெறி அறையத் தொடங்கின்றே என ஒழுநவும் இடமான்டு. ஆகவே கிடைத்துள்ள சோழர் கால நடுகற்கள், ஏற்கனவே நாம் அறிந்துள்ள சோழர் பற்றிய அரசியல்,

பொருளாதார, பண்பாட்டு வாழ்வியல் முறைகளை அரண் செய்வதாக அமைகின்றன.

சோழர் கால நடுக்கற்கள்

“செங்கம் நடுக்கற்கள்” என்ற நூல் சோழர் காலத்தனவாக ஐந்து நடுக்கற்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதுவரை வெளியீடப் படாத முன்று நடுக்கற்களை உதவியருளிய தொல்பொருள் துறை இயக்குஞருக்கு நன்றி பெரிதும் பாராட்டுவேன். இவற்றின் வாயிலாகச் சோழர் கால நடுக்கற்கள் காட்டும் சிறப்புச் செய்திகளை மேலே அறிதற்கு முற்படுவோம்.

கிடைத்துவினா நடுக்கற்கள், 9, 10 ஆம் நூற்றுண்டிற்குப் பெரும்பாலும் உரியன். ஆதித்ய சோழன், முதற் பராந்தகன், முதலாம் இராஜராஜன், மூன்றாம் குலோத் துங்க சோழன் ஆகிய மன்னர் காலத்தன.

வடார்க்காடு மாவட்டம் கடலாடி வெடியப்பன் கோயிலின் கிழே உடைந்து கிடக்கும் நடுக்கல் ஒன்று, பல் குஞ்சக் கோட்டத்துப் பங்கள் நாட்டுக் காந்தனார்க்குற்றத்துக் கீழ் வேலைப்படுப் புதனுட்பாடி என்பான், கடலாடியில் அம்பலம் எடுப்பித்தான் எனக் குறிக்கின்றது. “இக்கல்வெட்டுப் பழையானதொரு நடுக்கலில் பிற்காலத்தில் பொறிக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது” என்ற குறிப்பு நூலில் காணப்படுகிறது.¹⁵ அம்பலம் எடுப்பித்தார்க்கு நடுக்கல் எடுக்கும் மரபுஷ்டா என்பது ஆய்வில்குறியது. வீரனின் சிதைத்த உருவப் பகுதிகள் விவக்கலில் காணப்படுகின்றனவாம். நடுக்கல் செய்தி வேருக்கத்தான் இந்கக் முடியும். நடுக்கல் எடுத்துக் கோயிலாக்கினுடே புதனுட்பாடி என்பான் என்ற கேள்வியும் சிற்றிப்பதற்குரியது. ஆயினும் இக் குறிப்பு வாயிலாகச் சோழ நாட்டுப் பிரிவினைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

முதலாம் பராந்தகன் காலத்தனவாகக் கிடைத்துவினாவை ஐந்து.

அய்த்தாம்பாளையம் நடுக்கலில் மேற்கோவலூர் நாட்டு அளவிப்பாடு உடைய ஆந்தைப் பெரன்னி மகன் மொடையன் தொறு மீட்டுக் கல்பட்டான் என்ற செய்கி குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சாத்தனார்க்கல்வெட்டு, ஆணமங்கலமுடைய கள்ளன் தாழன் மேல்கோவலூர் நாட்டு அளவிப்பாடு தொறு மீட்டுப் பட்டான் எனக் குறிக்கிறது. இரு வேறு ஊர்களைச் சார்ந்த இருவர் ஒரே போரில் தொறு மீட்டுப் பட்டனர் என அறிகிறோம்.

தாழையுக்கு நடுக்கல், தாழையூர் ஏருமைத் தொறு, கள்ளர் கொள்ள போகாமை தந்தையும் மகனும் பட்ட செய்தியைக் குறிக்கிறது.

கட்டமத்து கல்வெட்டு முழுமையாகக் கிடைக்கலிலே, கிணியலூர் ஏரி குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

காரப்பட்டுக் கல்வெட்டும் சோழ நாட்டுப் பிரிவு மட்டுமே குறிக்கிறது. பல்குன்றக் கோட்டத்து வேணுட்டைச் சுட்டுகிறது.

வடார்க்காடு மாவட்டம் தா. வேங்குர் நடுகல் ஒன்று ஆதித்ய சோழன் காலத்தைச் சார்ந்ததாகக் கொள்ளப்படுகிறது. கி. பி. 9-ஆம் நூற்றுண்ணடைச் சார்ந்தது. மீய கொன்றை நாட்டு மேல் வேணுருடைய பொங்கலத் தொண்டபன் மகன் வேம்படி என்பான் தொறுக் கொள்ளத் தொறு மீட்டுப் பட்டார் வேணுருடைய பொங்கலன் என்பார். இக்கல்வெட்டில் தொறுக் கொண்டார் பெயருங், மீட்டுப் பட்டார் பெயரும் காணப்படுவது குறிப்பிடத் தக்கது. இக் கல்வெட்டு இன்னும் வெளியிடப்படவில்லை.

இன்னும் வெளியிடப்படாத குலோத்துங்கச் சோழன் காலத்திற்குரிய குரிசிலாப்பட்டு நடுகல், அரசனது பன்னிரண்டாவது ஆட்சி ஆண்டைக் குறித்து, மானவங்க மகன் என்று அரைகுறையாக நிற்கிறது. இக்கல்வெட்டினால், நடுகல் மரபு தொடர்ந்து வளர்ச்சி பெற்று வந்தது என்ற குறிப்பை அறியலாம்.

செங்கம் மாவட்டம் வேடன்குப்பத்தில் முதலாம் இராஜராஜன் நு 'ஸ்வஸ்திமூர்த்திருக்கன் போல்' என்ற மெய்க்கீர்த்தி கிடைத்துள்ளது. சோழர் வரலாற்குராய்ச் சிக்குரியது இது.

இனி, கிடைக்கப் பெற்ற, மேலே குறிப்பிட்ட நடுகற்கள் வாயிலாகச் சோழர் கால வரலாற்றிற்குரிய சில சிறப்புச் செய்திகளை அறியலாம்.

அாசியல் வரலாறு

பெயரும் பிடிம் எழுதிய சங்க கால நடுகல் அமைப்பு முறையின் வளர்நிலையாகச் சோழர் கால நடுகற்களில் மன்னர் பெயர், ஆட்சி ஆண்டு, நாட்டுப் பிரிவு, போர் நடந்த ஊர், தந்தை பெயர், கல் நின்றான் பெயர், கல் நின்ற காரணம் என்று வரண் முறையாகக் காரணப் பெறுவது, இடைக்கால வளர்ச்சி கூறும். சோழ மன்னர்கள் ஜவஹரப் பற்றி அறிகிறோம். பல்குன்றக் கோட்டம், பங்கள் நாடு, காந்தகூர்க் கூற்றும், சிந் வேணுடு, மேற் கொவலுர் நாடு, மேல் வேணுடு, மீய்கொன்றை நாடு, மேல் வேங்குர் போற்ற நாட்டுப் பிரிவுகள் ஆய்வுக் குரிய குளை புரியும் அரிய செய்திகளாடி, கடலாடி, அளவிப்பாடி, தாழையூர் (இப்போகு தாழையூர் என வழங்கப்படுகிறது) வேங்குர், முக்கான் ஊர்ப் பெயர்களைக் காணகின்றோம். கோட்டம், நாடு, கூற்றும், ஊர் என்ற வரிசையில் நாடு பிரிக்கப்பட்டிருந்தது என அறிகிறோம்.

முக்கான் கொண்ட கோப்பரடேசரி என்று முதலார் பராந்தகன் ஈட்டப் பெறுகின்றன. கோப்பரடேசரி என்று மட்டும் குறிக்கப்பெறும். இரு கல்வெட்டுக் கணம் விதியாலைக் குறிக்கும் என்பது இங்கு கருதக் கூட்டத் தக்கது. இதன் வாயிலாக மற்றொரு வரலாற்று உண்மையும் 'செய்கம் நடுகல்' முன்னுரையில் இயக்குநரால் வலிப்பறுக்கப் பாருகிறது. அதாவது,

“ மதிரை கொண்ட என்று இல்லாமல், பரகேசரி என்று தொடங்கும் இருக்கல் வெட்டுக்களிலும் வாண கோவரையர் வெட்டுவதியரையர் என்பவர் குறிக்கப் பெறுகிறுர், இவர் தென்னாற்காடு மாவட்டம் கிழுர் என்னுமிடத்தில் நிறுப் பொங்கவர்மனின் இரு கல்வெட்டுக்களிலும் குறிக்கப் பெறுகிறுர். (இவை தனிர இதே இடத்தில் நந்திவர்மனின் கல்வெட்டில் வாணகோவரையன் காணப்படுகிறன்) .

இப்பகுதியில் விஜயாலய சோழனின் 3, 4, 5 ஆம் ஆண்டைச் சார்ந்த சில கல் வெட்டுக்கள் உள்ளன. தல்லூசு கொண்ட பரகேசரி என இவன் ஒரு நடுகல்லில் குறிக்கப்படுகிறார். விஜயாலயனின் ஆட்சி இங்கு பரவியிருந்தது என்பதற்குச் சான்றுகள் உள்ளன. ஆதலின் அண்மையில் சிடைத்துள்ள நடுக்களில் குறிக்கப்பெறும் பரகேசரி, ‘விஜயாலயன்’ எனக் கொள்ளலாம். அங் வாரூயின் விஜயாலயன் நிறுபுதுங்க வர்மனின் சமகாலத்தவறாகிறார். இது ஏற்புடையதாயின் பல்லவர் காலத்தில் இறுதியிலும் சோழர் காலத்தொடக்கத்திலும் வரலாற்றில் சில மாறுதல்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்கும்.⁴ இக்குறிப்பினால் கால ஆராய்ச்சிக்கு நடுக்கள் துணை நிற்கும் வியந்தகு உண்மையை அறிவிரும்.

பண்பாட்டு வரலாறு

நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்து. தமக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர்கள் இறப்பிற்கும் அப்பாற்பட்ட நிலை பேற்றின அடைகிறுக்கள். கடமை யாற்றி மறைந்த செயல் வீரர்களைக் கல்லில் எழுதி வழிபடுவது, நம் கடமை உணர்த்துவதற்காகும். சங்க கால வீரர்கள் வழிபாட்டுப் பண்பாடு தமக்குணர்த்தும் உண்மைகள் சித்திப்பதற்குரியன. அதைச் சமார் 16-ஆம் நூற்றுண்டு வரை, தமிழர் போற்றி வந்துள்ளமை நினைவிற் கொள்ளுகிறியது.

வீரர்கள் ஆதிரைகள் மீட்பதற்காகத் தம்முயிர் கொடுத்துப் புகழ் நிறுவி மாண்டனர். பாலை நிலப் பகுதிகளில் போர் நடந்த இடங்களிலேயே நிரை நிரையாக, எழுத்துப்பட்ட கற்களை அமைத்தனர் சங்கத்துமிழர். அக்காட்சியை வேலூன்று பலகை வேற்று முனை கடுக்கும்’ என அகம் 67, 131-ஆம் பாடங்கள் குறிக்கும். வழிச் செல்வார் அவற்றைக் கண்டு போற்றவும், வீர உணர்வு கொள்ளவும் அவை வழிகாட்டின. வீர உணர்வை எழுப்பவும், வீரமரணம் அடைந் தாஶரப் போற்றி நன்றி பாராட்டவுமாகத் தமிழர் கண்ட நெறி நடுக்கல் வழி பாட்டு தெரியாகும். வாழும் தெறியறிந்து வாழ்ந்து கூநின்று காலம் கடந்த புகழுக்குரியாரைப் பாராட்டும் மரபினைத் தமிழர் காலம் காலமாகப் பின் பற்றியது பண்பாட்டின் மேம்பாட்டை உணர்த்தும்.

செங்கம் மாவட்டம் வறண்ட பகுதிகளைத் தன்னுட் கொண்டது. வாண்மை நோக்குவது. குறிஞ்சியும், முல்லையும் தல்லியல்பிழந்து பாலைத் தன்மை ஏற்றது. எனவே தாள் மலை நாட்டிட்குரிய வீர மறவர்கள், வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமான ஆதிரைகளைக் கள்ளர், பணக்கர் கவர்களையில் உயிரைக் கொடுத்து மீட்டனர். பொருளாதார வாழ்வு செழிக்க இன்றியமையாத தேவையான ஆதிரையை மீட்டுத் தந்தவர்களைத் தம்முயிர்த் தெய்வங்களாக மக்கள் போற்றியமை சியப்பீற் குரியதன்று. எனவே, நடுக்களால் மக்கள் பொருளாதாரப் பொராட்டத்தில்

வீரர்கள் கொண்ட பங்கு, ஆதிரைச் செல்வங்களின் சிறப்பு, அவற்றைப் பெறுதற் காக மேற் கொண்ட பூசல், பூசலில் மாண்டாரைப் போற்றியமை ஆகிய செய்திகளை உணர்கையில், சமுதாய வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளோடு நடு கற் செய்திகள் கொண்டுள்ள தொடர்பினை அறிந்து வியக்கிக்கொடும். சற்றுப்புறச் சூழல், மனித வாழ்வில் பெறும் தாக்குதலையும் (impact) உணர்கிக்கொடும். போராட்டத்தில் முகிழ்க்கும் பண்பாடு வீரவழிபாட்டிற்கு வித்திட்டது.

இங்களும் வழிவழியாய்த் தொடர்ந்த நடுகல் மரபு, சங்ககால மரபு, பல்லவர் மரபு, சோழர் மரபு என பல நிலைகளில் மாற்றங்கள் பெற்றுத் தமிழர் வாழ்வியல் கோட்பாடுகளுடன் ஒன்றி, வரலாற்று ஆய்வின் பல துறைகளுக்கும் நுழை வாய்விளாய் அமைந்துள்ளனமை குறிக்கத் தக்கது. வரலாற்று உணர்வுடன் அமைக்கப் பெற்ற நடுகற்கள் பற்றிய ஆராய்ச்சிகள் மூலமாய் தமிழக வரலாறு திருத்தம் பல பெற்றுப் புதுவடிவம் கொள்வதற்கான காலம் அன்றையில் உள்ளு என்பதை இது போன்ற கருத்தரங்குகள் வலியுறுத்துகின்றன என்று நினைத்துப் பெருமிதம் கொள்வோம்.

1. Sangam Polity, N. Subramaniam, Asia Publishing House, P. 129-131.

2. புறம் 221, 264, 306, 329. அகம்: 53, 67, 131, 179, 387. ஜங்குறு: 352. மீண்டும் 394-396.

3. திருக்குறள்: "என்ன முன் நிலகன் மீன் தெவ்விர் பவர் என்னை முன்னிட்டு கல் நின்றவ."

4. செங்கம் நடுகற்கள், இரா. நாகசாமி, தொடர் எண். 1971, 125.

5. செங்கம் நடுகற்கள், இரா. நாகசாமி, முன்னாட, பக் VIII.

நடுகல்லும் இலக்கியமும்

மா. ரா. அரசு

முன் னுரை

உலக இலக்கியங்களுள் தமிழ் இலக்கியம் தனக்கே உரித்தான் தனித்தன்மைகளால் சிறந்து நிற்கும் ஒன்றாகும். தமிழ் இலக்கியச் சிறப் பிற்கு அதில் இழையோடும் வரலாற்றுணர்வும் காரணமாம். தமிழர் வாழ் விற் காணப்படும் நடுகல் நடும் பழக்கம் பற்றித் தமிழ் இலக்கியங்கள் கூறுவதைப் பார்ப்போம்.

நடுகல்லுக்குரியோர்

இறந்தவர்கள் எவ்வோருக்குமே கல்நடுதல் வழக்கமாகப் போற் றப் பெறவில்லை. மனிமேகலை ஜவகை இறுதிச்சடங்குகளைப் பற்றி கூறு கிறது.. நடுகல் குறிப்பிட்ட சிலருக்கே நடப்பட்டுள்ளது. (1)போரில் தன் புகும் நிறுத்தி வீரமரணம் அடைந்த வீரர்களுக்குக் கல் நடுதல் மரடு. (குறள் 771, அகம் 131, 387, 67, மலைபடுகடாம் வரி 386-389) (2)வடக் கிருந்து உயிர்நீத்தாருக்கு நடுகல் நடப்பெற்றது. இங்கு ஒரு செய்தியைக் கூற வேண்டும். கோப்பெருஞ்சோழன் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தால் மட்டும் நடுகல் எடுக்கப்படவில்லை. மாருக அவன் ஒழுக்கம், செங்கோண்மை ஆகியவற்றிற்காகவும் நடுகல் எடுக்கப்பெற்றது என்றும் கருதலாம். (3) பத்தினிப்பெண்டிர்க்கும் நடுகல் எடுக்கப் பெற்றது.

நடுகல் இருக்கும் இடம்

நடுகல் இருக்கும் நிலம் பற்றி புறம் 314-ஆம் பாட்டில் கூறப் பட்டுள்ளது. தாழைகள் நிறைந்த பாழ்பட்ட நிலத்தில் நடுகற்கள் உள்ளன. இவ்வகையான பாழ்நிலம் ஊர் நடுவில் இருக்கவில்லை. ஊரின் புறத்தே உள்ளது. ஊரின் புறத்தே காய்ந்த களர் நிலங்களில்தான் நடுகற்கள் நடப்பட்டன. (புறம் 260, 265, அகம் 179, 387) “பெரும் பாலும் நடுகற்கள் ஊரின் புறத்தே காணப்படுகின்றன. ஊர்களின் நடுவில் காணப்பெறவில்லை” (செங்கம் நடுகற்கள்-முன்னுரை) போரில் பட்ட வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லைச் சற்றி அரண் போல வேலும் கேடயமும் நடப்பெறும். (பட்டினப்பாளை, 78-80, அகம் 131)

நடுப்புறை

நடுகல்லை நடும்முறை பற்றி பாட்டும் தொகையும் நமக்கு விளக்கு கின்றன. இறந்துபட்ட வீரனின் பெயரும் பெருமையும் எழுதப் பெற்று மயிற்பீலி குட்டி நடுகல்லை நடுவர் (புறம் 243). சங்க காலத்தில் அரசர் நடுகற்களுக்குக் கோட்டம் எடுக்கப்பட்டது பற்றிய குறிப்பு யாண்டும் காணப்படவில்லை.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் இறந்த வீரனுக்குக் கல் நடப்பட்டதே அன்றி அக்கல்லில் உருவமும், அவன் பீடும் பேரும் பொறிக்கப் பெறவில்லை. இக்கருத்து ஏற்படுடைத்தாயின் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கும் சங்ககாலத்திற்குமிடையே ஏற்பட்ட மாற்றத்தைச் சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன என்று கொள்ளலாம். சங்ககாலத்தில் நடுகல்லில் இறந்தவர்களின் பேரும் பீடும் பொறிக்கப்பட்டன. இது நடுகல் வரலாற்றில் ஒரு வளர்ச்சி நிலை. தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியமும் பெண்ணுறுக்கு நடுகல் எடுத்தது பற்றிக் கூறவில்லை. சிவப்புதிகாரம் பெண்ணுறுக்குக் கல் எடுத்தது பற்றி கூறுகிறது. கல்லெடுப்புடன் கோயிலும் எடுக்கப்பெற்றது. நடுகல் வரலாற்றில் இலக்கியம் உணர்த்தும் அடுத்த வளர்ச்சி நிலையை இது காட்டுகிறது. கோட்டம் அமைத்த நிகழ்ச்சியானது பிற்காலத்துப் பள்ளிப் படைக்கு முன்னேடியாக அமைந்தது எனலாம்.

நடுகல் வழிபாடு

வீரன் நடுகல்லை அவனுடைய சுற்றுத்தினரும் வழியினரும் வழி பட்டனர். நடுகல் போர்த்தெய்வமாகவும் வழிபாடுப்பட்டது. மூல்லை நிலமக்கள் நடுகல் வழிபாடு செய்வதன்றி வேறெந்த வழிபாடும் செய்தறியாதவர். (புறம் 335) புறம் 329-இல் நடுகல்லூர்க்கு விடியற்காலத்தில் செய்யப் பட்ட வழிபாட்டினைப் பற்றிக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அகநானாறு 297-ஆம் பாட்டில் நடுகல்லில் அம்புகளைத் தேய்த்துக் கூராக்கினர் என்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.

SOME HERO-STONES IN THE PANDYAN COUNTRY

Dr. K. V. Raman,
Deputy Superintending Archaeologist,
Archaeological Survey of India.

The purpose of my paper is to give a brief account of some of the hero-stones that have been found in the Pāndyan Country. But before that, I would like to make some preliminary observations on two related aspects – one on the diffusion pattern of hero-stones and another on the significance of meaning of the terms *Nadu-Kal*, and *Vira-Kal*.

1. DISTRIBUTION PATTERN: From the distribution map of the provenance of the hero-stones it would appear that they have a high concentration in the north western portions of Tamil-nadu. The hero-stones discovered recently by the Department of Archaeology, Tamil Nadu have highlighted this point viz., greater availability of the *Vira-Kals* in the districts of North Arcot, Dharmapuri, Salem etc. than in other parts of Tamilnadu. It is well known that neighbouring tracts of the Kannada Country also, and the ancient land of the Gangas, Nolambas etc., *Vira-gallus* have been found. They have been found as far west as the Kadamba country (near Goa). In the vicinity of Chittoor District alone more than 100 virakals have been found.

Comparatively speaking, the impact of this practice of erecting stones for heroes seems to have been less on the Pandyan Country, if we are to judge by the number of hero-stones available. It seems to have been prevalent more in the Tondaimandalam and Kongu Mandalam than in the Pandyan or even the Chola territory. The reasons for this pattern of distribution have to be earefully studied in the entire south Indian context. This will also give us an idea of the source of diffusion.

2. NADU-KAL AND VIRA-KAL: I would also invite discussion by Scholars about the difference if any between *Nadu-Kal* and *Vira-Kal*. It appears to me that the former refers to a mode of burial, funerary in nature, that was popular during the Megalithic and subsequently in Sangam

times. From the *Tolkāppiam* and *Manimēkhalaīl* we know the *Nadu-Kal* was a stone-chamber or stone erected over the post-excarnation remains of the dead person. This was practised as a burial mode even for an ordinary person, not necessarily a hero. In fact, *Nadu-Kal* had come to be synonymous to the dead and since the dead were honoured, the *Nadu-Kals* were also worshipped (*Nedum Kal Ninra Manrum-Silap.* V. line 127). The way in which even in common parlance *Kalleduppu* is used euphemistically to refer to the death of a person, it may indicate the prevailing custom of erecting stones over the remains of the dead persons. Thus, the *Nadu-Kals* were evidently funerary or sepulchral in nature (like the Megalithic Dolmen) and were used for the common folk also. But the *Vira-Kals* on the other hand, were probably a special class, erected to commemorate only the heroic acts of a person or group of persons. The *Vira-Kals* were exclusive for the heroes alone. Moreover, they were probably not erected over the remains but only raised as memorials. Regular excavation below some of the *Vira-kals* would throw some light on this aspect. This would also lead to the question whether in the Sangam literature itself, there was any distinction made between the *Nadu-kal* and the *Vira-kal*. Since all the *Vira-kals* so far found, are datable only to the 5th-6th Centuries A.D. at the earliest, on the palaeographical grounds, what about those ones which were earlier to that period? In Nagarjunakonda (Guntur District) memorial stones called *Chāya-Kamba* with Prakrit inscriptions dating to 3rd Century A.D. have been found.²

Probably, the earlier practice of Dolmen-burial had gone out of vogue by about the 5th Century A.D. and cremation became almost universal. Stone memorials were erected only for the heroes.

3. HERO STONES IN THE PANDYAN COUNTRY: Now let me briefly refer to the two hero-stones that have come from Vilinjam in the Southern coastal tip. Both the hero-stones are now kept in the Padmanabhapuram Museum³. Both are in honour of heroes who laid down their lives in the battles that took place in Vilinjam when it was sought to be captured once by the Pandyas and another time by the Cheras. The region was under the Ay chieftains, who had ruled first in a semi-independent position and later under the over all control of the Pandyas. Both the hero-stones bear *Vatteluttu* inscriptions datable to the 8th Century A.D. One of them records that the hero

discharged his debt (Senjōrrupperunkadan) by giving up his life for the sake of his master, whose identity is not known. The capture of Vilinjam is mentioned frequently as an important achievement of the Pandyan kings right from the days of Nedunjadian Parāntaka. This inscription may well belong to him or his successor Sri Māraṇ Sri Vallabha. The stone also bears the figure of the warrior unsheathing his dagger.

The other hero-stone from the same place, dated 27th year of Māraṇjadaiyan, records that when the Chera forces attacked Karaik kōttai-Tadam-Perumtinai, a *Ulvittusēvaka* by name Ranakīrti of Perumur laid down his life.⁴

While the majority of the hero-stones in Tondaimandalam were erected in honour of those who took part and fell in the border skirmishes or cattle raids, these two hero stones of Vilinjam relate to the warriors who defended their masters in regular battles.

Other than these two, hero-stones are not many in Pandyan country. Probably, this has something to do with the predominance of the Urn-burial custom in the Pandyan region. Even kings' remains were interred in the Burial-Urns. Stone erection, when compared to Tondaimandalam and Kongu regions, was less popular in the Pandyan country.

4. MEMORIAL SHRINE IN PANDY-NADU: The practice of erecting temples (*Pallipadai*) over the bodies of the departed king or prince or in their memory was prevalent in a limited way in the Tamil country. Such sepulchral temples were erected by Parantaka-I, Rāja Rāja-I and Rājēndra I at Tondamanād, Melpadi and Arrur respectively. This custom was disapproved and discarded later on, as clearly attested by the inscription of Ramanatiyan koil.⁵ This practice was apparently never adopted in the Pandyan country. We have perhaps only one example of this kind. There is the temple of Sundarapāndyēśvaram at a place named Pallimadam in Ramanathapuram District. In the inscription, the place is referred to as Pallippadai built in honour of Sundara Pāndya, the younger brother of Chōlān-talaikonda-Vira Pāndya.⁶

The Sepulchral temples cannot be directly associated with the hero-stone tradition but the underlying principle of honouring the dead by erecting a monument is a common link between them.

5. HERO STONES OF LATER PERIOD: Curiously, however, when the practice of erecting hero-stones had almost gone out of vogue elsewhere, it seems to have lingered on in the Pandyan Country; Thus, we have a group of sculptured hero-stones belonging to the 16th Century near the village of Ilavevangel in Koilpatti Taluk.⁷ There are nine hero-stones with inscriptions many of which depict a series of conflicts between Tirunelveli-perumāl and his rebel chieftain Vengalaraja. Many Marava soldiers of Kundaiyankōṭṭai who fought on the side of Tirunelveli-perumāl laid down their lives after piercing the horse of the opponent (*Kudirai Kutti Paṭṭān*). The ruling chief on the region was the later Pāndya King Kulasēkhara Parākrama Pāndya whose brother was Tirunelveliperumāl. Most of the inscriptions are dated S' 1469 (= A.D. 1547). The field where the hero-stones are set up was probably this scene of the battle.

This group of hero-stones erected in the old tradition with sculptures of warriors and inscriptions would show prevalence of this system even upto the 16th Century in the Pāndyan Country.

Thus, on the whole, the hero-stone tradition, does not seem to have been popular in the Pāndyan country especially in the earlier times. The areas where the practice was very much in vogue were probably Tondai-nādu and Kongu-nādu which shared this legacy in common with the neighbouring Karnātaka regions.

1. Tol, *Porul*, 2:5.
2. Indian Archaeology, 1955-56, p.24.
3. Ibid, 1958-59, p.471. TAS. Vol.I, p.p. 153. ff.
4. Indian Archaeology, 1958-59, p.471.
5. K.A.N. Sastri, *Cholas*, p.4.
6. S.I.I. XIV, No, 79.
7. ARE. 1939-40, p. 253.

நடுகல் — உள்ளும் புறமும்

மா. சந்திரமூர்த்தி எம். ஏ:

தொல்போருள் ஆப்வாளர்.

வட்டாற்காடு மாவட்டம் செங்கம் பகுதியில் உள்ள நீண்ட மலைத்தொடர் சவ்வாது மலைத்தொடராகும். இம்மலைநாட்டுப் பகுதி வரலாற்றுத் தொடர்புடைய தாகும். இது நன்னனின் மலைநாட்டுப் பகுதியாகும். சவ்வாது மலையிடவாரத்து வழியில் 8 கல் தொலைவில் செங்கம் என்னும் ஊர் அமைந்துள்ளது. இது நன்னனின் பெருந்கராகும்.

'இரண்ணிய முட்டடத்துப் பெருங்குண்றார்ப் பெருங்கெளசிக்கனுர், பங்குஞ்றக் கோட்டத்துச் செங்கண்மாத்து வேள் நன்னைப் பாடிய மலைபடுகடாம்' என உரையா சிரிரை நச்சினார்க்கினியர் குறித்துள்ளார். இம்மலைப்பாட்டு. நடுகல்லீக் காண விழையும் அரியதொரு நெடுவழியைக் காட்டுவதோட்டலாமல், நன்னனின் கோதக்கரை அடையும் வழியையும் குறிக்கிறது. பத்துப்பாட்டுக்கவில் ஒன்றான மலைபடுகடாம் பாடல் பற்றி இவ்வூர் சிவன் கோயில் கல்வெட்டுகளிலும் குறிப்பு காணப்படுவது இறப்புடையதாகும். கி.பி. 12-ஆம் நூற்றுண்டுச் சார்ந்த சோழர்காலப் பாடல் கல்வெட்டு ஒன்று, 'மூவண்டதை தார்மங்னர் மலைபடைத் தெந்மன்னரை வென்கண்ட திறற் காங்கேமன் கண்சிவப்ப-பண்டே மலைகடாம் பாட்டுண்ட மாலவரர் செஞ்சொரி ஆலைகடாம் பாட்டுண்டது' எனக் குறிக்கிறது.

஫ாரும் பேரும்

இவ்வூரைப் பங்குஞ்றக் கோட்டத்துச் செங்கண்மா என்றும், செங்கமா என்றும், செங்கைமா (S.I.I. VII 117) என்றும், செங்கை (1971-78) என்றும் கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. இவ்வூர் இங்று செங்கம் என அழைக்கப்படுகிறது. இவ்வூருக்கு அருகில் செய்யாற்றின் கரையிலுள்ள "நன்னன் மேடு" என்ற சிறத்தை மன கோட்டையின் எஞ்சிய பகுதிகள் செங்கத்தின் தொன்மையை விளக்கும் சான்றாக குறைந்துள்ளன. அந்தஹார், பெருஃபட்டினம் ஆகிய ஊர்களில் கிடைக்கும் கறுப்பு வெப்புப் பாரின் ஒடுகள் இப்பகுதியின் பழங்மையைக் கணிக்கும் சான்றாகும்.

இசீசெங்கத்தைச் குறித்து அரசனேந்தல், அளியேந்தல், ஆயிமனேந்தல், ஆனந்தல், கண்கைந்தல், சௌரனேந்தல், தேவனேந்தல், நந்தல், நன்மியேந்தல், பரம ஜைந்தல், வீரனேந்தல் என்ற ஊர்ப் பெயர்கள் இப்பகுதியின் வளர்ச் செழித்த வராற்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஏந்தல், தாங்கல் என்று முடியும் சொற்கள் ஸ்ரேரரியைக் குறிப்பளவாக ஊர்ப் பெயர்களில் வழங்குகின்றன.

இன்னும் சமுத்திரம் என்று முடியும் சொல் நீலைபெற்று இருந்ததைக் குறிக்கிறது. எடுத்துக்காட்டாக, சின்னசமுத்திரம் என்னும் ஒரு ஊர் இப்பகுதியில் உள்ளது. மற்றும் இப்பகுதியைச் சார்ந்த அரசன்கள்னி, அந்தனார், களத்தார், காலாடு, பெரும்பட்டினம் என்ற ஊர்களின் பெயர்கள் இல்லூரின் வரலாற்றுத் தொன்மையினை எடுத்துரைக்கின்றன. கருங்காலி மரத்தில் பண்டு யாழில் கோடு செய்யப்பட்டது (பொ. ஆ. பகட. அடி. 21-2 உரை). யாழை முக்கிய இசைக் கருவியாகக் கொண்ட பாணர் வசித்த மலைப்பகுதியும் இதுவேயாம். எனவே இத்தகைய கருங்காலி மரங்கள் நிறைந்த பட்டி கருங்காலிப்பாடிப்பட்டி எனப் பட்டது எனக் கருதலாம்.

வட்ஜூந்காடு மாவட்டம் செங்கம் வட்டத்தில் இன்று நடைமுறையில் வழங்கும் பெயர்கள் நடுகல் கல்வெட்டுகளில் சில மாற்றங்களுடன் குறிக்கப்படுகிறது. சில பெயர்கள் அதே பெயரிலும் உள்ளன.

வட்ஜூந்கும் பெயர்

கல்வெட்டுகளில் குறிக்கும் பெயர்

ஆஜந்தவாடி	ஆந்தைபாடி (செங்கம் நடுகற்கள் 1971/77)
இளங்குண்ணி	இளங்குண்ணி 118
கருங்காலிப்பாடிப்பட்டி	கருங்காலிப்பாடி 114
கடலாடி	கடலாடி 125
கீழ்இராவந்தவாடி	இராமநந்தவாடி 51
கிலியலூர்	கிலியலூர் 81
கூடலூர்	கூடல் 50
கோரையாறு	கோரைகோட்டு 85
சாத்தலூர்	சாத்தலூர் 37
தாழையூத்து	தாழையூர் 75
துக்காவாடி	தொக்கைபாடி 79
தொரைப்பாடி	தொப்புரவருப்பாடி 30
பிஞ்சூர்	நந்பெருமாபுஞ்சியூர் 72
மணிக்கல்	மணிக்கலவலூர் 118
மேல்பள்ளிப்பட்டு	மேற்செங்கை 78
வீரனம்	வெண்ணம் 46

மலைகள்

சவ்வாது மலைத்தொடர் வேலூருக்குத் தென்மேற்கே 8 கல் தோலையில் தொடங்கி, திருப்பத்தூர் வட்டத்தின் தென்கிழக்கு பகுதி (திங்காரப்பேட்டை) வரை கமார் 35 கல் தொலைவு பரவியுள்ளது. இம்மலைத்தொடர் வேலூர், போன்ற செங்கம், திருப்பத்தூர் ஆகிய நான்கு வட்டங்களிலும் பரவியுள்ளது. இம்மலைப் பகுதியில் பாணரும், மலையரண்முதலிகளும் வாழ்ந்தனர் என்பதை இலக்கியமும், கல் வெட்டுகளும் விரித்துரைக்கின்றன.

இப்பகுதியில் ம உயும் மலையைச் சார்ந்ததாகிய குறிஞ்சி நிலப்பரப்பே அதிகமாக உள்ளது. சவ்வாது மஸுத்தொடரில் நவிரமலீ, பெரியமலீ, சின்னமலீ, தென்மலீ, வடமலீ, ஆட்டைம்), பெருமாள்மலீ, முலைக்காட்டுமலீ எனப் பல மலைகளுள்ளன.

இம்மலைப் பகுதி ஒவ்வொர் 125-க்கு மேற்பட்ட சிற்றூர்கள் அமைந்துள்ளன. பெரியமலையின் அடிப்பாடில் கருங்காலிப்பாடிப்பட்டி, குழும்பப்பட்டி, இளங்குணரி, மணிக்கல் நதனிய ஊர்கள் அமைந்துள்ளன. ரெட்டிமலீ அடிவாரத்தில் பள்ளிப்பட்டு அமை, தூள்ளது.

நவிரமலீ

நன்னூ நாட்டைச் சார்ந்த மலைகளில் நவிரமலீ சிறப்புடையதாகும். இதனை ‘நவிரம்’ என மலைப்படுகடாம் கூறும் (மலீ, வரி-82). இலக்கியங்களில் குறிக்கப்படும் நவிரமலீ இன்று ‘பரவதமலீ’ என்றும் ‘திரிகுலகிரி’ எனவும் அழைக்கப்படுகிறது. சவ்வாது மலைப்பகுதியில் துரிஞ்சாபுரம் காட்டில் உள்ள பாறைக் கல்வெட்டுகளில் நவிரமலீ குறிக்கப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு கி.பி 12-ஆம் நாற்றுண்டைச் சார்ந்த தாகும். செங்கம் சிவன் கோயில் கல்வெட்டுகளிலும் நவிரமலீ குறிக்கப்படுகிறது. (தெ. இ. க. தொகுதி. 7. எண். 118)

காளகண் டேசுவரர் கோயில்

நவிரமலீ என்ற பரவதமலையில் சிவபெருமானுக்கென்று எடுக்கப்பட்ட கோயில் உள்ளது. இது ஸ்ரீகாளகண்டேசுவரர் கோயில் என அழைக்கப்படுகிறது. இறைவன் திருப்பெயர் ஸ்ரீகாளகண்டேசுவரர் என்பது. மலைப்படுகடாம், நவிரமலையில் காரியண்டிக் கடவுளுக்குக் கோயில் இருந்ததாகக் குறிக்கிறது.

பெரிசை நவிர மேள யுறையும்

காரி யுண்டிக் கடவுள தியற்கையும் —மலீ, வரி-82-83.

காரியண்டிக் கடவுள் என்பவர் நஞ்சை உண்டியாகக் கொண்ட சிவபிரான். சிவபிரானைக் ‘காரியண்டிக் கடவுள்’ என்றால் தேவரும் (சிவ 674). இவ்விடையே நீலகண்டன், ஆவகண்டன், கறைக்கண்டன், கறைமிடற்றன் என்று கூறுவர். எனவே இவ்விடைவன் காளகண்டேசுவரர் என அழைக்கப்படுவதால் இலக்கியம் குறிக்கும் காரியண்டிக் கடவுள் இவராக இருக்கவேண்டும்.

நவிரமலீ நடுக்கல்

இம்மலைப் பகுதியில் இரண்டு இடங்களில் விழுப்புண்பட்ட வீரமறவர்களுக்குப் பெயரும், பீடும் எழுதி நடுக்கற்கள் நடப்பட்டிருந்ததையும் அவை மராமரத்தின் கீழ் அமைந்திருந்ததையும், அவற்றைக் கூத்தரும் வீறினியும் யாழ் கொண்டு பாடி மசிழ்ந்து வணங்கியதையும் இலக்கியம் கூறும் (மலீ- அடி-386-86). இதனை ‘தல்லிவாசர்’ பெய்சாடு, ‘நட்டாஸ்’ என மலைப்படுகடாம் (அடி. 388-89) புகழ்ந்து பாடும்.

இப்பகுதியில் ஆய்வு செய்தபொழுது சங்ககால நடுக்கற்கள் இதுவரை கிடைக்கவில்லை. ஆனால் இப்பகுதியில் பல்லவ மன்னன் முதலாம் பரமேச்சவரவர்மன் கால நடுக்கல் மட்டும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்நடுக்கல் மொசவேடியப்பன் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

காடும் வளமும்

இம்மலைகளைச் சூழ்ந்து குறுங்காடுகள் பல நிறைந்துள்ளன. இப்பகுதியில் ஆனந்தவாடி காடு, செங்கள்மா காடு, இராமாபுரம் காடு, கல்லாவி காடு, காவாடு, சிழக்கத்திக் காடு, முலைக்காடு, துரிஞ்சாபுரம் காடு முதலிய காடுகள் உள்ளன. ஆங்காங்கே காட்டுப் பகுதியிலும், ஆற்றங்கரையிலும் வேட்டுவர் குடியிருப்புகள் காணப்படுகின்றன.

முல்லை நிலமும் நடுகல்லும்

இங்குள்ள காட்டுப் பகுதிகளில் முல்லைக்காடு, காவாடு ஆகிய இரண்டும் குறிப் பிடத்தக்கன. இவை முல்லைக்காடு, காவற்காடு என்ற சொற்களின் திரிபாக இருக்கலாம். நலிரமலைப் பகுதியில் தூஷிப்படையும் கோட்டையும் குறிக்கப்படுகிறது. காவற்காடு அருகில் பாசனை அமைத்தல் பண்டைய மரபு. எனவே இப்பகுதியில் போர்கள் அதிகம் நடந்திருக்க வேண்டும். இந்தீஸ்ட் சவ்வாது மலைத்தொடர்ப் பகுதி தொண்டை நாட்டிற்கும் கொங்கு நாட்டிற்கும் இடையே பெரிய மலையரணுக் அமைத்திருந்த காரணத்தால் இப்பகுதியில் அதிகப் போர்கள் நடந்தன என அறியலாம். எனவேதான் செங்கம் வட்டத்தில் நடுகற்கள் அதிகமாகக் கிடைத்துவினான்.

சிறப்பாக இங்குள்ள மக்கள் நடுகல்லைத்தான் முக்கிய தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். முல்லையில் மக்களைப் பாட முற்பட்ட மாங்குடி மருதனங்கும் அவர்கள் வணங்கும் தெய்வத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, நடுகல் வீரர்களைப் பரவுதல்றி வேறு கடவுள்வனங்குவதை அவர் அறியார் எனக் குறிப்பிடுகிறார் (புறம். 335). மேற்குறித்த கருத்தை இவ்விலக்கியச் செய்தி உறுதிப்படுத்துகிறது.

குடில்கள்

சவ்வாது மலையடவாரங்களிலும், மற்ற மலைப்பகுதிகளிலும் பல்வேறு இனத்த வரின் குடில்கள் அமைந்துள்ளன. வேடர்கள் குடிசைகள் யாவும் மன்றங்கள் சுவர் எழுப்பப்பெற்று, தினையரிந்த தாளாலும், சோளத்தட்டையாலும், மலைப்புல்லாலும் வேயப்பெற்றுள்ளன.

மரங்கள்

இக்குடில்களைச் சூழ்ந்து புன்னை, கொன்றை, வன்னி, கடம்பு, நாவல், பலா, முங்கில், வாழை, யானைமரங்கள் உள்ளன. இருதியில் குறிப்பிட்ட யானைமரம் இலக்கியம் குறிப்பிடும் 'யா' மரமாக இருக்கலாம்.

உம்ப வகைத்த வொண்முறி யாவும் --மீல். அடி. 429.

பல்குடியினர்

இப்பகுதியில் வேடர், போயர், பறையர், குறும்பி, இருளர், கவுண்டர் என்ற இனமக்கள் காடுகளின் நடுவே உள்ள சிற்றார்களிலும், மலையடவாரங்களிலும், ஆற்றீருங்களிலும் வாழுந்து வருகின்றனர். இவர்களின் தொண்மைக்குச் சான்று தரும் வகையில் நடுகற்கள் சில வேட்டுவர் (செ. ந. 1971/74), கவுண்டர் (1971/37)

கட்டி (1971/66), மழவர், வடுகர் (1971/89) பற்றியும் அவர்கள் போரில் வீரமரணம் அடைந்ததையும் குறிக்கின்றன. செங்கம் சிவன் கோயில் கல்வெட்டுகளில் இருளர், உவச்சர், சங்கிலியர், மலையரண்முதலிகள் (தெ. இ. க. தொ, 7 எண் 118) முதலியோர் குறிக்கப்படுகின்றனர்.

வேடர்கள்

இப்பகுதியில் வேடர், வேட்டுவர், வேட்டுவ வெள்ளாளர் என்ற பல பிரிவினர் உள்ளனர். இவர்கள் வேடர் என்ற பூர்வக்கு குடிமக்கள் வழியினர். கன்ஸட் தேசத் தில் இருந்து இப்பகுதிக்கு வந்துள்ள ‘வேடர்கள்’ போயர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். வேளாண்மையில் சுடுபட்டுள்ள வேட்டுவக் குடியினர் வேட்டுவ வெள்ளாளர் என அழைக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் பெரியமை அடிவாரத்திலும், கருங்காலிப்பாடிப்பட்டி, புளியம்பட்டி, மனிக்கல் என்ற பகுதியிலும் வேளாண்மை செய்து வருகின்றனர். கவுன்டர் என்பது இவர்களின் சிறப்புப் பட்டமாகும்.

தலைவர்கள்

இவர்கள் பண்டு தங்கள் தலைவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்த முறையினைச் செலவழி செய்தியாய் அறியலாம். அம்முறை சுவையானது. ஆண்டுக்கு ஒருமுறை வீட்டுக்கொருவர் தலைவராகவாம். மறு ஆண்டு மறு வீட்டினர் முறையே தேர்ந்தெடுக்கப்படுவர். ஆனால் இன்று இப்பகுதிகள் சில செங்கம் ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் இருக்கின்றன. சில ஊர்கள் இன்னும் தனித்துவம் அங்குள்ள ஊர்தலைவர்கள் ‘நாட்டர்மை’ என அழைக்கப்படுகின்றனர். இம்மக்களில் பலர் வேடசாமி எனப் பெயர் பெற்றுள்ளனர்.

உணவு மறை

இவர்களின் முக்கிய உணவு அரிசி, வரகரிசி, தினச்சோறு, சாமைச்சோறு, கம்பு, சோளக்கழி, முதலியன். இறைச்சியை இவர்கள் விரும்பி உண்கின்றனர். இவர்கள் கடமை, முயல் முதலியனவற்றை வேட்டையாடுகின்றனர்.

பட்டி அமைத்தல்

இவ்வேட்டுவ இனத்தினர் ஆடுகளையும் மாடுகளையும், பகலில் காடுகளில் மேய்த்து விட்டு இரவு நேரங்களில் ஆட்டு மந்தலகளை நிலங்களில் வேலி அமைத்து. அதில் அடைத்து விடுகின்றனர். இத்தைப் பட்டி என அழைக்கின்றனர். இப்பழக்கம் தெர்ண்று தொட்டு இருந்து வந்ததால் இவ்வூர்களின் பெயர்கள் சில பட்டி என்றே முடிகிறது. உதாரணமாகக் கருங்காலிப்பாடிப்பட்டி, புளியம்பட்டி முதலியவற்றைக் கறவாம். இவர்களில் சிலர் வேடன்குப்பம் என்னும் ஊரில் வாழ்கின்றனர், இவ்வேட்டுவர் தங்கிய குப்பம் அவர்கள் பெயரிலே உள்ளது சிறப்பாகும். இங்கு இராஜூராஜன் கால நடுகல் ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

நடுநற்கள்

இம்மக்கள் வழிபடும் தெய்லம் வேடியப்பன் ஆகும். இத்தெய்லங்கள் பொது வாக வேடியப்பன் வனத்தில், எட்டி, புன்ஜை, வங்னி, கடம்பு மரங்களில் கீழே

திருத்தப்பெற்றுள்ளன. இத்தெய்வங்கள் இருக்கும் இடத்தைப் பொறுத்தும், அதன் அமைப்பைப் பொறுத்தும் அத்தெய்வங்களின் பெயர்கள் வழங்கப் படுகின்றன. உதாரணமாக இவைகள் காட்டு வேடியப்பன், கரிய வேடியப்பன், தொண்டி வேடியப்பன், முனியப்பன், போத்தராஜன் முதலிய பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றன. சில பெயர்கள் வரலாற்றுத் தொன்மைச் சிறப்பைத் தாங்கியுள்ளன.

பெரியமலை அடிவாரத்தில் ஒரு நடுகல் எடுக்கப்பெற்றது. இது பல்லவ மன்னன் மகேந்திரவர்மனின் காலத்தது. இக்கல்லீ இப்பகுதியினர் போத்தராஜன் என அழைக்கின்றனர். 'மகேந்திர போத்தராதிராஜன்' என்பது மகேந்திர வர்மனின் பட்டப் பெயர்களில் ஒன்று என்பது இங்கே நினைவு கூரத்தக்கது.

போயர்

இவர்களில் சிலர் இப்பகுதியில் தங்கியுள்ளனர். இவர்கள் பேப்டர் என்ற இனப்பிரிவினர். இவர்கள் போர்த்தொழிலிக் குவத்தொழிலாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களில் சிலர் வெட்டுவ வேளாளர்களிடம் புன்செய் நிலத்தில் பணி புரிகின்றனர். வட்டுடை தரித்து, சுருட்டை முடியுடன், சுருத்த மேனியாகக் காட்சி அளிக்கும் இப்போயர்கள் சிலர் காடுகளின் உட்பத்தியில் தங்கியுள்ளனர்.

வேட்டை முறை

இவர்களின் முக்கிய தொழில் வேட்டையாடுதலாகும். இவர்கள் வேட்டையாடும் முறை வேடிக்கையானது. இரவு நேரங்களில் காட்டுப்பன்றிகளை வேட்டையாடுவதற்கு ஒரு தந்திரம் கையாளுகின்றனர். முழுத் தேங்காயைக் குடைந்து துளையிட்டு, அதனுள் வெடியுப்பு மருந்து முதலியன் இட்டு அடைத்து விடுகின்றனர். இத்தேங்காய் மீது சாமசீ சாக்தத்தினை வைத்து உருள்ளடையாக்கிவிடுகின்றனர். இரவு நேரங்களில் தினைக் கொல்லைக்கு வரும் காட்டுப் பன்றிகள் உணவு என்றெண்ணி அதனைக் கடிக்கும் பொழுது மருந்து வெடித்தவுடன் வாயில் காய்ப்பட்டு பெரும் சத்தத்துடன் வெளியே ஓடும்பொழுது அப்பகுதியில் உள்ள வலையில் மாட்டிக் கொள்கின்றன.

இதன் சத்தத்தை கேட்ட போயர்கள் தடியுடன் வந்து வலையில் உள்ள பன்றியை அடித்துக் கொள்கின்றனர். பின் அப்பன்றியின் நான்கு கால்களையும் கட்டி மரத்தில் தலைகிழாகத் தொங்கவிட்டு, கீழே நெருப்பையிட்டு பொசுக்குகின்றனர். பிறகு முடிகள் பொசுக்கிய பன்றியைக் கீழே இறக்கி அதன் உடலின் மேல் மஞ்சன் சாந்துகளைத் தடவி மீண்டும் பொக்கக்குகின்றனர். இறுதியில் அப்பன்றியை வெட்டி, வீட்டுக்கு ஒரு கூருக்கப் பங்கு போட்டுக் கொள்கின்றனர். இதுவே அவர்களின் சிறந்த மாமச் உணவு ஆகும்.

இத்தகைய கொடிய வழிகளில் கேள்விச் செல்லும் பொழுது, பன்றிப் பொறிகள் உள்ள வழிகளில் பகலில் செல்ல வேண்டும் என்ற சுருத்தைப் பொதிந்த பாடல்கள் எங்கள் நினைவுக்கு வந்தன (மலை: 193-196)

'விளைபுன நிமத்தலிற் கேழல் அஞ்சிப்
புழைதொறு மாட்டிய இருங்கல் அரும்பொறி
உடைய வாரே நள்ளிருள் அவரி
விரிந்த விடியல் வைகினிர், கழியின்'

எனவே பண்ணைய பழக்கம் இன்றும் இருப்பது சிறப்புணையதாகும்.

இருளர்கள்

இவர்கள் மலையைச் சார்ந்த காடுகளில் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் இருக்கும் இடங்களுக்கு ஊர்ப் பெயர் இல்லை. பொதுவாக இருளர்குப்பம் என அழைக்கப் படுகிறது. வடதூற்காடு பகுதியில் 18 இருளர்கள் உள்ளனர் என 1961-ஆம் ஆண்டு மக்கள் தொகை கணக்கெடுப்புக் குறிப்பு கூறுகிறது. ஆனால் இப்பொழுது 30க்கு மேற்பட்டவர்கள் உள்ளனர். இவ்வினத்தவர்கள் வர வகையிரா என்றும் தர்மராஜா வகையிரா என்றும் இருப்பினின்றாக உள்ளனர். இருளர், அருளப்பள்ளர் என்ற உட்பிரிவுகளும் உள்ளன.

இவர்களது குடில்கள் அனைவர்டடங்களாகக் காட்சி அளிக்கின்றன. மலைப்புல் கொண்டு கூரை வேய்ந்து வள்ளிக் கொடிகளைப் பின்னி வீடுகின்றனர். பொதுவாக இவர்கள் காலையில் குரிய உதயத்திற்குப் பின் வீடுகளில் தங்குவதில்லை. காட்டிற்குச் சென்று வீடுகின்றனர்.

மலைத்திளைச்சோறு, சட்ட காட்டுவள்ளிக்கிழங்கு, இறைச்சி முதலியன இவர்களின் உணவு ஆகும். தேன் எடுத்தல், செம்மறியாடு வளர்த்தல், கடைபின்னுதல் இருளர்களின் முக்கியத் தொழிலாகும்.

ஆநிராகவர்தல்

சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் காடுகளில் மேடும் மாடுகளைத் திருடுவதும், அவற்றை ஒட்டிச் சென்று காடுகளில் மறைவாக கட்டி வைத்து வீடுதலும் இருளரைப் பற்றி கவுண்டர்கள் கூறும் குறைகள் ஆகும். எனவே ஆநிராகவை ஒட்டிச் செல்லும் அக்கால வழக்கையும், கல்வெட்டுகள் குறிப்பையும் இவை நிருப்பிக்கின்றன. இப்பழக்கம் சென்ற நூற்றுக்கணக்கில் இப்பகுதியில் அதிகமாக இருந்தது. எனவும் வரலாற்று குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன.

இருளாப் பேண்கள்

இப்பகுதியில் வாழும் இருளாப்பேண்கள் கையிலும் உடலிலும் பச்சை குத்திக் கொள்கின்றனர். பாசி மனி அணிகின்றனர்.

இருளர் சாங்கு:

இருளர்கள் இறந்தவர்களைப் புதைக்கின்றனர். புதைத்த இடத்தைத் 'தொப்பா' என அழைக்கின்றனர். பண்ணைக் காலத்தில் இறந்தவர்களை ஒரே குழியில் புதைத்தனராம். சில நேரங்களில் உடலீல் உட்கார்ந்திருக்கும் நிலையில் வைத்துச்

சோறு, விளக்கு. அளிகலன்கள் வைத்துப் புதைப்பது வழக்காம். இப்பொழுது இப்படி புதைக்கும் பழக்கம் இல்லை என்றாலும், இப்பகுதியில் இன்று உள்ள 'வாலியர் வீடுகள்', 'பாண்டவர் குட்டைகள்' என அழக்கப்படும் கல்திட்டைகள் அவர்களின் தொன்மைச் சின்னங்களை எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

நடுகல் விழா

இப்பகுதியில் உள்ள மக்கள் வேடியப்பனுக்கு ஆண்டுக்கு இருமுறை விழு எடுக்கின்றனர். சிறப்பாக ஆடி 18-ஆம் நாள் விழா எடுத்து, அன்னதானம் செய்வர்கள் அதுபொழுது வேடியப்பனிடம் மழை பெய்து நீர்பெருகி இன்று போல் என்றும் பூமி செழிக்க வேண்டும் என வேண்டுவர். வெள்ளிக்கிழமையன்று மாடிகள் வேடியப்பனுக்கு முப்பூச்சுப் பணியிடுவர். மதுவகை, கத்தி, சுருட்டு வைத்துப் படைப்பர். இத்தெய்வத்திற்குப் பூசை செய்வர் 'உள்ள பூசாரி' எனப்படுவார். இப்பூசாரி கையில் உள்ள உடுக்கையைத் தட்டி ஒன்றே ஏழுப்பி இறைவனைப் பூணை செய்வார். அப்பொழுது வேடியப்பனைத் துதித்து ஒரு பாட்டு பாடுவார். அந்தப் பாடல் பின்வருமாறு;

காட்ட வளைத்து வில்லாய்ப் பூட்டி
கானும் கோபவிடும் செந்தலை வேடுவா
கோ கோ குமாரா கொலுவுக்கு அலங்காரா
நீதி வாகனு: நித்திய அவதாரா
நாராயண, நரசிம்ம அவதாரா
அரிக்கும் சிவனுக்கும் உற்பத்தியாய்ப் பிறந்த
அரிமால் புத்திரா! ஜயஞாரப்பா!
வேட்டுவத் தலைவா! வேடியப்பா!

பூசை நடக்கும் பொழுது குப்பத்தினர் சிலர், மன்னால் செய்து கூட்ட பொம்மைகளும், மணிகளும் வேண்டுதலுக்கென்று கொடுப்பார்கள். சிலர் சேவல் ஆடு, மாடு இவைகளைச் சாமியின் பெயருக்குத் தான்மாக வழங்குவார்கள். கோயிலுக்கு வீடிப்படும் மாடு, ஆடுகளுக்கு எங்கும் திரிய சுதந்திரம் உண்டு. யாரும் பட்டியில் அடைக்கக்கூடாது.

மக்களுக்கு ஏதாவது குறையோ அல்லது யார் மேலாவது பகையோ இருந்தால், தன் குறைகளை ஒரு சீட்டில் ஏழுதி நூல் கட்டி, வேடியப்பன் மூன்று உள்ள வேல்களில் தொங்கவிடுவர். சிலர் குதிரையின் கழுத்தில் தொங்க விடுவர்கள் இப்படிச் செய்தால் அவர்கள் குறைகள் வேடியப்பனால் நீக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். பொதுவாகப் பெண்கள் வேடியப்பனை நெருங்கிச் சென்று வழிபடுவதில்லை. இப்பழக்கம் காட்டுப்பகுதிகளில் அதிகமாக உள்ளது.

HERO-STONE INSCRIPTIONS OF NARASIMHA I & II

Natana. Kasinathan,
Epigraphist, Department of Archaeology.

NARASIMHA I.

In the course of the past two years Tamilnadu State Department of Archaeology has copied more than hundred hero-stone inscriptions. Most of them are in Vatteluttu characters belonging to Pallava period. Among them eleven inscriptions are dated in the reign period of Narasimha. On the basis of palaeography six of them are assignable to Narasimha I and the rest to Narasimha II.

Two inscriptions copied from Thandarāmpaṭṭu are the earliest ones, bearing the 7th regnal year of Narasimhavarman I. Sattanūr epigraph is engraved in 11th regnal year of the same king. Two inscriptions from Pōndai and one from Toraippādi are in the 12th regnal year of the same king. These inscriptions are of great value since they were written before his 13th regnal year inscription found at Bādāmi.

The Bādāmi and Tirukkalukkunram inscriptions are the earliest inscriptions hitherto assigned to Narasimha I. The 13th regnal year of his Bādāmi inscription is in correspondence with 642 A. D. the date in which Pulikēsin II, the Chālukya king is said to have been defeated. From this coincidence it has been understood that Narasimha I ascended the throne in 630 A. D. The Tirukkalukkunram inscription throws no new light, except affirming his conquest of Vātāpi (*Vātāpikondān*).

So far no copperplate assignable to Narasimha I has been found. But the copper-plates of his successors pay a glowing tribute to him and uniformly confirm his victory over Pulikesin II at three battle fields and Pulikesin's retreat to Vātāpi.

The present hero-stones though were written in his reign periods do not speak of his personal encounter with the Chālukya or any other king. They only refer to the fight of his feudatories.

The following are the full texts of his inscriptions:

1 கோவிசைய நரசிங்கபருமற்கு யாண்டேழாவது மேற்கோவலூர் மேல் வாணகோமுத்தரைசர் நாடு பாவிய தஞ்சிற்றப்படிகள் பொன் மாந்தானாற் மேற் வந்த ஞான்று பொன்மாந்தனார்க்காய்ப் பட்டான் கடுவந்தையார் மகன் விற்சிதை கல்வாண கோக்கடமர்.

2 கோவிசைய நரசிங்கபருமற்கு யாண்டேழாவது வாண கோமுத்தரைசரு நாடு பாவிய மேற்கோவலூர் மேல் வந்து தஞ்சிற்றப்படிகளை ஏற்றித் தூண்று பட்டான் சேவர் பரி அட்டுங் கொள்ளி துருமாவனுர் மகன் மாற்கடலன்

3 கோவிசைய நரசிங்கபருமற்கு பதினெண்ரூவது மேற் கோவலூர் நாட்டு அளவிழுற்பாடு கடிப்பகையார் தொறு கொண்ட (ஞா)ன்று சென்று தொறு இடுவித்து பட்டாரு உணங்கயார் மகனார் கோத்தையார் சேவகன் ஆரோகவன்கர் மக்கள் கணிமாதனார் கல்.

4 கோவிசைய நரசிங்கபருமற்கு யாண்டு பன்னிரண்டாவது மீகொன்றை நாட்டு பாசாற்று பண்மதர் சேவகன் தொறு இடுவித்து பட்டான் பனயநாத்தன்

5 கோவிசைய நரசிங்கபருமற்கு யாண்டு பன்னிரண்டாவது மீகொன்றை நாட்டு பாசாருள் பகைமதர் சேவகர் தொறு இடுவித்து பட்டார் வண்ணக்க சாத்தனார்

6 கோவிசையஅ நரசிங்கபருமற்கு யாண்டு [பன்]னிரண்டாவது கொங்கணி அரைசர் மகன் வாச்சன் மேற்கென்று சிரிகங்கரைசர் சேவோர் எறிந்த ஞான்று பட்டார் சிரிகங்கரைசர் சேவகர் கொற்றவினைற்ற ஞானாற் கல்

Numbers 1 and 2 were copied from Thandrämpattu, a small town, on the road between Tiruvan்பாமலை and Sättanür. They are in vatteluttu characters and in 7th regnal year of Narasimha.

Number 3 from Sättanür, very near the present Sättanür Dam, is in Vatteluttu character, dated in his 11th regnal year. It records the death of a hero Kanimädanär, the son of Aröhavankanär, a soldier under Köttaiyär while Kadipahaiyär of Alavirpadhi lifted the cattle.

Numbers 4 and 5 were copied from Pöndai, an interior village situated in between Thandrämpattu and Thänippädi in Chengam Taluk. They are

in Vatteluttu characters, bearing 12th regnal year of Narasimhaparumar. One refers to the death of Panayanāttan, a soldier under Pakaimadar of Pāsāru in Mikonrai Nādu, while rescuing the cattle. The other records the death of Vannakkasāttan, a soldier under Pakaimadar of Pāsāru in Mikonrainādu, while rescuing the cattle.

Number 6 from Toraippādi, in Vatteluttu character dated in the 12th regnal year, records the death of a hero Korravinarrā Kunranār, a soldier of Sri Gangaraisar.

Editing Thaṇḍrāmpatṭu inscriptions, the Director of Archaeology states that the term 'Muttarasar' may either qualify the territorial division and may mean Muttarasar Nadu, or it may qualify the Bāna king, and mean the Bāna king Muttarasar" or that the Bāna king Muttarasar, fought with his uncle.

The second interpretation seems to be more probable that is there was a Bāna King namely Muttarasar. So the name Muttarasar is to be taken as a well known one even from the 7th century A. D. It makes one to think whether the Muttarasar family existed at Sendalai had originated from Bāna dynasty. Next point to be taken into consideration is who the uncle was. It is stated in one of them that Poṇmāndānār was his uncle.

This Poṇmāndārā may be identified with Māndaparumar found in two inscriptions from Kadalađi and Mēlpuñjai. Poṇmādanār is a combination of two words Pon-Māndānār. Poṇ is here used as a prefix. This prefix may indicate the name of a subsidiary clan as it is found with other chieftains also. For example there are Poṇnarambanār, Poṇnandiyār Porrokaiyār, Poṇchēndiyār; Poṇmōdannār, Poṇmudutpulli, Poṇmudutkātti etc. Therefore all these chieftains must have descended from one family that had its name as Poṇ. The puzzle to date Māndaparumar is also clear from this identification. He must be a contemporary of Narasimhavarma I.

Māndaparumar is definitely not a Pallava ruler since his name is not prefixed with Kō—Visaiya or suffixed with Vikkiramaparumar. So he must be a feudatory and the identification of him with Poṇmāndānar may not be wrong.

As Māndaparumar was the uncle of Vāṇakō Muttarasar, he was also a Bāna king.

The territorial divisions that existed during the time of Narasimha-varman I continued to exist upto Vijayālayā times. Alavippādi, a village, was included in Mēlkōvalūr Nādu during the time of Narasimha I. In the time of Vijayālaya also it was included in Mēlkōvalūr Nādu.

NARASIMHA II.

Among the present inscriptions that are assignable to Narasimhavarman II, the T. Vēlūr inscription is the earliest one bearing 2nd regnal year. Two inscriptions from Vēppūr Chekkadi and one from Tālaiyūttu are dated in 10th regnal year. One inscription from Sāttanūr is in the 30th regnal year.

The following hero-stone inscriptions are of Narasimhavarman II.

1 கோவிசைய நரசிங்கபருமாந்து இரண்டாவது வாணகோடு அதி ரைசர் சேவகர் மீகொன்றை நாட்டு மேல் வேறூர் ஆனந்த பணியமாரியார் இல்லூர்த் தொறுக் கொண்ட ஞான்று பட்டா(ர்)

2 கோவிசைய நரசிங்கபருமாந்தி யான்டு பத்தாவது மீகொன்றை நாட்டுப் பாலைகோட்டுத் தொறுக் கொண்ட ஞான்று தொறு இடுவித்து தாசமாரியார் பட்டார்

3 கோவிசைய நரசிங்கபருமாந்தி யான்டு பத்தாவது மீகொன்றை நாட்டுப் பாலைகோட்டுத் தொறு கொண்ட ஞான்று வாணகோ அரைசர் சேவகர் பாலைகோடுடைய வண்ணக்க சாத்தனூர் தொறு இடுவித்து நாயவனேடு பட்டார்

4 கோவிசைய நரசிங்கபருமாந்து யான்டு பத்தாவது மீ வேண்ணுட்டுக் கோவலூ ஊரரைசர் பெரும்பாணிதியரைசர் சேவகன் சிற்றுபாடி பணியனார் மறி தொறுக்கொண்ட ஞான்று பட்டான்

5 கோவிசைய நரசிங்கவிக்கிரமபருமாந்து யான்டு முப்பதாவது மேற்கோவலூர் நாட்டுச் சாத்தனூர் ஆன்தொறுக்கொண்ட ஞான்று பகை மூர் சேவகர் குமாரமங்கலவண்டன் தொறு இடுவித்து பட்டான்

The Tālaiyūttu inscription of Narasimhavarman can be easily dated to Narasimhavarman II as the script is very close to that of T. Vēlūr inscription. Perumbānatiaraisar mentioned in Tālaiyūttu inscription might also be the same Vāṇakō Atiyaraisar referred to in T. Vēlūr inscription.

The script of the Vēppūr Chekkadi inscriptions of Narasimhavarman is also in the same character of T. Vēlūr. So they are assigned to Narasimhavarman II. In one of them Vāṇakō Araisar is mentioned. He might be the same Vāṇakō Atiaraisar of T. Vēlūr inscription.

On the basis of its developed character and its high regnal year, the Sāttanūr inscription is also to be assigned to Narasimhavarma II. In this, Sāttanūr is said to be included in Mēṛkōvalūr Nādu.

Mēlvēlur which was included in Mikonrainādu during the time of Narasimhavarman II continued to be included in the same nādu in the time of Adityachola.

One of the inscriptions of Vēppūrchekkadi was copied from a dolmen. An inscription of Rājendra from Vadivullamangalam and another epigraph in poetic form from Palamangalam in Coimbatore District were copied from hero-stones in the form of dolmens. This shows that the practice of erecting dolmens for those who met heroic death continued till very late period.

Apart from these hero-stones, here are some Pallava Grantha inscriptions and one copper-plate from Rēyūru, assignable to Narasimhavarman-II. These Grantha inscriptions refer to a number of epithets of the rulers, like Atyantakāma, Atiraṇachaṇḍa etc. The copper-plate of Rēyūr is the only epigraph hitherto found bearing his regnal year, that is 12th regnal year. But the present discovery of hero-stone inscriptions, included from his 2nd regnal year to 30th regnal year, are great significance. Since there is an inscription in his 30th regnal year, he must have ruled atleast for 30 year. The accepted date of his accession is 700 A. D. adding 30 years of his rule, 730 A. D. must have been the last date of his ruling.

Some observations on sculptural features on the hero-stones of Narasimhavarman I and II are worth noting. The heroes are portrayed in all hero-stones turning to the left, raising their left legs. Their right hand bears a curved sword, while their left, holds shields or bows. The weapons protrayed in the hands of heroes were probably the ones used by the soldiers in the battle fields. This confirms to the description in the Kurām copper-plates, where the battle is described.

இலக்கியத்தில் நடுகல்

மயிலை, சீனி, வேங்கடசாமி.

உலகத்திலே எல்லா நாடுகளிலும் வீரர்களைப் போற்றினார்கள். எல்லா நாட்டிலும் வீரர்களுக்குத் தனிச் சிறப்பு இருந்தது. பழந்தமிழ் நாட்டிலே வீரர்களுக்குத் தனிச் சிறப்பு இருந்தது. பழந்தமிழர் போரைப் பற்றித் தனி இலக்கணம் எழுதினார்கள். போரைப் பற்றிய இலக்கியங்களும் இருந்தன. அவற்றிற்குப் புறப்பொருள் என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். தொல்காப்பியம், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை என்னும் இலக்கண நால் களும், புறநானாறு போன்ற இலக்கிய நால்களும் தமிழில் உண்டு. போர் முறையை ஏழு விதமாகப் பிரித்திருந்தார்கள். நிரை (பசு மந்தை) கொள் ஞாதல் வெட்சி என்றும், நிரைமிட்டல் காந்தா என்றும் பெயர் பெற்றன. நாட்டைப் பிடிக்க ஒர் அரசன் படையெடுத்துப் போருக்கு வரும்போது அவனை எதிர்த்துப் போர் செய்து தன் நாட்டைக் காப்பாற்றுவான் அந்த நாட்டரசன். இவ்விரு அரசருக்கும் நடக்கும் போருக்கு வந்திப்போர் என்பது பெயர். ஒர் அரசன் பகையரசனுடைய கோட்டைமேல் படை யெடுத்துச் சென்று கோட்டை மதிலைச் சூழ்ந்து முற்றுக்கையிடுவது உழினாலும்போர் என்று பெயர் பெற்றது. முற்றுக்கையிடப்பட்ட மதிலுக் குள்ளிருக்கும் அரசன் கோட்டைக்குள்ளிருந்து போர் புரிவது நொச்சிப் போர் என்று பெயர் பெற்றது. இரண்டு அரசர்கள் தம்முடைய வீரத்தைக் காட்ட போர் செய்வது தூர்ப்பைப் போர் என்று பெயர் பெற்றது. இவற்றைத் தவிர வாகைப் போர் என்று ஒரு வகைப் போர் உண்டு. இது அரசர், போர் வீரர்களுக்கு மட்டுமல்லாமல் இசை பாடுதல், யாழ் வாசித்தல், நாட்டியம் ஆடுதல், சேவல் போர், காடைப் போர், தசர் (ஆடு) போர் முதலிய ஏண்மையாருக்கும் பொதுவானது. இவ்வாறு பலவகையான போர்முறைகள் பழந்தமிழ் நாட்டில் இருந்தன. போர்க்காலங்களிலே வீரப்போர் செய்து பின் வாங்காமல் உயிர் நீத்த வீரர்களுக்கு நடுகல் நட்டு அல்வீரர்களுக்குச் சிறப்பு செய்தார்கள். வீரர்கள் நடுகிற வழக்கம் மிகப் பழங்காலந் தொட்டு இருந்தது. பழங்காலத்தில் நடப்பட்ட ஆயிரக்கணக்கான நடுகற்கள் தமிழ் நாட்டிலே பல இடங்களிலே காணக் கிடக்கின்றன. தொல் பொருள் ஆய்வுத் துறையினர் நடுகற்கள் பலவற்றைக் கண்டுபிடித்து அவற்றைப் படிடிடுத்து வென்றிட்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் பல நூற்றுக்கணக்கான நடுகற்கள் காண்டுபிடிக்கப்படாமலேயுள்ளன.

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரப் புறத்தினையியலில் போரில் மடிந்த வீரர்க்கு நடுகல் நடுவது பற்றி இவ்வாறு கூறப்படுகிறது.

காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
(சீர்த்த மரபில் பெரும்படை) வாழ்த்தலென்று
இருமூன்று மரபில் கல்.

போரில் இறந்த வீரனுக்கு நடுகல் நட்டு அவனுடைய வீரத்தைப் போற்றினார்கள். அதற்குரிய கல்லை, மலைக்குச் சென்று தேர்ந்தெடுத்து அதைக் கொண்டுவந்து நீரில் இட்டு நீர்ப்படை செய்து பிறகு அந்த வீரனுடைய பெயரையும் புகழையும் அக்கல்லில் எழுதி, அதை நட வேண்டிய இடத்தில் நட்டு நாட்டு மக்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து சிறப்பு செய்து வாழ்த்துவார்கள். இவை ஐந்தும் நடுகல் நடுவதற்குரிய ஐந்து துறைகளாகும்.

(மேற்கொண்ட தொல்காப்பியச் சூத்திரத்தில் 'சீர்த்த மரபில் பெரும்படை' என்று ஒரு தொடர் கூறப்படுகிறது. பெரும்படை என்பது போர்க் காலத்தில் மடிந்தபோன அரசனுக்கு எடுக்கப்படுகிற பள்ளிப்படை. இது பற்றி இங்கு ஆராய்ச்சி இல்லை. வடக்கிருந்து (பட்டினிசிடந்து) உயிர் விட்டவெருக்கும். கண்ணகி போன்ற வீரபத்தினிக்கும் நடுகல் நட்டுச் சிறப்பு செய்வதும் உண்டு. கணவடைஞா தீயில் விழுந்து உடன் கட்டையேறின மகளிர்க்கும் நடுகல் நடுவது உண்டு. இது மாஸ்திக்கல் (மாசதிக்கல்) என்று பெயர் பெறும். இந்த வகையான நடுகற்களைப் பற்றியும் இங்கு ஆராய்ச்சி இல்லை.)

பகைவருடைய (மாற்றுருடைய) ஊரில் போய் அங்குள்ள தொறுக் கலைக் (எருமை, பக்மந்தைத்தகலை) கவர்ந்து கொண்டு வருவது பழந்தமிழ் கத்தில் அடிக்கடி நடந்த சாதாரண நிகழ்ச்சி. இது களவுக் குற்றமாகக் கருதப்படவில்லை. இந்த வெட்சிப் போரைச் சிற்றரசர்களும் வீரத்தில் சிறந்த மறவர்களும் அரசர்களுங்கூட செய்தார்கள். மூள்ளுர் மன்னன் (மலையமாள் திருமுடிக்காரி) இரவில் குதிரை மேல் சென்று அயலூரினிருந்த ஆணிரக்களைக் கலர்ந்து கொண்டு வருவது வழக்கம். இதைக் கபிலர் கூறுகிறார்.

மாயிரு மூள்ளுர் மன்னர் மாலூர்ந்து
எல்லித் தீரீஇய இனநிரை (நற்றினை-291-7-8)

... செங்குட்டுவனுடைய தம்பியாகிய ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன், தண்டாரணிய நாட்டில் (விந்திய மலைப்பிரதேசத்தில்) சென்று பகைவருடைய வருடைப்பக்களைக் கவர்ந்து கொண்டு சேரநாட்டுத் தொண்டிப் பட்டினத்தில் கொண்டு வந்து பலருக்குக் கொடுத்தான் என்று பதிற்றுப் பத்தில் 6-ஆம் பத்துப் பதிகம் கூறுகிறது.

பகைவர் கொண்டு போன ஆனிரைகளை மீட்பதற்காக நடந்த கரந்தைப் போரில் ஒரு வீரன் போர் செய்து ஆனிரைகளை மீட்பான். ஆனால், அவன் வெற்றியடைந்த போதிலும் அவன் பகைவரின் அட்புகளினால் இறந்து போனான். இதை ஒக்கர் மாசாத்தியார் கூறுகிறார்.

கெடுக் சிந்தை கடிது இவள் துணிவே
முதில் மகனிர் ஆதல் தகுமே
மேனாஞ்சுற்ற செருவிற்கு இவள்தன் ஜ
யானை யெறிந்து களத் தொழிந்தனனே
நெருநல் உற்ற செருவிற்கு இவள் நொழுநான்
பெருநிறை விளங்க யாண்டு மிட்டனனே.
இன்றும், செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி
வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித் துடுகிப்
பாறு மயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி
ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்
செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே. (புறம் 279)

வெட்சி வீரர் கவர்ந்து கொண்டுபோன ஆனிரைகளை மீட்பதற்காகக் கரந்தை வீரர் செய்யும் போர் கடுமையானது. ஆனிரைகளைக் கவர்ந்து கொண்ட வெட்சி வீரர் எளிதில் ஆனிரைகளை விட்டுக் கொடுக்க மாட்டார்கள். கடுமையாகப் போர் செய்து கரந்தை வீரர்களைக் கொல்வார்கள். வெட்சி வீரரிடமிருந்து ஆனிரைகளை மீட்டும் கரந்தை வீரர், கடலுக்குள் புகுந்து மறைந்த மன்னுவகத்தைப் பெருமூழ்சி செய்து மீட்டெடுத்த வராகப் பெருமானுக்கு உலவை கூறப்படுகின்றனர்.

கடல் புக்கு மண்ணெடுத்து காரேனக் கோட்டின்
மிடல் பெரிதெய்தின மாதோ—தொட்டைக்
கரந்தை மறவர் கருதாதார் உள்ளத்
துரந்து நிறைமீட்ட தோள். (பெரும்பொருள் விளக்கம்)

கரந்தைப் போரில் வெற்றியோடு உயிர்விட்ட வீரர்களுக்காக எடுக்கப்பட்ட நடுக்கங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. அவர்களைப் பற்றிய செய்யுட்

களும் இலக்கியங்களில் பல உள்ளன. அச்செய்யுட்களையெல்லாம் இங்குக் காட்ட வேண்டுவது இல்லை. ஆனால், ஒரு செய்யுளை மட்டும் கூறி மேற் செல்லுவோம். வடமோதங்கிழார், கரந்தைப் போரில் ஒரு வீரன் ஆனி ரைகளைப் பகைவரிடமிருந்து மீட்டின பின்பு அவனுடைய உடல் முழுவதும் பகைவருடைய அம்பு தைத்து அவன் இறந்து போனதைக் கருகிறார். சந்திர கிரகணத்தின் போது, முழு நிலாவைப் பாம்பு விழுங்கி விட, அதன் வாயிலிருந்து சந்திரன் மிக அரிதின் முயன்று வெளிப்பட்டது போல, அந்த வீரன் தன் ஊர் ஆனிரைகளைப் பகை வீரரிடமிருந்து கடும் போர் செய்து மீட்டுக் கொண்டான். ஆனால், அந்தோ! அவன் உடம்பு முழுவதும் பகை வீரர்கள் என்ற அம்புகள் தைத்து விட்டன, அவன் உயிரானது பாம்பு தன் தோலை உரித்துப் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டது போல, அவனுடைய உடம்பை விட்டுப் பிரிந்து வீரவர்க்கத்துக்குப் போய்விட்டது. உயிர் போய்விட்டபடியால், அவனுடைய உடம்பு, அம்புகள் தைத்து இலக்கு மரம்போலக் காணப்பட்டது. அவனுடைய பெயரும் புகழும் அவனுடைய நடுகல்லில் எழுதப்பட்டு விளங்கிற்று என்று அப்புலவர் அழகான ஒரு செய்யுளில் கூறுகிறார்.

முன்னூர்ப் பூசலில் தோன்றித் தன்னூர்
நெடுநிரை தழீஇய மீஸியாளர்
விடுகளை நீத்தம் துடிபுணை யாக
வென்றி தந்து கொன்று கோள்விடுத்து
(வையகம் புலம்ப வளைஇய பாம்பின்
வையெயிற் றுய்ந்த மதியின்) மறவர்
யைகத் துய்ந்த கன்றுடைப் பல்லான்
நிரரயோடு வந்த உரையன் ஆகி
உரிகளை அரவம் மானத் தானே
அரிது செல் உலகிற் சென்றனன் உடம்பே,
கானச் சிற்றியாற்று அருங்கறைக் காலுற்றுக்
கம்பமொடு துளங்கிய இலக்கம் போல
அம்பொடு துளங்கி ஆண்டொழிந் தன்றே
யயர்இசை வெறுப்பத் தோன்றிய பெயரே
மடஞ்சால் மஞ்ஞஞ அளி மயிர் குட்டி
இடம் பிறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே. (புறம். 260 : 12-28)

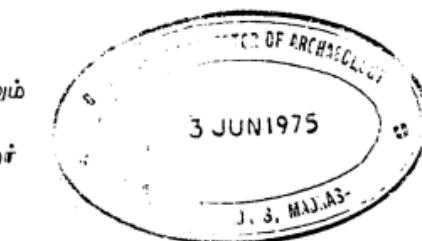
(குறிப்பு: இச்செய்யுளில், 'கம்பமொடு துளங்கிய இலக்கம்' என்பது இலக்கு மரத்தை. வீரர்கள் குறி தவறுமல் அம்பு எய்து பழகுவதற்காக, உயரமாக வளர்ந்த இவை பஞ்சமரம், முருக்கமரம் போன்ற மரங்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அந்த மரங்களின் கிளைகளையெல்லாம் வெட்டிவிட்டு நடு மரத்தை மட்டும் விட்டுவைப்பார்கள். அந்த உயரமான மரத்தின் ஓரிடத் தைக் குறியாக வைத்துக்கொண்டு வில்லிலிருந்து அம்பு எய்து பழகுவார்கள். அம்மரத்தின் மேல் வேல் எரிந்தும் பழகுவார்கள். 'வென் வேல், இளம்பல் கோசர் விளங்கு பண்ட கண்மார், இகவினர் ஏறிந்த அகவிலை முருக்கின், பெருமரக் கம்பம்' என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணார் புறம் 169.இல் இதனைக் கூறுவது காண்க. இந்த இலக்குக் கம்பத்தில் பல அம்புகள் தைத்துக் கொண்டிருப்பதோல், ஆனிரைகளை மீட்ட வீரன் உடம்பில் பகைவீரர் எய்த அம்புகள் தைத்தி ருந்தன. வடமோதங்கிழார், இலக்குக் கம்பத்தில் அம்புகள் தைத்துக் கொண்டிருந்தன என்று கூறுவது வெறுங் கற்பணை அன்று. வடதூர்க் காடு மாவட்டம் திருவண்ணமலைத் தாலுகாவைச் சேர்ந்த செங்கம் என்னும் ஊரில் உள்ள நடுகற்கள் இரண்டில், தொறு மீட்டு இறந்து போனவர் உடம்பில் அம்புகள் தைத்திருப்பதோன்று சிற்ப உருவும் காணப்படுகின்றன.

மகாபாரதத்தில் விராடபர்வத்தில் தொறு கவத்தலும், தொறு மீட்டலும் கூறப்படுகிறது. துரியோதனங்குடைய வீரர்கள் விராடதேசத்துக்கு வந்து அந்தத் தேசத்தின் பசமந்தைகளை ஒட்டிக் கொண்டு போனார்கள். அப்போது அங்குப் பேடியின் உருவத்தோடு அஞ்ஞாத வாசங்கீசய்திருந்த அர்ச்சனன், உத்தரகுமரனைத் தேரில் ஏற்றிக் கொண்டு போய்ப் போர் செய்து ஆனிரைகளை மீட்டுக் கொண்டு வந்தான் என்று மகாபாரதம் கூறுகிறது.

கரந்தைப் போரில் தொறு மீட்கச் சென்றவர் பகைவருடைய அம்புக்கு அஞ்சித் திருப்பிவருவதும் உண்டு. ஆனால் அவர்களை நட்டு மக்கள் மதிக்கமாட்டார்கள். தொறுவை மீட்காமல் பகைவருடைய அம்புக்கு அஞ்சிப் புறங்காட்டி ஒடிவந்த 'வீரர்களை'த்திருந்ததாகதேவர் புகழ்வது போல இகழ்ந்து நகைக்கிறார். இராசமாபுரத்திலிருந்து பச மந்தைகளை அயல் நாட்டு மறவர்கள் வந்து கவர்ந்து கொண்டு போனார்கள். இதை அறிந்த அரசன் கட்டியங்காரன், தன்னுடைய பிள்ளைகளை அழைத்து மறவர்கள் கவர்ந்து கொண்டு போன ஆனிரைகளை மீட்டுக் கொண்டு வருமாறு ஏவினான். அவர்கள் சென்று மறவர்களுடன் போர் செய்தார்கள்.

ஆனால் மறவர்கள் எய்த அப்புச்சு ஆற்றுமல் போர்க்களத்திலிருந்து ஓடி வந்துவிட்டார்கள். இந்தச் செய்தியைச் சிலர் அரசனிடம் சென்று தெரி வித்தார்கள். அரசனுடைய மக்கள் தோற்று ஓடிவந்துவிட்டதை வெகு நயமாகக் கூறினார்கள்.

வம்புகொண் டிருந்த மாதர்
வனமுலை மாலைத் தேன் சோர்
கொம்புகொண் டன்ன நல்லார்
கொழுங் கயல் தடங்கண்போலும்
அம்பு கொண்டரசர் மீண்டார்
ஆக் கொண்டு மறவர் பொனுர்
செம்பு கொண்டன்ன இஞ்சித்
திருநகர்ச் செல்வ! என்றார்.

(கோவிந்தையார் இலம்பாம் 31)

இதில், 'அம்பு கொண்டரசர் மீண்டார், ஆக்கொண்டு மறவர் போனுர்' என்பது படித்துப் படித்து இன்புறத்தக்கது.

போரிலே பின் வாங்காமல் வீரப்போர் செய்து உயிர் விட்டவர் களின் உயிர் விண்ணுவகுஞ்சென்று வீரகவர்க்கத்தைச் சேர்கிறது என்றும், அந்த வீரகவர்க்கத்தில் அவர்கள் இன்பம் அனுபவித்துக் கொண்டு கை மாக வாழ்கிறார்கள் என்றும் அக்காலத்தில் மக்கள் நம்பினார்கள். குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதனும், சோழன் வேற்பாற்றுடக்கை பெருவிற்றங்களியும் 'போர்' என்னும் ஊரில் போர் செய்தார்கள். அந்தப் போரில் இரண்டு பேரும் உயிர் விட்டார்கள். இறந்தபோன அவர்கள் 'அரும்பெறல் உலகத்தை' யடைந்தார்கள் என்று கழாத்தலையார் என்னும் புலவர் (புறம் 62) கூறுகிறார்.

வாடாப் பூலின் இமையா நாட்டத்து
நாற்ற உணவினாரும் ஆற்ற
அரும்பெறல் உலகம் நிறைய
விருந்து பெற்றனரால்.

(புறம் 62 16-19)

சிவகசிந்தாமணி மண்மகள் இலம்பகத்தில், வீரப்போர் செய்து மாண்டவர் வீரகவர்க்கக் அடைகிறார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. விபுலனும் வேறு ஒரு வீரனும் போர்செய்தபோது அந்த வீரன் வீரமரணம் அடைந்

தான். அப்போது அரமங்கையர் அவன்மேல் மலர்மாரி சொரிந்து தொழுத் வீரகவர்க்கத்துக்கு அழைத்துச் சென்றுர்கள் என்று சிந்தாமணிக் காவியம் கூறுகிறது.

எரிந்தார் அயில் இடைபோழ்ந்தமை உணராதவன் நின்றுன்
சொரிந்தார் மலர் அரமங்கையர் தொழுதார் விகம்படைந்தான்
(சீவகசிந்தாமணி மண்மகன் 164
என்னும் செய்யுளும்,

தற்புரந் தந்து வைத்த தலைமகற் குதவி வீந்தால்
கற்பக மாலை குட்டிக் கடியர மகளிர் தோய்வர்
பொற்ற சொன்மாலை குட்டிப் புலவர்கள் புகழக் கல்மேல்
நிற்பர் தம் வீரந்தோன்ற நெடும்புகழ் பரப்பி என்றுன்.

(சீவகசிந்தாமணி மண்மகன் 201

என்னும் செய்யுளும் போரில் மடிந்த வீரர், வீரகவர்க்கம் போகிறார் என்பதைக் கூறுகின்றன.

சில நடுகற்களிலே கீழ்ப்பகுதி, மேல்பகுதிகளாக இரண்டு சிற்கு
உருவங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. கீழ்ப்பகுதி சிற்பம், போர் வீரன்
போர் செய்வது போன்று காணப்படுகிறது. அந்த சிற்பத்துக்கு மேலே
யுள்ள சிற்பம், அந்த வீரன் போரில் இறந்த பிறகு வீரகவர்க்கம் சென்று
அங்கு அரமங்கையரோடு இருப்பதைக் குறிக்கின்றன. இவை, வீரமரணம்
அடைந்த வீரன், வீரகவர்க்கம் சென்று இன்பம் அனுபவிக்கிறார்கள் என்னும்
கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

முன்பு சொன்னது போல நடுகற்களைப் பற்றித் தமிழ் இலக்கியம்
களிலே பல குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. ஏட்டிலே கூறப்படுகிற நடு
கற்களைப் போலவே, நாட்டிலும் நடுகற்கள் காட்சியளிக்கின்றன.

அறுபத்து மூன்று சிவனடியார்களில் ஒருவராகிய சேரமான் பெரு
மாள் நாயனார் தாம் பாடிய திருவாரூர் மும்மணிக் கோவையில், “பட
போர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி நட்டக்கல்லும்” என்று நடுகல்லை
கூறுகிறார்.

நடுகற்களும், நம்பிக்கைகளும்

ந. வானமாமலீ.

நடுகற்களைப்பற்றிச் சங்க இலக்கியங்களின்ருந்தும், தொல்காப்பியம், புறப் போருள் வெண்பாமாலீ முதலிய இலக்கண தூங்களிலிருந்தும் நாம் அறிகிறோம். ஆநிரைகளைப்பாதுகாக்கப்போர் செய்து உயிர் விட்டவர்களுக்கும், மன்னனுக்காகப் போர் செய்து உயிர் நீத்தவர்களுக்கும் நடுகல் நாட்டி. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் வணங்கி வந்தனர். இப்பண்ணடைய வழக்கம் இரண்டொரு நூற்றுண்டுகளுக்கு முன் வரை நீதித்திருந்தது.

இக்கற்களில் உருவமெழுதிய கற்களும், உருவமற்ற கற்களும் இருந்தன. தெருச் சந்திகளிலும், பாதைச் சந்திகளிலும் இருந்த கற்களை 'கவலையகல்' என்றும், உருவமெழுதிய கற்களை 'கடவுளைழியகல்' என்றும் புறநாலூற்றுச் செய்யுட்கள் குறிப்பிடுகின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் தலை மக்களது வீரத்தையே போற்றுவன் ஆகையாலும், புலவர்கள் மன்னர்களிடம் பரிசில் பெறப் பாடியவையாதலாலும், அவை அரசர்களது நடுகல் வணக்கத்தையே குறிப்பிடுகின்றன. புறம். 231 அதியமான் நெடுமானஞ்சி போரில் வேல் பாய்ந்த மாய்ந்த செய்தியைக் கறுகிறது. புறம். 243 அவனுக்கு நடுகல் எடுத்த செய்தியைக் கறுகிறது. ஒளவை பாடிய இப்பாடலில் நடுகல் பற்றிய குறிப்பு பின்வரும் அடிகளில் காணப்படுகிறது.

இல்லாகியரோ, காலீ மாலீ
நடுகற் பீலி குட்டி நார் அரி
சிறுகலத்துகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ, ।

அதியமான், ஒளவையை ஆதரித்த தலைவன், இவனது நடுகல்லீக் கண்டு ஒளவை, பிறருக்கு உணவளித்துப் போற்றிய இத்தலைவனுக்குப் பின்டு உணவு பிறத் தலைவனுட்டும் ரிலை வந்து விட்டதே என்று கூறி வருந்துகிறார்.

"நடுகல் பீலி குட்டி" என்று வடநிக்கப்படும் கல், உருவம் செதுக்காத கல் நான். பீலி குட்டுவதும், சிறு கலத்துக் கள் வார்ப்பதும் சடங்குகள். அதியமானது ஆண்மா மகிழ்ச்சியோடிகுக் காலதுக்குக் கூடிய அவனது மக்கள் செய்யும் சடங்குகள். கடவுள் எழுதிய கல் என்ற கொடர், உருவக்கற்களும் நடப்பட்டன என்பதைக் காட்டும். சிலது நூற்றுண்டிருத்துப் பிறப்பட்ட காலத்துக் கற்களை அகழ்வாராய்ச்சியாளர் கண்டு பிடித்துள்ளனராயினும், சங்காலக் கற்கள் எல்லாயும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் பிறகாலக் கற்கள், இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படும் தற்களைப் போலவே செதுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

சங்ககாலக் கற்களை ஆராய்ச்சியாளர்கள் அகழ்ந்தெடுத்துக் காட்டாலிடினும், அக்கால நடுகல் சடங்குகள் பற்றிய வருணாணிகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் படிக்கி வரும்.² இவை யாவும் மன்னர்கள், பலைத் தலைவர்கள் து நடுக்களுக்குச், சம காலத்து மக்கள் செய்த பூனையாகவும், சாந்திச் சடங்குகளாகவுமே இருத்தலைக் காணலாம்.

இக்கற்கள் கல்வறைகளின் மீது மட்டுமல்லாமல், இறந்து விழுந்த இடத்திலும், இறந்தவன்து ஊரிலும் நடப்பட்டு வணங்கப்பட்டன, எனவே இவற்றைக் கல்வறை மிதிருந்த அடையாளங்களாகக் கொள்வதற்கில்லை. இறந்தவர் உடல்களை ஏரிக்கும் வழக்கம் தோன்றிய பின்னர், கல்வறையில் உடலைப் பாருகாத்துப் புதைத்து வைக்கும் வழக்கம் மறைந்து, கல்லை மேற்கூறியிடாறு ஏரித்த இடத்தில் இல்லாமல் வேறுடங்களில், நாட்டும் வழக்கம் தோன்றிற்று.³ இன்றும் இவ்வழக்கத்தின் எச்சத்தை, கல்நாட்டுதல் என்ற சாவுச்சடங்கில் காணலாம். சில சாதியினர் கடுகாட்டுக்கு வெகு தூர்த்தில் உள்ள ஒரு அரச மரத்தடியில் சிறிய கல்லைப் புதைத்து வைக்கின்றனர். அவ்விடத்தில் இறந்தவரது ஆண்மா இருப்பதாகக் கருதிச் சடங்குகள் செய்கின்றனர். சில சாதியினர் இறந்தவர் ஆவி. அவருடைய வீட்டில் இருப்பதாகக் கருதி வீட்டின் வடக்கு மூலையில் ஒரு குழி தோண்டிக் கல் நாட்டுகின்றனர். இச்சடங்கு நடக்கும் பொழுது சொல்லப்படும் மந்திரங்களிலிருந்து இறந்தவரது ஆண்மா அங்கிருப்பதாகக் கருதுகிற நம்பிக்கையை அறிய முடிகிறது.

தொல்காப்பியர் காலத்தில் உருவமற்ற கற்களும், உருவம் செதுக்கிய கற்களும் இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் எழுத்தைப் பற்றி அவர் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் 6-ம் நூற்றுண்டு முதல் எழுத்துத் தோன்றி விட்டன என்பதைச் செங்கம் நடிகற் களில் சில காட்டுகின்றன. ஆயினும் புறப் பொருள் வெண்பாயாலையாகியிரு எழுத்துக்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடாமல், சடங்குகளை மட்டுமே வருணித்துள்ளார்.

ஒர் தலைவன் இறந்தபின் அவற்றிக்குச் செய்வதற்குரிய நடுக்க சடங்கு பற்றி ஆறு செயல்களைத் தொல்காப்பியர் கூறுகிறார். அவையாவன : 1) காட்சி; 2) கால்தோள்; 3) நீர்ப்படை; 4) நடிகம்; 5) பெறும்படை; 6) வாழ்த்து⁴

முதலில் நிமித்திகள் அல்லது கணியான் சட்டிக்காட்டும் இடத்தில் கல்லைத் தேர்ந்தெடுத்து வெட்டிக்கொண்டு வருவதுதான் இச்சடங்கு. என் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் கல்லை வெட்ட வேண்டும்? இறந்தவன்து ஆவி பற்றிய நம்பிக்கைகள் இரண்டுதாம் இதற்குக் காரணம். “இறந்தவன்து ஆண்மாவைச் சில சடங்குகள் மூலம் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு வரவழைக்கலாம், அங்குள்ள ஒரு பொருளில் நுழைந்து கொள்ளக் கூடியலாம்” என்ற நம்பிக்கை உலகமெங்கும் பண்டைய மக்களின் பண்பாட்டில் காணப்படுகிறது. ஓர் ஜி. பி. பிரேஸர் (J. G. Frazer) இதைவிளக்கி யுள்ளார்⁵ “ஆண்மா உடலிலிருந்து பிரிந்து, சாவு ஏற்படாமலேயே சில காலம் இருத்தல் கடும் என்பது பண்டைய மக்களின் நம்பிக்கை. சில காலம் இருக்க முடிய மானுல், நெடுநாட்கள் இருக்க முடியும் என்பதும் சாத்தியமே. அப்படி பிரிந்தி நக்கும் பொழுது ஒரு பகுதி ஆண்மா வேறுடைத்திலும், ஒரு பகுதி ஆவியின் இருப்பிடத்திலும் இருக்கும். உடலை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் ஆண்மா ஒரு பறவை, செடி, மரம், பெட்டி, புழு, மீன் முதலியவற்றில் இருக்கும். இவற்றிற்குத் தூப்பட்டு ஏற்பட்டால், ஆண்மாவின்

நீராட்டுவாரர்கள். இது சாதாரணமாகக் குளிப்பாட்டுதல் - அன்று. மந்திர ஸ்நானம் - ஆகும். அதன் பின்னர் இக்கல்லுக்கு ஊட்டுப்படைப்பார்கள். இறந்தவன் உயிரோடிருந்த காலத்தில் அவனுக்கு விருப்பமாயிருந்த உணவை அவனுக்குப் படைத்து, அதனைத் தாங்களும் சடங்காசார முறையில் உண்பார்கள். இதனால் அவனுடைய ஆற்றல், இப்படைப்பின் உணவை உண்கிறவர்களுக்குக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையோடு இச்சடங்கைக் கெய்தனர். பெரும்படையில் உயிர்ப்பனீ கொடுப்பதும், கன் படைப்பதும் வழக்கமாயிருந்தது. இதனையே பெரும்படை என்று தொல்காப்பியர் அழைத்தார்.

பின் கல்லில் நிலைத்து உறையும் ஆன்மாவை வாழ்ந்தி ஆடலும், பாடலும் நிகழ்ந்துவாரர்கள்.

புறப்பொருள் வெண்பாமாலை ஆசிரியரும் நடுகல் சடங்குகளை ஆரூகவே கூறுகிறார். அவர் கூறும் ஆறு சடங்குகளும் வருமாறு; (1) கல்காண்டல்; (2) கந்கோள் நிலை; (3) கல் நீர்ப்படுத்தல்; (4) கல்நடுதல்; (5) கல்முறைபழிச்சல்; (6) இல்கொண்டுபுகுதல்.

இருநால்களிலும் முதல் நான்கு சடங்குகள் ஒன்றுக்கே கறப்பட்டுள்ளன. ஜந்தாவது, ஆரூவது, சடங்குச் செயல்கள் வேறுபடக் கறப்பட்டிருக்கின்றன. கல்முறை பழிச்சலும், இல் கொண்டு புகுதலும் வேறுபடக் கறப்பட்ட சடங்குகள். பழிச்சல் என்பது புச்சீன். பெரும்படையை இச்சடங்கிலுள் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையாசிரியர் அடக்கிக் கூறினார். இல்கொண்டுபுகுதல் என்பது இந்நாலில் புதிதாகக் கறப்பட்டதாகும். இல் என்பது கல் நாட்டும் இடம் என்பதை உரையாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர், அவ்வாரியின், அவ்விடத்தில் ஒரு சிறு பீடமோ, அறையோ இருந்திருக்கும். அதனுள் கல்லீக் கொண்டு சேர்ந்தலை இச்சடங்கு குறிப்பிட வேண்டும். எனவே முதலைத் தடங்குகள் கல்வெட்டிய இடத்திலும், இறுதிச்சடங்கு கோயில் கட்டிய இடத்திலும் நிகழ்ந்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இந்நால்கள் தோன்றிய காலத்திற்கு மிகவும் பிறப்பட்ட காலத்தில் வாழ்ந்த உரையாசிரியர்கள், நடுகற்களைப் பற்றி தொல்காப்பியரும், ஜயஞாரிதஞாரும் அறிந்திராத செய்திகளைக் கூறுகிறார்கள். ஆனால், தங்கள் காலத்து வழக்கம் என்று வேறுபடுத்திக் குறிப்பிடாமல், தொல்காப்பியர், ஜயஞாரிதஞார் கால வழக்கங்கள் என்று கருதியே அவர்கள் அச்செய்திகளைக் குறிப்பிடுகிறார்கள். அவர்கள் நடுகற்களில் “ஊரும், பேரும், பீடும்” எழுதியிருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இவற்றை முதல் நாலாசிரியர்கள் குறிப்பிடவில்லை. எனவே இறந்தவனது ஊரையும், பேரையும், அவனது வீரச்செய்திகளையும் நடுகல்லில் ஏழுதுகிற வழக்கம் பீந்திய காலத்தில் எழுந்தது என்பதை ஊகிக்கலாம்.

இவ்வாறு வளர்ச்சி பெற்ற நடுகல் மரபுகளின் ஒரு வளர்ச்சி நிலையைத் தமிழகத் தொல்பொருள் ஆய்வு வளர்கள் அகழ்ந்துத்திருக்கும் நடுகற்களை ஆராய்வதன் மூலம் அறியலாம்.

தமிழ்நாட்டுத் தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர், செங்கம் வட்டத்தில் அறு பதுக்கும் அதிகமான நடுகற்களைக் கண்டுபிடித்துள்ளனர் இவை விரைக்கும்

மந்தேர் பகுதி உறையும் உடலுக்கும் ஆபத்து ஏற்படும். இந்தம்பிக்கையை அடிய படையாகக்கொண்டு புராதன மக்கள் படைத்த நூற்றுக்கணக்கான கதைகளைப் பிரேஸர் கூறுகிறார். இக்குமாதகள் பண்ணைய மக்கள் அனைவரிடத்தும், வழங்கி வந்தன என்றும், இனக்குழு மக்கள் பெரும்பாலோரிடத்தும் வழங்கி வழகின்றன என்றும் அவர் கூறுகிறார். இக்குற்றை வலியுறுத்த அவர் 100க்கு மேற்பட்ட எடுத்துக்காட்டுகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்கதைகளில் நெடுநாள் ஆவி குடியிருக்க வேண்டுமானால், அழியாத, கடினமான, உயிரில்லாத பொருள் தேவை என்ற நம்பிக்கை, மேற் கூறிய உயிருள்ள பொருளில் உயிர் போய்த் தங்குகிறது என்ற நம்பிக்கையின் வளர்ச்சியாகத் தோன்றியது. காலத்தால் பிற்பட்ட பண்ணைய மக்களின் கதைகளில் கற்களில் ஆண்மா நெடுநாள் தங்க முடியும் என்ற கருத்துத் தோன்றியது. கல், வைரம், முத்து போன்றவற்றில் அரக்கர்கள் உயிர்கள் நெடுநாள் தங்கியிருந்ததாகக் கதைகள் உள்ளன என்பதைப் பிரேஸர் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். இவ்வாறு உடலிலிருந்து சிறிது காலம் பிரிந்து, ஒரு கல்லில் உயிர் தங்க முடியுமானால், உடல் அழிந்து அதிலுள்ள ஆவி வேறுலகம் சென்ற பின், கல்லிலுள்ள அதன் மற்றேர் பகுதிக்கு அது திரும்ப முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் மேற் குறிப்பட்ட கந்திலிருந்து வளர்ந்தது. இதனுலையே இறந்தவனது ஆண்மாவின் ஒரு பகுதியைக்கொண்டிருக்கும் கல்லைத் தேட வேண்டும். ஒரு பகுதி தேவருவகைச் சென்றவடையும். இவ்வாறு ஆவி குடி புகுந்த கல்லைக் கணியானும், சோதிடனும் கண்டறிவார்கள்.

பிற்காலத்தில் ஆவி குடி புதுந்திருக்கும் கல்லைக் கண்டு பிடிக்க முயலாமல் ஒரு புனிதமான கல்லில் ஆவியை மந்திரங்களின் சக்தியால் புதுந்து கொள்ளச் செய்யலாம் என்ற நம்பிக்கை தோன்றியது. ஒரு புல், ஒரு பொம்மை, அல்லது கள், அல்லது சிலையில் அதனைக் குடிபுக்க செய்யலாம் என்று மக்கள் நம்பத் தொடங்கினர். பேய்க்கும் ஆவிகள் தான். அவற்றை ஒரு டேஷன்காய் அல்லது முட்டைக்குள் வரவாழுமத்து எங்காவது கொண்டு போய் இட்டு விட்டவாம் என்ற நம்பிக்கை மந்திரவாதச் செயல்கள், குனியச் செயல்களின் அடிப்படையாயுள்ளது. இது போலவே விக்ரக்கங்கள் பிரதிட்டை செய்யப்படும் பொழுது தெய்வீக சக்தி அதனுள்ள நுழையும் படியாகப் பல மந்திரங்களை ஒதிச் சடங்குகளைச் செய்யும் வழக்கங்கள் சைவ - வைணவ ஆகமங்களின் கருப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வாறு செய்வது ஆவாகனம் என்று பெயர். இவ்வழக்கம், ஆவியை ஒரு பொருளில் குடியேறச் செய்யும் வழக்கத்தின் வளர்ச்சியே இலக்கண நூல்கள் கூறும் பொடியும், கஸ் மற்ற பழிச்சலூம், உணவு படைத்து, பாடல்கள் பாடி. துணங்கைக் கூத்தாடி. இறந்தவர் ஆவிகளைக் கற்களுள் உறைய காழுக்கும் சடங்கேயாரும். இக் கல்லை நிலைபெற ஒரே இடத்தில் அமைத்தல் இங்கொண்டு புகுதலாகும்.

நீர்ப்படை என்பது நீராட்சிதல். நீரினால் பொருள்கள் புனிதமாடையும் என்ற நம்பிக்கை பண்ணைய மக்களுக்குள்ளது. நீருக்கு இயற்கையில் பூரியை பயன்தாச் செய்யும் சக்தி இருப்பதைக் கண்டு பண்ணைக் கால மக்கள், அதற்குப் பல அசிசை சக்திகள் உண்டென்று நம்பினர். புனிதமான நீர்த்தம் என்று சில இடங்களைக் கருதி அவ்விடத்தின் நீர், மலட்டுத் தன்மையைத் தீர்க்கும்; இறந்தவன் சாம்பலை அங்கு கரைத்தால், அவன் ஆவி கவர்க்கம் புகும் என்று நம்பினார்கள். இதனால் தான் வெறும் கல்லை ஆவி புகும் கல்லாக்கும் தகுதி பெறச் செய்ய அதன்

செய்திகள் இலக்கியத்திலிருந்தும், இலக்கண நூல்களிலிருந்தும் அறியப்படும் தலை மக்களது நடுகல் செய்திகளாக இல்லாமல், பொதுமக்களது நடுகற்களைப்பற்றிய செய்திகளாகவே காணப்படுகின்றன. அதாவது, ஆனால் பிரிவினரது நடுகற்களைப் பற்றி இலக்கிய இலக்கணங்கள் குறுகின்றன. நாட்டு மக்களது, வீரர்களது நடுகற்களை (hero-stones) ஆய்வாளர்கள் அகழ்ந்தெடுத்துள்ளார்கள். நடுகல் எழுத்துக் களிலிருந்து, இவை சேவகர், பறையர், இளையர் முதலிய சமுதாயத்தின் கீழ்நிலை மக்களது நடுகற்களாகவே உள்ளன என்பதை அறிகிறோம். இவர்களுக்கு நடுகற் சடங்கு செய்து, எழுத்துக்களைக் கல்லில் வெட்டியவர்கள், இறந்தவனது ஊரார் அல்லது சுற்றத்தார்களாகவே இருப்பதைக் காணலாம். இக்கற்கள் சாதாரணப் போர் வீரர்களின் நினைவுச் சின்னமாக உள்ளன என்பதை, ஒவ்வொரு நடுகல்லின் இறுதி வாசகம் தெளிவாக்குகிறது.

உதாரணமாக,

- 1 “கங்கதி அரைசரு மக்கள் மேல் விண்ணன்னார் சேவகந் தொப்புரவருப்பாடி ஆள்கின்ற பசிர பண்ணன் குறட்டாதன் . . . வரமு கொண்ட ஞான்று ஏறிந்து பட்டான்”
- 2 “கங்கரைசரு சேவகநு ஏறிந்து பட்டாரு”
- 3 “கருங்காலி பாடி ஆள் கொற்ற வாசிற் கருஞ்சாத்தனாரு மகன்”
- 4 “பொன் மோதன்னார் சேவகன் அக்கந்தைக் கோடன் தொறு விடுவித்துப் பட்டான்கல்”
- 5 “பொன்னரம்பனூர் கொல்லகச் சேவகன் காகண்டி அண்ணுவன் கல்”

இவர்கள், சேவகன், ஆள் என்றே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளார்கள். இவர்கள் மன்னர்களோ, சிற்றரசர்களோ, படைத் தலைவர்களோ அல்ல. இவர்கள் சாவிற்குக் காரணம் என்ன?

தம் ஊரை முற்றுகையிட்ட அரசர், சிற்றரசர் படைகளை எதிர்த்துப் போராடி உயிர் விட்டவர்கள் சிலர். இதற்கு ஒர் உதாரணம்:

- 6 ஊர் போ
ந்தை மேற் சக்கரவரு படை வந்த ஞான்று ஞாக்கையார் இளமகன் வந்தாவ ஸ் மகன் னந்தி ஏறிந்து பட்டா ஸ் கல் 9

இக்கல்லுக்கட்டியான், சக்கிரவரு படை தன் ஊரை முற்றுகையிட்ட போது போர் செய்து உயிர் விட்டவன். அவன் பெயர் நந்தி.

சிற்றூர் தலைவர்களும், குறுநில் மன்னர்களும் வெட்டிப் போர்களில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவர்கள் பக்னிரகளையும், ஏருமை மந்தைகளையும் கொண்டு செல்லும் பொழுது, நிறை மீட்க நடந்த பூசல்களில் இருபூரமும் உயிர்ச்சேதம் ஏற்பட்டது. மன்னர்களும் சிற்றரசருமே கொள்ளையடிக்க வந்தவர்கள். இந்த வர்கள் ஊர்ப்பசமந்தையைப் பாதுகாக்கப் போராடிய கரந்தை வீரர்கள்-அதாவது கொள்ளை கொண்டு, போன பசுக்களையும், ஏருமைகளையும் மீட்கப் போராடிய வர்கள். உதாரணமாக சீழ் வரும் கல்வாசகங்களில் எதற்காக நடுகல் வீரன் உயிர் விட்டான் என்பது கறப்படுகிறது.

- 1 “வாணகோ அரைசரு மருமக்கள் கந்த விண்ணனார் கூடல் தொறுக் கொண்ட ஞான்று தொறு இடுவித்துப்பட்டான் பொன்னரம்பனூர் கொல்லகச் சேவகன் காகண்டி அண்ணுவன் கல்”
- 2 “வேண்ணுட்டுக் கோவலுர ஊரரைசர் பெரும்பாண்தியரைசர் சேவகன் சிற்றுப்பாப்பணையனூர் மறி தொறுக்கொண்ட ஞான்று பட்டான்”
- 3 “மீகொன்றை நாட்டு பாசாற்று பகைமதர் சேவகன் தொறு இடுவித்துப் பட்டான் பணய நாத்தன்”
- 4 “மறுக்கோட்டு வேட்டுவர் தாழை ஊர் தொறுக் கொண்ட ஞான்று தாழை ஊருடைய வண்ணக் கடையனூர் தொறு மீட்டுப் பட்டார்”¹⁰

எனவே நடுகல் வீரர்கள், தங்கள் ஜௌரில் அரசரும், சிற்றரசரும், வேட்டுவரும் படை எடுத்து வந்து ஏருமை மந்தைகளைப் பற்றிச் செல்லும் பொழுது, மீட்டுக் கொணர நடந்த போரில் கொல்லப்பட்டான் என்று தெரிகிறது. “தொறு மீட்டுப் பட்டார்” என்ற வாசகம் இதைக் குறிப்பிடுகிறது. இன்னும் சிலர் மந்தையைப் பற்றிச் செல்லும் பொழுது கொல்லப்பட்டார். அவர்களை “தொறுக்கொண்ட ஞான்று பட்டார்” என்ற வாசகம் குறிப்பிடுகிறது. மந்தையைக் கவர வரும் பொழுது தடுத்தும், கவர்ந்து செல்லும் பொழுது தடுத்தும் நடைபெற்ற போர்களில் இந்தவர்களை “பூசலில்பட்டார்” என்ற வாசகம் குறிப்பிடுகிறது. கள்வர்களையும், அரசர், சிற்றரசர் படைகளையும் வீரட்டி, கவர்ந்து சென்ற மந்தைகளை ஊர் வீரர்கள் மீட்டு வந்த செய்கியை, “கொறுக்கொண்ட ஞான்று இடுவித்துப் பட்டான்” என்பது போன்ற சொற்களுடைர்கள் குறிப்பிடும்.

தொறுக் கொண்ட ஞான்றும், பூசலிட்டும், தொறு மீட்டும் பட்டவர்கள் அரசியல் பெரும்போர்களில் மாண்டவர்களால்வர். ஆநிரை வளமுடைய ஊர்களை அத்தகைய வளம் இல்லாத மக்கள் தலைவர்கள் வளைந்து கொண்டு ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லும்பொழுதும், சிற்றரசர், அரசர் படைகள் பகை மன்னர் நாட்டு மக்களின் ஆநிரைகளைக் கவனித்து சென்ற பொழுதும் மக்களிடையே தோற்றிய வீரர்கள், மக்களை அனியாகப் படை திரட்டிப் போராடியுள்ளார்கள். இவைதாம் பூசல்கள். போர்கள்லு. பகையரசர் படைகள் ஊரை அழிக்க முயற்சும் பொழுது

அதை எதிர்த்துப் போரிட்டு, ஊரைக் காப்பதில் உயிர் விட்டவர்கள், நடுகல் வீரர் களாகியுள்ளனர். இக்கல் வாசகங்களிலிருந்து ஏருமை மந்தைகளைக் கலரவும், மீட்க வுடைம் மிகப்பல பூசல்கள் நிகழ்ந்துள்ளன என்று அறிகிறோம். ஆறிரையும், ஆட்டு மந்தையும் ஒவ்வொரு சமயம் பூசலுக்குரிய செல்வங்களாயிருந்தன.

“சாத்தனூர் ஆண்தொறுக் கொண்ட ஞான்று” (ஆண்தொறு பகசமந்தை)

“கோவலூர் ஊரரைசர் பெரும்பாணதி யரைசர்

சேவகன் சிற்றுபாடி பனையனூர் மறிதொறுக் கொண்ட ஞான்று” (மறிதொறு ஆட்டுமந்தை)

இவ்வாறு மந்தைகளைக் கவர்வதிலும், மீட்பதிலும் உயிர்விட்டவர்களுக்கும். ஊரழியாமல் பாதுகாக்க உயிர்விட்டவர்களுக்கும், என் மக்கள் நடுகல் நாட்டி, சடங்குகள் செய்து வழிபட்டனர்? அதனால் கிடைக்கும் பயன் என்னவென்று அவர்கள் கருதினர்? இவை குறித்து நடுக்களை வழிபட்டவர்களுடைய நம்பிக்கைகள் எவ்வ?

இவ்வினாக்களுக்கு விடையளிக்க, நாம் பண்பாட்டு மானிடவியல் ஆராய்ச்சி முடிவுகளுக்கும், நாட்டுப் பண்பாட்டு நம்பிக்கைகளுக்கும் நமது கவனத்தைத் திருப்ப வேண்டும். முதலில் இறந்து போனவர்களது ஆள்மா. அதனுடைய சக்தி பற்றி இனக்குழு மக்களுக்கும், பண்டைய நாகரிக நிலையிலிருந்த மக்களுக்கும் உலக முழுவதும் சில நம்பிக்கைகள் இருந்தன. இறந்து போனவர்களுடைய ஆள்மாவிற்கு ஆற்றல் அதிகம். அது ஆக்கச் சக்தியாகவும், அழிவுச் சக்தியாகவும் வெளிப்படலாம். அவ்வாண்மா, அவர்களுடைய சந்தியாரோடு தொடர்பு கொள்ளும். அவற்றைச் சடங்குகள், வழிபாடுகள், சாந்திகள் மூலம் சந்தியார் மகிழ்வித்தால், அவர்களுக்கு அவர்களுடைய முன்னோர்களின் ஆவி ஆற்ற வளிக்கும்.¹¹ போரில் உதவும் ஆடுமாடுகளைப் பாதுகாக்கும். வயல்களில் விளைச்சை அதிகப்படுத்த உதவும். இதற்காக தமது முன்னோர்களின் ஆவி களுக்குச் சடங்குகள் நடத்தி ஊட்டுக் கொடுக்க வேண்டும். படையல் போட வேண்டும். இதற்கு ஆண்டேர் வணக்கம் (Ancestor Worship) என்று பெய். ஆப்பிரிக்க மக்கள் இவ்வாண்மாக்களுக்கு உருவம் கொடுத்துள்ளார்கள். அவற்றைச் சுட்ட மன்னுங்கும், கல்வாறும் செய்து வழிபட்டனர். இவ்வணக்கையே கொல்ட் கோஸ்ட், நெஜீரியா முதலிய நாடுகளில் பல இன்கு குழு மக்களிடையே வழக்கத்திலுள்ளது. இதுபோலவே தெக்கடல் தீவிரினின் மக்கள், சிவப்பு இந்தியர்களில் பல இனமக்களிடையேயும் வழக்கிலுள்ளது.¹² இந்தியாவில் ஆண்டேர் உருவ வணக்கமில்லாது போய்வும், ஆவி வடிவில் அவர்கள் திவசதினங்களில் வழிபடும் வழக்கம் உள்ளது. தங்கள் நந்தையருக்குத் திவசச்சடங்கு நடத்தாத வர்களுக்கு பல இனங்கள் விளையுமென்பது ஒரு பரவலான நம்பிக்கை.

இந்த ஆண்டேர் வணக்கமே, குழு முன்னோர் வணக்கத்திலிருந்து தோன்றி பிருக்க வேண்டும். ஒவ்வொரு குழுவினரும் ஒரு குலக்குறி விவங்கை முன்னோர்கள் கருதினர். அக்கைப் புனிதமெனக் கருதினர். அதன் வளர்ச்சியாக மளித் விவங்கு உருவில் அதனை வழிபட்டனர். பின்னர், இறந்து போன தமது முன்னோர்களை

அதனேடு சேர்த்து வழிபட்டனர். இவர்கள் தெய்வங்களிலிருந்து வேறுபட்ட வர்கள். இவர்களும் குழுவிற்கு ஆற்றல் அளிக்க வஸ்வர்கள் என்ற நம்பிக்கை முற்கால இனக்குழு மக்களிடம் இருந்தது.¹³ தற்கால மக்களிடமும் உள்ளது. இதன் வெளிப்பாட்டைப் பல குழு வணக்க முறைகளிலும், பலிச் சடங்குகளிலும் காணலாம்.

பண்டைய மக்கள், ஒருவன் தனது குழு உறுப்பினர்களைக் கொல்லுவது பெரிய குற்றமெனக் கருதினர். ஆனால் வேறு குழுவிலுள்ளவர்களைக் கொன்று, தமது ஆன்னேர்களுக்குக் கல்நாட்டி, அவர்களது ஆவிகளுக்கு தமது முன்னேர்களுக்குச் செய்யும் சடங்குகளைச் செய்து விட்டால், அவை தமது முன்னேர்களோடு சேர்ந்து தமது குழுக்களுக்கு ஆற்றலிக்கும் என்ற நம்பிக்கை அங்காமிதாகர்கள், ஸரவாக்கிலுள்ள தலைவெட்டி மக்கள், நீகிரோவ ஹாட்டன் டாட் ஆகிய மக்களிடையே நிலவித்தது.¹⁴ இதனால் ஒரு வீரருடைய சமூக மதிப்பு, அவன் எவ்வளவு மனிதர்களைக் கொன்று, அவர்களது ஆவிகளைத் தனது முன்னேர் ஆவிகளோடு சேர்த்துள்ளன் என்பதைப் பொறுத்து உயர்வடையும். இதை காட்டிக் கொள்ள மேலே குறிப்பிட்ட இனக்குழு உறுப்பினர்கள் மரத்தால் செய்த மண்டையோட்டு உருவங்களை நூலில் கோர்த்து அணிவார்கள். ஒன்னொரு உருவமும், ஒரு மனிதன் தலையை அவன் வெட்டினான் என்பதைக் குறிக்கும். குழுவின் ஆற்றலை அதிகரிக்க, அதிக ஆவிகளைத் தமது முன்னேர்களாகக் கேள்வும்.¹⁵ அதற்குப் பலவரைக் கொன்று, இறந்தவர்களது ஆவிக்கு தமது முன்னேருக்குச் செய்யும் சடங்குகளைச் செய்து, அவர்களோடு சேர்த்து விட வேண்டும்.

இவ்விரண்டு நம்பிக்கைகள் உலக முழுவதிலும், இனக்குழு மக்களிடம் பரவி யிருந்தன. அவர்கள் நாகரிக அணியின் படிக்கட்டுகளில் ஏறுகிற பொழுது நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் அவர்கள் செய்து வந்த நரபலி மட்டும் நின்று விட்டது. ஆனால் அதன் எச்சங்கள் (Survivals) இனக்குழு மக்கள் நாகரிக மஸைந்த பின்னும் நிலைத்தன. அப்பாறு நிலைத்த எச்சங்களுள் ஒன்றே நடிகல் வணக்கம். இது போன்றதோர் வணக்கம் உலகம் முழுவதுமுள்ள இனக்குழு மக்களிடையே உள்ளது. தமிழகத்தில் நடிகல் வணக்கம் பண்ணை வரலாற்றுக்காலத்தில் இருந்தது. நடிகல் லீர்களின் ஆன்மாக்களுக்கு ஊரையும், மற்றை யையும், ஊர் மக்களையும் பாதுகாக்கக்கூடிய ஆற்றல் உண்டென்ற நம்பிக்கையில் தான். அவர்களுடைய நடிகற்களுக்கு ‘பெரும்படை’ செய்து, உணவும், கள்ளும் படைத்ததும், ஆடிப்பாடி வாழ்த்தி மசிழ்விக்க முயன்றதும் ஆகிய செயல்களை ஊராரும், உறவினரும் செய்தார்கள். இறந்தவர்களும் ஆன்மாவைக் கல்லில் நிலையாக இருக்கச் செய்வதற்காகத் தான். பொருத்தமான கல்லீல் வெட்டிக் கொண்டு வந்து நீராட்டி, ஸ்தாபித்து, உணவும், கள்ளும் கொடுத்துப் பாராட்டினார்கள். வீரன் ஆன்மாவை ‘இல்லெசாண்டி’ சேர்த்து, தங்களோடு இருந்து தங்களுக்கு பச, எருமை, ஆட்டுமெந்தைகளைப் பாதுகாக்க ஆற்றலவைக் கேள்வு மெங்பதற்காகத் தான். தங்கள் ஊரில் வாழ்ந்தவர்கள் மட்டுமல்லாமல், பகவவர் படை வீரர்களுக்குக் கூட, நடிகல் நட்டிருப்பது, தங்களுக்கு உதவக் கூடிய ஆவிகளின் என்னிக்கையை அதிகரித்து, தமது ஆவிப்படைவளவிலாமையை அதிகரித்துக் கொள்ள வேல் தான்.

பிற்காலத்தில் இத்தகைய சிழாச் சடங்குகளுக்காக, ஊரி நிலத்தை இரத்தக் காணிக்கையாக நடுகல்லுக்கு எழுதி வைத்தார்கள். இந்த நம்பிக்கை எவ்வளவு அழுத்தமாக இருந்ததென்பதை, இந்த நிலத்தைக் கவருபவனுக்கு எவ்வளவு கடுமையான சாபங்களை அவர்கள் அளிக்கிறார்கள் என்பதே தெளிவாக்கும்.

உதாரணம் :

“படாரிக்கு நவகண்டஞ்சுடித்து குன்றகத்தலையறுத்துப் பிடலிகை மேல் வைத்தானுக்கு திருவான்றுர் ஊரார் வைத்த பரிசாவது. எழுர்ப் பறைகொட்டக் கல்மேடு செய்தார், ஆலிக்குக் குடுப்பாரானார். பொத்தனங் கிழவர்களும் தொறுப்பட்டி நிலம் குடுத்தார்கள். இது அன்றென்றார் கங்கையிடைக் குமரியிடை எழுநூற் றுக் காதமும் செய்த பாவத்துப் படுவார். அன்றென்றார் அன்றாள் கோவுக்கு காற்ப்பொன் தண்டப்படுவார்”¹⁶

மேற்கண்ட நடுகல் குறிப்பிடும் ஆலிக்குப் பிண்டமும் நறவும் அளித்தால் அது தமக்கு உதவும் என்ற பயன்பாட்டுச் சிந்தனைகளே அவர்களுக்கிறுந்தன. ‘கடவுள் எழுதிய’ என்பது கூட தெய்வத்தைக் குறிப்பிடாமல், உடல் கடந்த ஆலியின் கற்பணைப் படிமம் என்றும், அதனை அவர்கள் கல்வில் செதுக்கி உருவமாக வழி பட்டளர் என்றுமே கொள்ளவேண்டும்.

போரில் இறந்தவனுக்கென்று, மிகச் சிறப்பு வாய்ந்த உலகம் ஒன்று உண்டென்பது பண்டைய நாகரிக மக்கள் அனைவருடைய நம்பிக்கை. ‘எலினியம்’ என்பது இறந்த வீரர் புகும் சுவர்க்கம் என்றும், அது இவ்வுலகிலேயே உள்ள தென்றும் பண்டைய சிரேக்கர்கள் நம்பினர். இதுபோலவே பண்டைய ஜெர்மானியர், ரோமானியர், எகிப்தியர், தமிழர், சினர் அனைவரும் “வீர சுவர்க்கம்” என்ற கருத்தில் நம்பிக்கையுடையவர்களாயிருந்தனர். இதனைத் தமிழர் ‘மேலோர் உலகு’, ‘வானேர் உலகு’ என்றழைத்தனர்.

அவ்வாருயின், இறந்த பின் அவனது ஆலி மேலோர் உலகிற்குச் சென்றுவிடும், அவனது புகம் தான் இவ்வுலகில் எஞ்சும். பின் உள்ள வீரனுக்குக் கல்நாட்டிச் வழிபட்டுத் தங்களுக்குத் துணையாக நிற்கவேண்டுமென அவனுக்கு ஆலியை வேண்டிக்கொள்ளவேண்டும்? ஆலி இறந்த சில நாட்களுக்கு உலகில் இருப்பதாகவும், சாவுச் சடங்குகள் கழிந்த பின்னரே வேறுவரு செல்வதாகவும் மக்கள் நம்பினர். அதற்குள் கல்நாட்டிச் சடங்கு செய்தால் ஆலியின் ஒரு பகுதி அங்கு தங்கும், லீழாக்காலங்களில், பழம்பிறப்பு உணர்வுடைய மேலோர் உலகிலுள்ள அந்த ஆலி, இக்கல்லுக்கு வரும் என்ற நம்பிக்கை வழிபடுபவர்களுக்கு இருந்தது. வேண்டிக் கொள்ளுகிற நேரத்தில் வானேர் உலக ஆலி, கல்லுக்கு வந்து விடும். பின் அது வணங்கும் மக்களுக்குத் துணை புரியும்.

இங்கு தான் மக்கள் போருக்குச் செல்லும்பொழுது நடுகந்களை வணங்கி, பலி கொடுத்து, நடுகல் ஆலிகளது துணை பெற்றுச் செல்வதாக நம்பினார்கள்.

நடுகற்களில் பழையானவற்றில் வீரன் போரில் படைவர் அம்பாலோ, வேலாலோ புண்பட்டு நிற்கும் நிலை மட்டும் தான் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு அவன் இவ்வுலக வீரனுக், முனிற்காக உயிர் கொடுத்த ஓர் மேலோனுக்க் காட்டப் பட்டுள்ளான்.

அதற்குப் பிற்காலத்தில், சிழே மேற்குறிப்பிட்டபடி ஓர் படைப்புச் சிற்பமும், அதற்குமேல் மேலோர் உலகச் சிற்பமும் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. அதில் வான மங்கையர் அவனை மாலையேந்தி மேலோர் உலகில் வரவேற்பது போலச் சிற்பங்கள் காணப்படுகின்றன. இது 'மேலோர் உலகு' என்ற கருத்தின் நம்பிக்கையைக் குறிப்பிடுவதாகும்.

புலப்பள்ளி நடுகல்லில் முன்றுக்குகள் உள்ளன. முதல் அடுக்கில் வீரன் புண்பட்ட நிலையில் காட்டப்பட்டுள்ளான். இரண்டாவது அடுக்கில் வான மடந்தையர் வரவேற்கிறார்கள். மூன்றாவது அடுக்கில் ஒரு சிவலிங்கமும், நந்தியும் இருக்குமிடத்தில் அவன் வணங்கி நிற்கிறான். நாயன்மார்கள் காலத்திற்குப் பின் சௌவம் பொது மக்களிடையே பரவிய காலத்தில், வீரகவர்க்கத்திற்கு மேல் சிவலோகம் என்ற ஓர் உலகம் உண்டென்ற கருத்துத் தோன்றியது. அதன்பின், மேலோர் உலகிற்குச் சென்ற வீரன், இறுதியில் சிவலோகம் சேர்வான் என்ற நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. இக்கருத்து வளர்ச்சியைப் புலப்பள்ளி நடுகல் காட்டும்.

வீரன் எவ்வுலகம் சென்றாலும், அவனேநுடி தொடர்பு கொண்டிருந்த மக்கள். அவலுக்குக் கல் நாட்டி, அவன் ஆவியைக் கல்லுக்கு வரவழைத்து, அதனிடம் உலகியன்பயன்களையே பெற விரும்பினார். ஆவி செல்லுமிடம் மேலோருகிலிருந்து சிவலோகமாயிற்றே தவிர, வழிபடும் மக்களின் பயன்பாட்டு நோக்கம் மாறவில்லை.

1. புறநாறாறு—243.
2. மயிலை சீனி வெங்கடசாமி—சங்கால நடுகற்கள். ஆராய்ச்சி-மலர் I-இதற்.
3. Myth and reality—D. D. Kosambi Chapter: At the cross roads.
4. 5. செங்கம் நடுகற்கள்—முன்னுரை.
5. 6. The golden lough—J. G. Frazer.
7. Rain in life and lore—Sankar Sengupta.
9. மேற்கொள்கள் 1 to 6 செங்கம் நடுகல் வாசகங்கள்.
10. மேற்கொள்கள் 1 to 4 செங்கம் நடுகல் வாசகங்கள்.
11. The Religion of a tribe—Venier Elwin. Chapter on Ancestor worship.
12. Myths of Africa—Hamyla-London.
13. Tribes and people of India—Majumdar, chapter on Cannibalism.
14. The study of Man—Collections of article—Anthropological Society of America.
15. Tribes and peoples of India—Chapter on Prestige among the tribes—
16. செங்கம் நடுகல் வாசகம். [Majumdar.

செங்கம் நடுகற்களும், இலக்கியமும்

ச. வரதாசலு.

தமிழ்நாடு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரால் வெளியிடப் பட்டுள்ள ‘செங்கம் நடுகற்கள்’ நூலில் உள்ள நடுகற்களைப் பற்றிய செய்திகள், நாம் பண்டைத்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து நடுகற்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்கிற செய்திகளுக்கு நேரடிச் சான்று பகர்வனவாக அமைந்துள்ளன. ஆநிரை கவர்ந்து செல்வதிலும், ஆநிரை மீட்டலிலும் நடந்த வெட்சி, கரந்தைப் போர்களில் இறந்துவிட்ட வீரர்களுக்கு நடப் பட்ட நடுகல் செய்திகளே இலக்கியங்களிலும் அதிகம். இங்கு கிடைத் துள்ளனவும் அவ்வாறே.

ஆநிரை மட்டுமல்லாது ஆட்டுமந்தைகளையும், ஏருமைகளையும் கவர்ந்து சென்றவர்களை எதிர்த்து, அவைகளை மீட்ட போரில் இறந்து பட்ட வீரர்களுக்கு நடப்பட்ட நடுகற் செய்திகளும் ‘செங்கம் நடுகற்க’ளில் குறிப்பிடப்படுகின்றன. நிரையல்லாத யானைக் கன்றைக் கவர்ந்தைப் பற்றிய செய்தியை அகநானுாறு (பாடல் 83) கூறுகிறது. இதிலிருந்து ஆநிரை மட்டுமல்லாது ஏருமைகள், ஆட்டுமந்தை ஆகியவற்றைக் கவரும் வழக்கமும் உண்டு என்பது உறுதிப்படுகிறது.

போரில் இறந்துபட்டார்க்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. வடக் கிருந்து உயிர்நீத்த மன்னலுக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. தவிர, முதலில் புறமுதுகிட்டு, பின்னர் அதையெண்ணி நானித் தம்மை மாய்த்த வீரர்க்கும் கல் எடுக்கப்பட்டது (மலைபடுகடாம்). செங்கம் நடுகற்களில், வீரரென்றாலும் தன் விரதம் முடித்ததன் நினைவாகக் கொற்றவைக்குத் தன் தலையையே அறுத்துப் பலியாகக் கொடுத்ததும், அதைக் குறித்து நடுகல் நடப்பட்ட செய்தியும் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்விரண்டும் ஒப்பு நோக்கத் தக்கன. ஏருமைகளைக் கள்ளர் கவர்ந்து செல்ல, தந்தையும் மகனும் எதிர்த்துப்பட்டதை (1971 / 75) ஒரு கங்கையைடுக் காட்டுகிறது. அகநானுாற்றில் குறிப்பிடப்படும் நடுகல் வீரர்களில் பெரும்பாலோர், பாலை நிலத்தில் வாழ்கின்ற கள்ளர்கள் ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து செல்லும் போது அவைகளை மீட்கும் சண்டையில் இறந்தவர்களேயாவர்.

செங்கம் நடுகற்களில் பல சேவகர்களுக்கே நடப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகின்றன. (தொடர் எண்: 77, 88, 89) ஆடவர் . . . நடுகல் (அகம் 131), தொலைந்தோர் . . நடுகல் (அகம் 156), ஆடவர் நல்நிலை பொறித்தகல்நிலை (அகம் 179), நானுடை மறவர் நிரைநிலை நடுகல் (அகம் 387) ஆகியவற்றில் குறிக்கப்பெறும், ஆடவர், தொலைந்தோர், மறவர் முதலிய சொற்கள் சாதாரண போர் வீரர்களைப் பற்றிய செய்திகளையே குறிக்கின்றன.

நடுகற்கள் சாலை ஓரங்களில் நடப்பட்டுள்ளதை இந்நால் எடுத்துரைக்கிறது. (எண் 48, முன்னுரை) சங்க இலக்கியங்களை இவை அரண் செய்கின்றன (அகம் 131, 179, 53, மலைபடுகடாம் 338-389).

சிற்றுார்களுக்கு அருகிலும், சௌல் அஞ்சம் காடுகளிலும் நடுகற்கள் இருப்பதைக் குறிப்பதோடு, மோத்தக்கல் என்னும் ஊரில் ஆற்றங்கரையின் நடுகற்கள் நடப்பட்டிருந்த செய்தியையும் இந்நால் குறிக்கின்றது. புறம் 260-இல் ஆற்றங்கரையில் உயிர் நீத்த வீரன் ஒருவனையும், அவனுக்கு நடப்பட்ட நடுகல்லைப் பற்றியும்,

கானச் சிற்றியாற் றருங்கரைக் காலுற்றுக்
கம்ப மொடு துளங்கிய-விலக்கம் போல
அம்பொடு துளங்கி யான் பொழிந்தன்றே

என்று குறிப்பிடுவதை ஒப்பிட்டு நோக்கலாம். சில நடுகற்கள் மராமரங்களின் அடியில் இருந்தன என்று இலக்கியங்கள் (மலைபடுகடாம் 394-6, பொருநாற்றுப்படை 50-52) குறிப்பிடும். செங்கம் வட்டத்தில் உள்ள நடுகற்கள் வேடியப்பன் போன்ற கோயில்களில் உள்ளனவை. இங்கு மரங்கள் இருப்பது சாத்தியமே.

நடுகற்களை இறந்து பட்ட வீரனைச் சேர்ந்த அரசரும், ஊரினரும், இளையரும், தனிமனிதர்களும் நட்டிருக்கக்கூடும். செங்கம் நடுகற்களில் ஒன்று கூடல் இளமக்கள் நடுவித்ததைக் குறிக்கிறது. அச்நானாற்றுச் செய்யுள் ஒன்று (269), போரில் இறந்துபட்ட வீரர்களுக்கு நடுகற்களை நட்டு, நீராட்டி, கரந்தை மாலை குட்டி இளையர் திரும்புவதைக் கூறுகிறது.

நடுகற்கள் நினையாக நடப்பட்டிருந்ததை இந்நால் எடுத்துரைக்கிறது. (முன்னுரை, எண் 119)

நல்லிசை நிறுத்த நானுடை மறவர்
நிரைநிலை நடுகல்

என்ற அகப்பாடலும் (எண் 387) இதைக் காட்டும். புறப்பொருள் வெண் பாமாலையும் இதனை அரண் செய்யும்.

பல்லவர் சிற்பங்களைப் போன்று பாறைகளிலேயே வீரர்களின் படிவங்களைச் செதுக்கிய கற்கள் இருந்தனவாகவும் தெரிகிறது.

ஏறுடை யின்நிரை பெயரப் பெயராது
செறிஅரை வெள்வேல் மழவர்த் தாங்கிய
தறுகனுளர் நல்விடை நிறுமார்
பிடிமடிந்தன்ன குறும்பொறை மருங்கின்
நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்
அகவிடப் குயின்ற பல்பெயர் மண்ணி (அகம் 269)

இதில் நட்ட போலும் நடாஅ நெடுங்கல்லையும் அதிலே செதுக்கப் பட்டுள்ள பல்வேறு வடிவங்களையும் பற்றிய செய்திகளை அறிகிறோம். 'நடாஅ நெடுங்கல் அகவிடங் குயின்ற' என்பதனால் பல்லவர் காலத்திற் போல இயல்பாய் பாறையைக் குடைந்து படிவம் இயற்றும் வழக்கம் அஞ்ஞான்று இருந்ததென்பது புலனுகிறது. 'பல்பெயர் என்புழி, பெயர் என்பது பொருள்; ஆவது படிவம் என்க' என்று உரையாசிரியர் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்கள்.

மறவர்கள் அம்புகளைத் தீட்டுவதனால் நடுகற்களின் மீது எழுதப் பட்டுள்ள எழுத்துக்களில் சில மறைந்து விட்டனவாகவும், அவற்றை இணைத்துப் படிக்க இயலாமல் அவ்வழிச் செல்லும் புதியவர்கள் படிக்கும் நோக்கத்தையே கைவிட்டுச் சென்றனர் என்றும் (அகம் 287) ஒரு பாடல் காட்டும். இதுபோல உப்பு வணிகரது வண்டியின் சக்கரங்களில் உள்ள பூண்கள் சிதைத்த நடுகல்லைப் பற்றியும் அறிகிறோம். இதன் மூலம் இக் காலத்தில் கிடைக்கும் உடைந்த நடுகற்களைப் பற்றியும், சிதைந்த எழுத்துகளையும், அதைப் படிக்கும் கல்வெட்டு ஆய்வாளர்களது பணி எத்தனைய சிரமமானது என்பதும் தெரிய வருகிறது.

சங்க கால நடுகற்கள் அளவில் பெரியனவாகவும், வலிமை வாய்ந்தன வாகவும் இருந்திருக்கக்கூடும். புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் ஓங்கியகல் (கு.10, கொனு 11) என்று குறிப்பிடுகிறது. நெடுநிலை நடுகல் (அகம் 289), நெடுங்கல் (அகம் 269) என்று குறிப்பிடப்படுவதையும் காணலாம்.

. புள்கண்மாலை
அத்தம் நடுகல் ஆளௌன உதைத்த
காணயானை கதுவாய் வள்ளுவிர்

இரும்பீன மதக்கையின் ஓடியும் (அகம் 365)

நடுகல்லை உதைத்த காட்டு யானையின் நகம் பெயர்ந்ததவிருந்து நடுகல் வின் வலிமையை அறியலாம். ஆளௌன உதைத்ததால் சிறபக் கல்லாகவும் இருக்கலாம் என்று தெரிகிறது.

இரும்பாளன், குலமும், கத்தியும் நடப்பட்டதைச் செங்கம் நடுகற் கள் குறிப்பிட, அக்கருத்தையும் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. (அகம் 67, ப. பாலை 78-81) நடுகல் வழிபாடும், சங்க இலக்கியம் காட்டுவது போல இன்றும் இருப்பதை இந்தால் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்விதம் வளர்ந்த நடுகல் வழிபாடு, நடுகல்லில் தெய்வம் உறை கிறது என்ற நம்பிக்கையைப் படிப்படியாக வளர்த்தது. கல்லில் உறைவின்ற தெய்வத்தினை, நெங்களால் ஆசிய கள்ளொடு செம்மறிக் குடியைப் பலி கொடுத்துத் துடிகளை முழக்கி வழிபட ஆரம்பித்தனர். (அகம் 35) நடுகல் வணக்கம் ஒரு நாட்டுப் புறப்பண்பாடாகவே ஆரம்ப காலத்தில் இருந்தது. ‘முற்றிலும் உலகியல் இலாபங்களுக்காகவே நடுகல் நட்டதும், நடுகல் வழிபாடு செய்ததும்’ என்று நா. வாணமாமலை அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள் (ஆராய்ச்சி இதழ் அக்டோபர் 72 பக்கம் 140). சாதாரணப் பொது மக்கள் நடுகல்லைத் தவிர வேறு கடவுளரை வணங்குவதில்லை என்று புறப்பாடல் ஒன்று கூறும் (புறம் 335).

சமுதாயத்தின் வளர்ந்த நிலையில் உள்ள குடிகளிடத்தில் சிவன், திருமால், போன்ற கடவுள் வணக்கங்கள் தோன்றிய பின்னரும், நாட்டுப் புறப் பொதுமக்கள் மதத்தியில் நடுகல் வணக்கமுறையே பரவியிருந்ததை ‘செங்கம் ‘நடுகற்கள்’’ தெரிவிக்கிறது. தருமபுரி, வடாழூர்க்காடு மாவட்டங் களில் நடுகற்கள் வேடியப்பன் என்ற பெயரிலும், வேறு சிறு தெய்வங்கள் பெயரிலும் இன்றும் வணங்கப்படுவதைக் காணலாம். நால் முன்னுரையும் இதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. உண்மையிலேயே ‘செங்கம் நடுகற்கள்’ தமிழக மக்களுக்குக் கிடைத்துள்ள அரிய கருவுலமாகும்.

நடுகல்லும் இலக்கியமும்

இ. சந்தரமுர்த்தி

வீர வணக்கத்தின் அடிப்படையில் தோன்றிய நடுகல் வழிபாடு, வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் வழக்கில் இருந்த ஈமச்சடங்குகளான பெருங்கற் சின்னங்களுடன் தொடர்புடையது. இன்று கோவை மாவட்டத்தில் ஒருவர் இறந்த 5-ஆவது நாள் அல்லது 7-ஆவது நாளன்று பெண்கள் 'கல்லுக்கு வைப்பது' என்று ஒப்பாரிப் பாடல்கள் பாடுவது நடுகல் வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியைக் காட்டுகிறது. தமிழ்இலக்கியங்களில் நடுகல் வழிபாடு, தொல்காப்பியம் முதல் திருவாரூர்மும்மணிக் கோவை வரையில் எல்லாக்கால இலக்கியங்களிலும் காணப்படுகிறது.

தொல்காப்பியம் நடுகல் வழிபாட்டிற்குரிய இலக்கணங்களை வரிசைப்படுத்திக் கூறுவது போலவே, புறப்பொருள் வெண்பா மாலையிலும் நடுகல் இலக்கணங்கள், வரிசைப்படுத்திக் கொல்லப் படுகின்றன.

ஆண்களுக்கு மட்டுமின்றிக் கற்பிற் சிறந்த, காரிகையுருக்கும் வீரர்கள் எடுத்து வழிபாட்ட வழக்கினைச் சிலப்பதிகாரம் காட்டுகிறது (சிவம்பு 27-14-16).

நீதி இலக்கியமான திருக்குறள் 'படைச்செருக்கு' என்ற அதி காரத்தில் கல்லாய் நின்ற வீரரைப் பற்றிப் பேசும் நடுகல் வழக்கினை நாம் உணரலாம் (குறள் 771).

பழந்தமிழர் வீரம் பேசுகின்ற புறநாலாற்றில் 11 க்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் நடுகல் செய்தியினைக் குறிக்கின்றன.

வடமோதங்கிழார் என்ற புலவர், "வீரனின் உயிர் ஆநிரை மீட்ட போது பிரிந்தது; உடல் சிற்றூற்றங் கரையில் அம்புகள் துளைக்கப்பட்டு கிடக்கிறது; ஆனால் அவன் பெயரோ புடவைப் பந்தவின். சீழ் நட்ட கல்லில் விளங்குகிறது" என்று பாடுகிறார். இந்த புடவைப்பந்தவே நாளைடுவில் கூரையாகி, கட்டிடமாகி, சோழர் காலத்தில் 'பள்ளிப்படை' என்ற கோயிலாகப் பரிணமித்திருக்க வேண்டும்.

புறநானூற்றுக் காலத்திலேயே நடுகற்கள் வழிபடப்பட்டன. தன் கணவன் வெற்றி பெற வேண்டிய பெண்ணென்றுத்தி நடுகல்லை வழி பட்டதைப் புறம் 306 கூறுகிறது. மாங்குடிக்கிமார் இவை தவிர சிறந்த மலர்கள் இல்லை, இவை தவிர சிறந்த உணவுப் பொருள்கள் இல்லை, இவர்கள் தவிர சிறந்த குடிகள் இல்லை என்று கூறுமிடத்துப் பூவும், நெல்லும் சொரிந்து வழிபடுவதற்கு நடுகல் தவிர வேறு சிறந்த தெயல்ம் இல்லை என்று குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கது (புறம் 335).

அதியமான் நெடுமானஞ்சியைப்பாடும் ஓளவையார் வாயிலாக நடுகல், பீவிகுட்டி, மதுவால் நீராட்டப்பட்டு வணங்கப்பட்டதை அறியலாம்.

வடக்கிருந்து உயிர் துறந்த கோப்பெருஞ் சோழனின் நடுகல்லைப் பொத்தியார் பாடுவதன் வாயிலாகப் புகழ் மரணம் எதியவர்களுக்கும் நடுகல் நடப்படும் மரபுண்டு என அறியலாம்.

புறநானூறு போலவே அகநானூற்றிலும் பத்திற்கு மேற்பட்ட பாடல்கள் நடுகல் பற்றிச் சொல்கின்றன.

மதுரை மருதன் இளநாகனார், ‘கன்றின் கடை மணி உகுநீர்’ துடைத்தற்காக ஆநிரை மீட்டு மாண்ட வீரர்களின் நடுகற்கள், பாலை நில வழி தோறும் உள்ளதாகக் காட்டுகிறோர் (அகம் 131).

மறவர்கள் தங்கள் அம்புகளைத் தீட்டியதால் நடுகல்லில் உள்ள எழுத்துக்கள் தேய்ந்து போயின என்று 297-ஆம் பாடல் கூறுகிறது.

நடுகற்களை ஆள் என்று நினைத்து உதைத்து மயங்கிய யானைகளின் துண்பத்தை 365-ஆம் பாடல் காட்டுகிறது.

பட்டினப்பாலையில் நடுகற்களுக்கு வீரர்களின் விற்களும் கேடையங்களும் அரனுக அமைந்த செய்தி அறியக் கிடக்கிறது (பட்டினப் 78-79).

இவைதவிர நடுகல் பற்றிய செய்திகளை ஜங்குறுநாறு (352-2), மலைபடுகடாம் (387-390), ஜந்தினை ஜம்பது (35 2), சீவகசிந்தாமணி (மண்மகன் 2302), பெருங்கதை, திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை (16-1-2) ஆகிய இவக்கியங்களிலும் காணலாம்.

நடுகல்லூம் இலக்கியமும்

வித்துவான் பெ. கு. வரதாசன், எம். ஏ; பி. ஒ. எம்; பி. டி.

இலக்கியம் மக்கள் பண்பாட்டு ஓவியம் என்றால், வரலாறு புகைப் படம் எனலாம். அவ்விலக்கிய ஓவியங்காட்டும் நடுகல்லீப்பற்றிக் காணலே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

சாலப் பழைய வாய்ந்த தொல்காப்பியம் போர்க்காலத்து இறந்து பட்ட வீரர்களுக்காக நடுகல் எடுக்கும் பழக்கம் தமிழ் மக்களிடையே இருந்தது என்பதை அறிவிப்பதோடு, அதனை எம்முறையில் எடுத்தனர் என்பதையும் எடுத்தியம்புகிறது. நடுகல் ‘உழைக்கல்’ என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.¹

தொல்காப்பியத்திற்குப் பின்புத்தோன்றியதாகக் கருதப்படும் சங்க நூற்களில் நடுகல் பற்றிய செய்திகள் பரக்கப் பேசப்படுகின்றன. இவற்றின் மூலம் வீரர்களுக்கேயன்றி, நாட்டு நலன் கருதி வடக்கிருந்தோர்க்குப், புலமைப் பெரியோரைப் போற்றிப் புரந்த புரவலர்க்கும், கற்புக் கடம் பூண்ட பொற்புடை மங்கையற்கும் நடுகல் எடுக்கும் பழக்கம் இருந்தது என்பது புலனுகிறது.

இங்ஙனம் அரிய செய்த பெரியோர்க்காக எடுக்கப்பட்ட நடுகற்களைப் போற்றி வழிபாடு செய்துள்ளனர். அக்கற்களுக்கு வெயில், மழை போன்ற இயற்கை ஆற்றல்களால் ஊறு நேரா வண்ணம் பந்தர் அமைத்துள்ளனர். ஆனிரைகள் தம் தினவு போக்க உராயாவண்ணம் வேல் கொண்டு வேலி இட்டனர், அவற்றிற்குக் கள்ளோப்படைத்து மறியறுத்துப் பவிகொடுத்தனர், மயிற்பீலி சூட்டி, இலையும் தழையும் தூவி வழிபாடு செய்தனர். இந்நடுகற்களை மனதில் நினைத்தால் தம் அச்சம் அகலும் என்று மக்களும், இவ்வீரக்கல்லீ வழிபட்டால் தமக்கு வெற்றி கிடைக்குமென்று வீரர்களும் நம்பி வழிபட்டனர். பெயரும் பீடும் எழுதி மயிற்பீலி சூட்புப்பட் இந்நடுகற்களே சிறந்த தெய்வம் எனக்கருதப்பட்டன காலப் போக்கில் இவையே தெய்வம் எனப் போற்றினர். இன்று தமிழக மெங்கனும் காணப்படும் ஜயஞார் கோயில்கள் இந்நடுகல் வழக்கோடு தொடர்புடையதாக இருக்கலாம்.

இந்நடுகற்களுக்குப் பின் வந்த புறப்பொருள் வெண்பாமாலே ஆறு வினை அமைதிகளைக் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. அதோடு இத்தகுறும் கூறி வந்த நடுகற்கள் தோன்றி வளர்ந்த முறையினைத் திரட்ட இலக்கணமாக்கிவிட்டது.

மேற்கண்ட இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் கூறுகின்ற நடுகற்கள் பெரும்பாலும் சேலம், தருமபுரி, வடவார்க்காடு, மைசூர் ஆகிய பகுதிகளில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. அவைகளில் பலவற்றை நமத்தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினர் கண்டு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர் அவற்றுள் வீரனுக்குத் துணை நின்ற நாய்க்கும் புளி, பன்றி ஆகிய கொடிய விலங்குகளிடமிருந்து ஊரையும் ஆதிரைகளையும் காத்த வீரர்களுக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வகையால் நடுகற்கள் தொப்பூர் காட்டிலும், மேச்சேரிக்கு அண்மையிலுள்ள ஊர்கள் ஹும் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் சில எழுத்தில்லாதிருப்பது ஒரு குறையே.

நாகோவன் ஹல்லி எனப்படும் நாகரசம் பட்டியில் இப்பொழுதாய்கிற மக்கள் தங்களைச் சேனைத்தீவெர்களென்றும், முருகப்பெறு மானின் துணைவன் வீரபாகுவின் வழி வந்தவர்களென்றும் கூறிக் கொள்கின்றனர். இவர்களுடைய பூர்வீகத்தினர் செங்கம், சிங்காரப்பேட்டை க்ம்பை நல்லூர், சேலம், சேந்துமங்கலம் பகுதிகளில் வாழுந்ததாகத் தொகை கிறது. அங்கெல்லாம் காணப்படும் நடுகற்கள் 'அதியமான் அஞ்சிபோன்றுரோடு சேர்ந்து போரில் ஈடுபட்டவர்களுக்காக எடுக்கப்பட்ட தாசு' இருக்கலாம். தருமபுரி மாவட்டம் பெண்ணேசுவர மடத்தில் ஏராளமான நடுகற்கள் இன்றும் உள்ளன.

மைசூர் பகுதியில் சீரங்கப்பட்டணத்தில் 'Thippus body was found here' என்று பொறிக்கப்பட்ட கல்லும், நீலமலை மாவட்டம் சிங்காரா மின் நிலையத்துக்குக் கீழ் மலையுச்சியில் காணப்படும் வெள்ளையீரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நினைவுக்கல்லும் இங்கே குறிப்பிடத்தக்கது இவற்றை நடுகற்களென்று கூறுவதைவிட தாஜுமகால், பிரமிடுகளைப் போன்ற நினைவுச் சின்னங்கள் எனலாம்.

: நாம் இதுவரை ஆய்ந்து கண்ட நடுகற்களின் இறுதிக்காலம் பத்தாம் நூற்றுண்டோடு முடிவடைகிறது. பிற்கால சோழர் காலத்திற்குப் பின் நடுகற்களே தோற்றுவிக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.²

1. மதுரை தமிழ் காராடி-பகுதி 2

2. Sangam polity. Page. 131 Dr. N. Subramanyam

நடுகல்லும் இலக்கணமும்

முத்து. எத்திராசன்

புதுப்பொருள் வெண்பாமாலையில் வாகைப்படலத்தில், 'முதின்முல்லை' 'ஏறுள்முல்லை' ஆகிய துறைகளிலும், பொதுவியற் படலத்தில், 'கற்காண்டல்லே கற்கோள் நிலையே, கல்நீர்ப்படுத்தல், கல்நடுதல்லே, கன்முறை பழிச்சல்' ஆகிய துறைகளிலும் வரும் கல் என்ற சொற்கள் நடுகல்லைக் குறிப்பன. தொல்காப்பியர் 'நடுகல்' என்ற சொல்லைக் குறிப்பிடவில்லை. 'கல்நடு' என்பது முன்பின்னுடி 'நடுகல்' என்று இலக்கணப் போலியாயிற்று,

தொல்காப்பியர் கல்நடுவது வெட்சியாருக்கும் கரந்தையாருக்கும் உரியது என்னும் பொருள் படும்படி வெட்சித்திணையில் வைத்துள்ளார். ஆனால் புறப் பொருள் வெண்பாமாலை, வெட்சி முதல் பாடான் சாருய ஒன்பது திணைக்கும் பொது வான் துறையாயிய பொதுவியற் படலத்தில் இதைக் குறிப்பிடுகிறது. இளம்பூரண ரும் இக்கற்றுக்கு உடன்படுவர்.

நடுகற்களில் வீரர்களைப் பெரும்பாலும், இடக்கையில் வில்லும், வலக்கையில் வானும் வைத்த நிலையில் காண்கிறோம். இவ்விலக்கணத்தை, 'கற்றினத்தன்னார் கொடுவில் இடனோந்தி' (வெட்சி - செலவு) என்ற வரியாலும், ஓன்றால் வலமோந்தி' (வாகை - மறஹமுல்லை) என்ற வரியாலும் அறியலாம். இன்னும் அவர்தம் உருவின்

காலார் கழவார் கடுஞ்சிலையார் கைக்கொண்ட
வேலார் வெருவந்த தோற்றத்தார் - காலன்
கிளர்ந்தாலும் போல்வார் இணைப்பூசல் கேட்டே
உளர்ந்தார் நிறைப் பெயர்வு முன்னு - பு. வெ. மா. கரந்தையரவும்.

வெண்கண்ணியும் கருங்கழுதும்
செங்கச்சும் தகை புனைந்தன்று — வாகையரவும்,

ஆகியவற்றின் மூலம் அறியலாம்.

இறந்துபட்ட மறவரின் நடுகல் வழிபாட்டினை, கல்முறைபழிச்சல், விற்கொள்ள புகுதல் ஆகிய துறைகள் காட்டுகின்றன.

பு. வெ. மாலை வீரர்தம் மனவியரை 'எயிற்றியர்' (வெட்சிப்படலம்) என்று குறிக்கும். எனவே எயினர், அதாவது வேடர்களே பெரும்பாலும் மறவர்களாக இருந்ததால், அவர்க்கே கல் நடப்பட்டன. எனவேதான், நடுகற்கள் இன்றும் வேடியப்பன் கோயில் என்று வழங்கப்படுகின்றன போலும்!

தொல்காப்பியர், ஆற்றிரை கவர்தலை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார். பு. வெ. மாலை வெட்சி நிரை கவர்தல், என்று பொதுவாகக் குறிப்பிடும். அதற்கேற்பவே, ஆடு எருமை இவை கவரப்பட்ட செய்திகளையும் செங்கம் நடுகல்கள் தருகின்றன.

வெட்சி, கரந்தை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி ஆகிய திணைகளில் அடங்கும் நடுகற்கள் செங்கம் பகுதியில் கிடைத்துவதன். வீரணம் நடுகற்கள் இரண்டு (தொ. எண் 1971-46, 47) மறனுடைய பாசி என்னும் துறையைச் சாரும்.

புலியுடன் போரிட்டு இறந்த மறவனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை, களிற்று டனிலைக்கள் (பு. வெ. மாலை) கணிரெறிந்து எதிர்ந்தோர் பாடு (தொல்) ஆகிய துறைகளோடும், கள்ளரைக் கடித்துக் காந்திருந்த நாய்க்கு எடுக்கப்பட்ட நடுகல்லை, குதிரைமறம், யாணைமறம் போன்ற துறைகளோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தல் சிறப்புடைத்து.

SIMHAVISHNU

S. HARIHARAN, M.A;
Epigraphist, Department of Archaeology.

The first of the great Pallava rulers of Kanchi was Simhavishnu or Avanisimha, son of Simhavarman. No inscription or copper plate grant dated in the regnal years of this illustrious king have come down to us barring the recently discovered hero-stone epigraphs. But his name is perpetuated in the form of eulogical references by his successors in their inscriptions and copper plate grants and merited mentions by contemporary kings of Ganga and Chalukya dynasty in their records. Simhavishnu was the first Pallava sovereign who extended his sway beyond Kanchipuram as far as Thiruchirapalli in the south, as is evidenced by subsequent inscriptions.

The earliest reference to Simhavishnu can be found in a verse in the Pallankoil copper plate charter of Simhavarman, Simhavishnu's father and predecessor, as follows.

"He in whom the group of virtues (Beginning with truthfulness satya), sacrifice (tyāga), modesty (vinitata), has found an abode and in whom the quality of warriors (kshātraguṇa) has become very highly developed (to the extent) not found in any one else, conquered the land of the Cholas which had as its garland the daughter of Kavera (i.e.) the river Kaviri, and as its waist-band (mēkhala) the rice fields, the rich fields of sugarcane the groves of palm trees, plantains and the like".

सत्यत्यागविनी । आदित्रिमलं यस्मिन्नलब्धवास्पदं वृन्दक्षात्रगुणं समुच्चतमतावन्येक्ष्वलब्धास्पदम् ।
येनाहारितरांकवेरतनया हारापि चोऽवानि श्वालेयेक्षुवणां शुकाक्रमुकरम्भारामसन्मेलला ॥

From this we come to understand that Simhavishnu was a great warrior, who conquered the Chola country of the Kaveri delta. That this conquest of the Tamil regions was no mere formal praise is seen in the absence of reference to any similar achievements in the records of his son Mahendravarman I and suggest clearly that he must have inherited the region around the Kaveri as part of the ancestral dominions.

The Pallankoil copper plate grant of Simhavarman, instead of praising the valour and other qualities of donor king contains an eulogy of his son, an unusual phenomenon. From this it is reasonable to infer that Simhavishnu was then the crown-prince associated with the administration of the kingdom. It may be conjectured that Simhavarman was in his old days, and was exercising only nominal authority and that the son in the prime of life was the *de facto* ruler and the chief driving force in the kingdom.

The above reference finds its corroboration in the Hosakote plates of the 12th regnal year of the Western Ganga king Avinita Kongāṇī Mahādhīrāja (C.A.D. 530-609). The grant records the gift of lands to the Yavanika Sangha of the Jain as intended for the temple of God Arhat, constructed and consecrated by the mother (Jananī) of the Pallava prince Simhavishnu. The copper-plate describes Simhavishnu as "the Pallavādhīraja engaged in ruling (his subjects) skilled in all counsels and statecraft and possessed of intellect purified by being washed in the waters of the different Agamas".

शासनाविक्रन्त्य सकलमन्त्र तत्रोन्तरात्मस्य विवेचागम जलप्रक्षालित विद्युद्धतुष्ठे :
पल्लवाधिराजस्य सिंहविष्णु :

The Hosakote grant does not speak of the relationship between Avinita and Simhavishnu's mother but mentions only the name of her son, the prince who was then conducting the affairs of the kingdom. The contemporaneity of Avinita and Simhavishnu is evident from this plate.

Mahendravarman I, Simhavishnu's son and successor has eulogised his father in his *magnum opus* "Mattavilāsa Prahasana" a burlesque Sanskrit Drama, in the following words.

पल्लवकुलवरणिमण्डल कुलपर्वतस्य सर्वनयवित्रित समस्तग्रामन्तमण्डलस्य आखण्डल समपग्रकमभिय :
श्रीमहिमानुरूप दानविभूति परिसून राजराजस्य श्री सिंहविष्णुवर्णं : ||

"Simhavishnu like a mountain which bore the weight of the family of the Pallavas, had overcome all the circles of the feudatory princes by his policy, had the praises equal to that of Indra and had humiliated even Kubera, the lord of heavenly wealth by his benevolence, greatness and wealth".

The Avantisundarikathāsāra of Daṇḍin opens with a description of the Pallava court at Kanchipuram in the reign of Simhavishnu and the invocatory verse contains a veiled reference to Simhavishnu.

दनुजपतिहृदय भूधर विमेद विश्वाता शक्ति नख कुलिशम् ।
जगदुदय हेतु विष्णुरवतु वरुनरासंह वः ॥

Further verses 13 and 14 of the same work speak of Simhavishnu's prowess in destroying the adversities of the learned.

"In the family of the Pallavas there was born the king known as Simhavishnu who had destroyed the last shred of adversity from the group of the learned".

जज्ञेवुधप्रातच्छस्ताक्षिल विपलः । पल्लेषु महीगालः सिंहस्तुरितिस्मृतः ॥
गरिमा स्थावरान् सर्वानोजाता जङ्गमानपि । योविजेये भुजश्लाघो भूमर्त्तुभयानपि ॥

"He being famous to the praise of his arms conquered by the kings of the moveables and the immoveables, the former by his splendour and the latter by his greatness".

In the Udayendiram plates of Nandivarman Pallavamalla II, Simhavishnu's devotion to Vishnu is attested.

भक्त्यारापित विष्णुः सिंहेनिष्णुः :

The Kāsakkudi plates of the same king mention that Simhavishnu vanquished "the Malaya, Kalabhra, Malava, Chola and Pandya kings, the Simhala king who was proud of the strength of his arms and the Keralas".

अभवदवनिस्हिः सिंहविष्णुर्विजिष्णुः ।
मल्लम् । कल्लभ्रं मालवं चोठ पाण्ड्यौ ॥
निजभुज बलद्वसान् सिंहकं केत्त्वांश्च ॥

Of these the Malaya, may be identified with the Malaiyan or Malayaman, the chief who was ruling over the Malainādu country in the Naḍunādu with Thirukkovalur as its capital. The Malava is very probably the Malava or Malavarayan, the chieftain ruling over the region on the borders of the Thiruchirapalli and Salem Districts round about the Kothimalai. The Kalabhra is referred to in many other records, even though there has been much uncertainty about their origin and manner of their coming to the Tamil country. According to the Vēlvikkudi plates

Kalabharas had occupied the Pandya country and were ruling at Madurai before Kaduṇkon revived Pandya rule thereafter defeating the Kalabharas sometime about that period. The Ceylonese contemporary of Simhavishnu was Aggabodhi-I (A. D. 575-608), but the nature of Simhavishnu's relationship with Ceylon is not definitely known.

The Pallankōil plates states that Simhavishnu conquered another Simhavishnu.

The only contemporary of Simhavishnu bearing his own name was the Telugu Choda ruler, the eldest son of Nandivarman Choda.

श्री सिंहविष्णुः जितासिंहविष्णुः :

Simhavishnu's conquest of the Chola territory mentioned in the Kāsakkudi plates is specifically alluded to in the Vēlūrpālayam plates of Nandivarman III. "He (Simhavishnu) quickly seized the country of the Cholas embellished by the daughter of Kavira (i. e. the river Kaviri) whose ornaments are the forests of paddy (fields) and where (one found) brilliant groves of areca (palms)".

अथ प्रथीत विकमो जगति सिंहवर्माह्यान्वपारत्पदा ग्रहाद रनानि सिंहविष्णुर्जयी ।

लसत्कुसुकमण्डलः : कठमकाननालंकृतः : कवीरतनयाच्चित्रतास्तपदियेन चोलाहृता : ॥

The possibility of the southern boundary of the Pallava kingdom reaching as far as Kaviri is supported by a late 9th Century record which names Kanjanūr in Kumbakonam Taluk as Simhavishnu Chaturvedimangalam. Maṇali, a village near Thiruvorriyur was called in ancient times Simhavishnu chaturvedimangalam. The region from Maṇali to Kanjanur where this sovereign should have reigned probably constituted the kingdom.

In the Adivarāha cave temple at Mamallapuram, is engraved on the portal of the north niche, the name Sri Simhavishnu Potadhirajan in the Pallava grantha characters. The niche below this inscription contains the seated figure of a king with a high crown (kīrtī), and chest and ear ornaments flanked on either side by a standing female figure representing, by their crowns, his queens". According to Thiru R. Nagaswamy, the portrait sculpture represents Narasimha II and not Simhavishnu.

The recent discovery of hero stone epigraphs in North Arcot and Dharmapuri districts by the State Department of Archaeology has

brought to light five inscriptions, all in vatteluttu characters dated respectively in the 2nd, 14th 19th, 30th and 33rd regnal years of Simhavishnu. These are from Puliyanur and Koraiyaru in Dharmapuri District (regnal years 22nd, 14th and 19th) and Thondamanur and Narasinganallur in North Arcot District (regnal years 30th and 33rd).

The inscription from Puliyanur bearing his second regnal year is much damaged.

1. கோவிலைய சிங்கவின்னபருமற்கி இரு
2.[வே]னாட்டு.....

The inscription bearing his 14th regnal year from Koraiyaru records the death of one Vanna Úr Pāvan native of Vanna Úr in battle. The soldier Vanna Úr Pāvan was under Sāttaparāvānār son of Perum-pāṇḍarasar, a feudal chief under Pallava Simhavishnu.

1. கோவிலைய சிங்கவி
2. ன்னபருமற்குப் பதினுள்காவது
3. பெரும்பான்னரைசர் மக்கள் சாத
4. தபராவ[னு]ர் சேவகன்
5. வன் ஊர்பா
6. வன் பூசலுட்ப
7. ட்ட கல்

The inscription bearing the 19th regnal year from Puliyanur, records the death of one “Thoruka . . .” while redeeming the cattle herd. The battle took place when Siruppađuvannāru sons of Pālāsiriyaru ruling, Sirupal in Mēl Vēnādu, raided the cattle-herd in Karungālipāđi and one Thoruka . . . native of Pilayaru (the present Puliyanur) in Puyanadu laid down his life while redeeming the cattle.

1. கோவிலைய சிங்க வின்ன[ப]ருமற்
2. குப் பத்தொன்பதாவது மேல்வேண்ணு
3. ட்டுச் சிறுபாழானும் பாலாவிரியரு மக்கள்
4. சிறுப்படு] வா[ன்] ஞரு கருங்காவிப்பாடித்
5. தொறுக் [கொளப்] பூசல் சென்று புய
6. நாட்டுப் பிலயா சதங்கள்
7. ஏற்றது பட்டான்
8. கல்

The inscription bearing the 30th regnal year from Thondamānūr records the death of Ponnireveru sons of Vanako Atiraaisar, a vassal under Ganga Ponnakkānār in a battle against Ponnumudannār sons of Nilakandarai when the latter invaded Kodiyannur.

1. கோவிசைய சிங்
2. கவின்ன பருமற்கு முப்பதாவது நீ
3. வ கண்டரை . . . கள் பொன்னுமு
4. தன்[னு] . . . கொடியன்
5. ஹாரு எறிந்த[னுா] ஸ்ரூ
6. கங்கரு மக்கள் பொ
7. ஸ்ரெக்கனாரு சேவக ய
8. ஸ் வாணகோ அதிகரசரு
9. மக்கள் பொன்[னி] ரெவரு
10. எறிந்து பட்டமன் திரு
11. (பு) பெரும் மறைய . . மக
12. ஸ் புதன் கல்.

The inscription bearing the 33rd regnal year from Narasinganallūr records the death of the son of Kandaparuma Enādi in a battle when Pasirappāṇan Kurattāthan ruling Thoppuravampadi in Chengam Taluk), a vassal under Viṇṭannar invaded the land ruled by the sons of Gaṅgadiaraisar.

1. கோவியை சிங்கவின்ன பருமற்கு முப்பத்து
2. ஸுங்குவது கங்கதி அரைசரு மக்கள் மேன் வின்னன்னுர்
3. சேவகந் தொப்புரவருப்பாடி ஆ (ஸ்ரி) ஸ்ரூ பசிரப்
4. பண்ணன் குறட்டாதன் . . வரமு கொண்ட ஞான்
5. தெறிந்
6. து பட்டா
7. ஸ் கந்த
8. பருபேன்
9. ஞியார்
10. மகன் க
11. ல்

Now for the reign period of Simhavishnu. Various dates have been given by various historians ranging from Prof K. A. Nilakanta Sastri's dating of 20 years from A. D. 560-580; that of 25 years by Dr. Gopal from A. D. 575-600, and of Dr. T. V. Mahalingam from 586-610; that of 30 years by K. R. Srinivasan from 550-580 A. D. The above datings are arrived

at by the respective authors based on the available records, inscriptions, copper plates etc. The Kāsakkudi plates taken along with the Kūram and the Velūrpālayam give us that Simhavishnu was succeeded by Mahendravarman I, who in turn was succeeded by Narasimhavarman I without substantial change. That Narasimhavarman I ascended the Pallava throne by A. D. 630 has been well established and the same has been subscribed to by the above mentioned authors. Therefore in the light of the hero-stone epigraphs of Mahendravarman I recently discovered bearing the 39th regnal year of the king, Mahendravarman I must have been crowned as king by 598 A. D. -by the simple deduction of 39 years from 630 A. D. Similarly, his father and predecessor Simhavishnu, since he ruled for 33 years must have ascended the throne by at least 558 A.D. ($591-33=558$) That is Simhavishnu's reign period is to be placed as 558-591 A. D. on the basis of the high regnal years furnished by hero stones epigraphs. This goes without saying that the reign period of Simhavarman, Simhavishnu's father, too must undergo antidating.

According to the practice of marking the genealogy of Pallavas, it has been axiomatically taken to be that the heir apparent ascended the thrown only after the expiry of the predecessor's reign unlike the Chola practice of anointing one's successor as crown prince during the predeccssor's reign period. Dr. T. V. Mahalingam has put forth a plausible inference that since Simhavishnu's deeds were praised in the Pallan Kovil copper plate grant of Simhavarman, his father, Simhavishnu might have been the *de facto* ruler with his father exercising nominal authority; this is further corroborated by a reference to the Hosakote plates. But we have not so far come acrossed a record by Simhavishnu issued in the period of his father Simhavarman; nor any record to further substantiate the inference of Dr. T. V. Mahalingam and to prove the prevalence of Chola practice.

Reference :

1. பல்லவர் செப்பேடுகள் முப்பது.
2. Kanchipuram in Early History. — Dr. T. V. Mahalingam.
3. Pallavas of Kanchi. — Dr. R. Gopal.
4. செங்கம் நடுக்கள்.

இலக்கியத்தில் நடுகல்

அ. பாஸ்கர பால் பாண்டியன் எம். ஏ.

நடுகல்லினை, வீரக்கல், கவலைய கல், கடவுளைய்திய கல் என்றெல் வாம் இலக்கியங்கள் குறிக்கும்.

புறநாலூறு: 12 பாடல்களில் இச்செய்திகள் வருகின்றன. அதியலுக்கு கல் நடப்பட்டதை ஒளவையார் பாடல் (எண்: 232) காட்டும். மல்லி நாட்டுக் காரியாதி என்பானுக்கு நடுகலிடப்பட்டதை ஆஹர் மூலங்கிழார் (எண்: 261) பாடுவார். நடுகல் மயிற்பீவி குட்டப்பட்டு பந்தல் அமைக்கப்பட்டு இருந்தது என்பதை வடமோதல்கிழார் பாடலும் (எண்: 260), உடன்வந்த வீரர்கள் நீங்கிய பின்னும், தனியே நின்று போரிட்டு மாண்ட வீரனுக்கு நடுகல் அமைக்கப்பட்டதை (எண்: 263) ஒரு பாடலும் காட்டும். பதுக்கை அமைக்கப்பட்ட செய்தியை இளம்பொன்வனிகனூர் (எண்: 264) காட்டுகிறூர். நடுகல்லைப் பெண்ணெருத்தி வரம் வேண்டிப்பரவியதை அள்ளுர் நன்முல்லையார் (எண்: 306) பாடுகிறூர். நீராட்டி, நெய விளாக்கேற்றி, பலியுட்டியதை, மற்றெரு பாடல் (எண்: 329) காட்டும். நடுகல் அன்றிப் பிறவழிபாடு மூல்லை நிலத்தோர்க்கு இல்லை என்பதையும் புறம் தெரிவிக்கிறது (எண்: 335). நடுகல்லுக்குப் பலவித அலங்காரங்கள் செய்யப்பட்டன (எண்: 265). மானத்திற்காக வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தவருக்கும் நடுகல் நடப்பட்டது (எண் 221).

அங்காலூறு: 11 அகநாலூற்றுப் பாடல்களில் குறிப்புள்ளது. தாயைப் பிரிந்த கன்றுகளின் கண்ணீர் துடைக்கும் பொருட்டு, கவர்ந்து செல்லப் பட்ட ஆநிரைகளை மீட்கச் சென்றதை ஒரு பாடல் (எண் 111) காட்டும். நடுகல்லின் மேல் அம்புகளை மறவர் தீட்டுதலினால், அதிலுள்ள எழுத்துக்களைப் படிக்க இயலாது வழியில் செல்வோர் தோற்றனர் என்று (எண் 297), மருதனினாகனூர் குறிப்பிடுகிறூர். பெயரும் பீடும் எழுதி வழியில் நடுகல் நட்டனர் என்பதை (எண் 67) நோய்பாடியார் என்ற புலவர் பாடுகிறூர். நடுகல் நிழலில் நாய்கள் தங்கும் என்றும், நடுகற்கள் நிறைந்த பாலைவழி என்றும் குறிப்புக்கள் உள.

ஐங்குறுநூறு: யானையின் துதிக்கைக்கு நடுகல் உவமையாக்கப்படுகிறது (பாடல் 332).

மலைபடுகடாம்: மலைகள் நிறைந்த வழியில் நடுகல் பல உண்டு. இதில் கடவுள் உறைகின்றனர் என்ற நம்பிக்கை இருந்தமையை இப்பாடல் காட்டும்.

கவ்வெறிந் தெழுதிய நல்லரை மராஅத்த
கடவளோங்கிய காடேச கவலை

பட்டினப்பாலை: நடுகல்லுக்கு அரணிடப்பட்ட செய்தியை (வரி 79) இதன் மூலம் அறியலாம்.

திருக்குறள் :

என்னைமுன் நில்லன்மின் தெவ்விர் பலரென்னை
முன்னின்று கல்நின் றவர்

என்ற பாடவில் நடுகல் குறிப்பிடப்படுகிறது.

சிலப்பதிகாரம் : தொல்காப்பியம் நடுகல் எடுப்பதைக் காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுதல், பெரும்படை, வாழ்த்து என்று காட்டும். அதன் வழியிலேயே தன் காதைகளையும் அமைத்துள்ளார் இளங்கோவடி கள். பெரும்படை தனிக்காதையாகக் குறிக்கப்படவில்லையாயினும், அந் திகழ்ச்சிகள் குறிக்கப்படுகின்றன. பத்தினியர்க்கு எடுக்கப்படும் நடுகல் 'மாசதிக்கல்' என்று வழங்கப்படும்.

பல்வேறு துறைகளில் வீரங்காட்டியோர்க்கு, நடுகல் எடுத்து வழிபடும் வழக்கமே, பின்னர், கிராமதேவதை வழிபாடாக வளர்ந்தது எனலாம்.

பாண்டி நாட்டில் 'மதுரை வீரன்' வழிபாடு, நடுகல் வழிபாட்டி விருந்து வளர்ச்சியடைந்திருக்கலாம் எனத் தோன்றுகிறது. தென்பாண்டி நாட்டில் நடுகற்கள் இதுவரை கண்டெடுக்கப்படாவிட்டாலும் செங்கம் நடுகல் வழிபாட்டினையொத்த வழிபாடுகள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன.

நெல்லை மாவட்டத்தில் சாயர்புரத்தை அடுத்த 'செபத்தையாபுரம்' என்ற ஊரில் 'காடோடிச் சாத்தன்' கோயில் என்று ஒரு கோயில் இருக்கிறது. ஊரைக் கொள்ளையிட வந்த கொள்ளைக்காரர்கள் கற்றுமைப் புதர்களிலே ஒளிந்திருக்க, அவர்களுடன் சண்டையிட்டு மாண்ட வீரன் ஒருவனுக்குக் கல்நட்டு மண்ணினுல் சிறிய கோயில் எழுப்பி வழிபாடு நிகழ்த்துகின்றனர் என்பர் முதியவர்கள். இது செவி வழிச் செய்தி.

ஆண்டுக்கு ஒருமுறை பூசை செய்து மழை வேண்டும் என வேண்டும் கொள்வர். மணிகோக்கப்பட்ட வேலினை ஒரு கையிலும், தீப்பந்தினை ஒன்றினை ஒரு கையிலும் ஏந்திக்கொண்டு பூசாரி, சாமி ஆடுவான். ஆகன் பலியிடுவர்.

'ஹயன் கோயில்' என்ற இடத்தில் 'பெரும்படைச்சாத்தன் கோயில்' என்று ஒரு கோயிலுண்டு. இதிலும் இத்தகைய வழிபாடே நிகழ்த்தப்படுகிறது.

'ஆறுமுக மங்கலம்' என்ற இடத்தில் 'சுடலீமாடன் கோயில்' என்ற கோயில் இருக்கிறது இதுவும் நடுகல் வழிபாட்டிலிருந்து வளர்ச்சியடைந்த நிலையாக இருக்கலாம். கொற்றைகயருகில் 'வாளைவெட்டி' என்ற இடத்தில் 'பெத்தநாச்சியம்மன்' என்றெருபு கோயில் இருக்கிறது. இக்கோயிலில் வழிபாட்ட பின்னரே கொற்றைகப்பாண்டியர்கள் போருக்குப் புறப்படுவார்கள் என்றும், இக்கோயில் பாண்டியர் குலத்தில் உதித்த வீரமங்களையொரு திக்காக எடுக்கப்பட்டது என்றும், இக்கோயிலில் உறையும் தெய்வம் வெற்றிக்கு வழிகாட்டும் என்று பாண்டியர்கள் நம்பியதாகவும் மக்களுகின்றவர்.

பொதுவாக உலகம் முழுவதிலும் முன்னவருக்கு நினைவுச் சின்னநாட்டும் வழக்கம் இருந்தது. கிரேக்க நாட்டிலே இறந்தவர் எலும்புசூலை பாதுகாத்தனர்; எகிப்திய நாட்டிலே பிரமிடுகளை எழுப்பினர்; ஆப்பிரிக்கர்கள், சிவப்பிந்தியர்கள் முன்னவரை வழிபட்டனர்; இப்பழக்கம் போன்ற தமிழர்கள் முதலில் கல்ளட்டு வழிபட்டனர். அக்கல், கோயிலாகவை மாறியது. இறந்தவர் நினைவாக ஆண்டுக்கொருமுறை வீட்டில் வழிபாடு செய்தல் அல்லது அவர்கள் கல்லறையிலே பலிபடைத்து வழிபாடு செய்த தென்பாண்டி நாட்டிலே இன்றும் உள்ளது.

நடுகல்லூம் இலக்கியமும்

புலவர் வி. சீனிவாசன், M. A.,

பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கை அகம் புறமென்று இருபாற்படும்; அகவாழ்வினைக் கொடையாலும், புறவாழ்வினை வீரத்தாலும் சிறப்புள்ளதாககிக் கொண்டனர். வீரத்தின் வெளிப்பாடு போராக மலர்ந்தது. போரில் மாண்ட வீரரைப் போற்றி அவர் நினைவாகக் கல்வெடுத்து வழிபடவாயினர். இந்நடுகற்களைப் பற்றி இலக்கியங்களில் எண்ணற்ற செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

கல்நாட்டி வழிபடும் முறையினைக் காட்சி, கால்கோள், நீர்ப்படை, நடுதல் பெரும்படை, வாழ்தல் எனப்பாடுகிறது புறத்தினை. இம்முறைப்படி நாட்டப் பட்ட கல்லில் பீடும் பெயரும் பொறித்தளர்; பீலி சூட்டி வணங்கினர்; துடி முழக்கி மகிழ்ந்தனர்; நொய்யினால் ஆக்கிய கள்ளைப் படைத்தளர்; செம்மறிக் குட்டியைப் பலியிட்டனர்; வேலூன்றிப் பலகையிட்டனர்; காட்டு மல்லிகைப் பூக்களைக் கொண்டு காலைப்பூசை நடத்தினர்; கூத்தர், நடுகல்லை வணங்கி யாழிசைத்துப் போற்றினர்; வீட்டிற்கு விருந்து வரவேண்டும், தன்வேந்தன் பெரும் போர் உடற்றுதல் வேண்டும் என்று -வரம் வேண்டி வணங்கினர்; நடுகல்லின் முன்னர் ஏனைய வீரர் வேற்கொள் நட்டு அவற்றின் மீது கேடயத்தைச் சார்த்தினர்; அகம் 35, 67, 131, 289 ஆகிய செய்யுட்களில் நடுகல் வழிபாட்டு முறை பேசப் படுகிறது. நடுகல்லை வழிபடு தெய்ம்; வழிபட்டால் யான் உண்டாரும்; வழி படான் இருந்திச்கிக்கு உரியனுவான் என்கிறது புறம். இங்ஙனம் போற்றப் பரவப் பட்ட நடுகற்கள் பால்விலந்தத்திலே மிகுதி; இவற்றின் நிலைகள் கொடுவில் ஏயினர்கள் தொல்படையாள் வீழ்த்திய அடிநினம் மாந்திய தேவுக்கள் ஒதுங்கின: செந்நாய் தன் பின்வோடு தங்கியது; யானை ஒன்று நடுகல்லை ஆண்ண்றென்னி மோதி கால் நகத்தைப் பணி நூங்கின் தோடுரிந்த மாதிரி பிய்த்துக் கொண்டது. அப்புகள் நடுகற்கள் மீது திட்டப்பட்டு, நடுகல் வாசகம் மனையத் தொடங்கி, அவை படிப் போருக்கு வேறுபொருள் பயப்படவாயின. இதனால் இவை பாலையில் திரிந்த யானையின் துகிக்கைக்கு உவமையாயின என்னம். முல்லை நிலத்துச் சிற்றுரைச் சார்ந்தும் சில நடுகற்கள் காணப்படுகின்றன. நடுகற்கள் குழ்ந்த பகுதியில் வாழ்ந்ததால் வீரர், தாழும் நடுகல்வாயினார் போன்று பேறுபெறவேண்டுமென்று வீதுபெற்றெழுந்தனர். சிற்றுரைகளைச் சார்ந்த நடுகற்கள் நாள்ளடைவில் கிராம தேவதைகளாகவும், எல்லைத் தெய்வங்களாகவும் பரிணாமித்தது என்யுகித்தற்கு இது இடமளிக்கிறது.

நடுகல்லான வீரரின் புகழ் பெரும்பாலும் கரந்தைத் தினையாகவே இலக்கியங்களில் பேசப்படுகிறது. போரில் மாண்ட வீரருக்கும், குறுநில மன்னர்களுக்கும், கற்பிற் சிறந்த காரிகைக்கும், வடக்கிருந்து உயிர்துறந்த மன்னர்களுக்கும் சான்

கேரளக்கும் நடுகல்லெடுக்கப்பட்ட செய்திகளை இலக்கியங்கள் உணர்த்துகின்றன. நடுகல்லின்மீது நின்ற பல்லியொன்றின் சுகுன்ததை அரசன் பார்த்ததாக அகம்கூறுகிறது. ஆனால் கவர்தற்கு அரசன் சென்றதாகக் குறிப்புகள் இல்லை.

நகக்ச்சவை அமைந்த பாடல் ஓன்றும், பெருமிதச் சலவயமைந்த பாடல்களும் தோன்றுதற்கு நடுகற்கள் அடிப்படையாயின, எட்டுத்தொகையுள் அகநாலூரு, புறநாலூரு, ஐங்குறுநாறு ஆகிய நால்களாலும், பத்துப்பாட்டுள் பட்டினப்பாளை, மலைபடுகடாம் என்னும் பாடல்களாலும், பதினெண்கீழ்க்கணக்குள் திருக்குறள், ஜந்தினை ஜம்பது, ஜந்தினை எழுபது ஆகிய நால்களாலும், நச்சினார்க்கினியர் எடுத்துக்காட்டிய சான்றுப் பாக்களாலும், ஜம்பெருங் காப்பியங்களுள் சிலப்பதி காரம், மணிமேகலை ஆகிய காப்பியங்களாலும், நடுகல் பற்றிய செய்திகளைப் பல வகையாக நாம் அறிய முடிகிறது.

நடுகல் காட்டும் சமுதாயம்

E.R. கொடுமுடி. ச. சண்முகன் B.E., D.S.S., M.I.E.

பேருந்தேவப்பள்ளன்:

வீரங்காட்டி வீழ்ந்த பேருக்கு வீர வாழ்த்துப் பாடுவதோடு மட்டும் நின்று விடாமல் அவர்களை நம்பி இருந்தவர்களின் வாழ்க்கைப் பொறுப்பினையும் தமதாகத் தமிழ்ச் சமுதாயம் எடுத்துக் கொண்டது ஒரு நடுகல்லால் விளங்குகிறது. இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் முதுகுடி ஒரு சிற்றூர். அதன் அருகில் கருங்குளம் என்ற பெரிய ஏரி ஒன்று இருந்தது; இன்றும் இருக்கிறது. பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டில் ஒருநாள் அதன் கரையில் ஒரு உடைப்பு தேர்ந்து விட்டது. அந்தக் குளத்தின் நீராளியாக இருந்த பெருந்தேவப் பள்ளன் தக்க சமயத்தில் அதைக் கண்டுபிடித்து விட்டான். கடமை பிடர் பிடித்து உந்தவே தனி ஒருவனுக் கீருந்து, அந்த உடைப்பை அடைப்பதில் வெற்றி கண்டான். ஆனால் அந்த பெருமயற்சியில் அவன் உயிரிழந்தான். அவனுக்கு ஓர் இளம் பெண் இருந்தான். அவளைக் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பினை, அந்த ஹர் மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். தக்க வேளாயில் ஏரிக்கரையைச் செப்பவிட்டு அந்த ஆண்டு விளைச்சல் பாதிக்காமல் ஊராருக்கு உணவளிக்கும் வகையில் ஏரியைக் காத்த அவன் வீரத்தைப் பாராட்டி, அவன் மகளின் வாழ்க்கைச் செலவுக்காக அவ்லூரில் அரை மா நிலம் ஒதுக்கி வைத்ததோடன்றி அவன் நீணவாக ஒரு கல் நட்டு. அதில் இந்தச் செய்தியையும் பொறித்து வைத்துள்ளனர் அவ்லூரார். ஊருக்கு உழைக்கும் பணியில் உயிரிழக்கும் தொண்டர்களின் கடமையை ஊராரே ஏற்று நடத்தும் சமுதாய அமைப்பு இருந்ததை இந்தினைவுக்கல்லால் அறிகிறோம். அதன் வாசகம் வருமாறு:

குலைசேகர தேவ
ர்க்கு யான்ட 34வ
துக் கருங்குளத்திர்க
கு ஒரு பழி உண்
டான படியாலே
இப்பழிக்கு இல்லூர்
குடும்பரில் பெரிய
தேவப் பள்ளன் அணை
வெட்டிப் போகையா
வே இவன் மகனுக்கு
ஊரார்களிட்ட உதி
ரப்பட்டி குடுத்தபடி தபான
வ நிலம் அரை மா அணை
நிலம்

(கொங்கு-திசம்பர் 73 இதழ்)

சாகாடச் சிற்றன்:

செங்கம் நடுகற்களில் குறிப்பிடத்தக்க சிறப்பு வாய்ந்தவன் சாகாடச் சிற்றன். சிற்றன் என்பது அவன் இயற்பெயர். சாகாடை என்பது அவன் சார்ந்த கொங்கு சமுதாயத்தில் குடிப் பெயர். கொங்கு இருபத்துநாலு நாடுகளில் ஒன்றை பூந்துறை நாட்டின் நான்காவது பேரூரான எழுமாத்துரைச் சேர்ந்தவன். இன்றும் அவ்வரில் சாகாடை, பணங்காடைக் கூட்டத்தைச் சர்ந்தவர்கள் வாழ்கின்றனர். கொங்கு வேளாளரில் ஒரு வகையினர்.

மீதொன்றை நாட்டுப் புளியூர் ஏறுமை மந்த்தையைப் பகுவார் அல்லது கள்ளர் ஒட்டிச் சென்று விட்டனர். அவ்வமயம் அங்கிருந்த சாகாடச் சிற்றன் அவர்களைப் பின் தொடர்ந்து சென்று அவ்வெவ்வுமைத் தொறுவை மீத்துகும் பணியில் ஈடுபட்டார். அப்பணியில் ஏற்பட்ட பூசலில் மணிக்கலவடலூரில் உயிர் நீத்தான். அவனுக்கு நடுகல் எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

இதில் என்ன சிறப்பு? நடுகல் வாசகம் இதை நன்கு உணர்த்துகிறது. பெயரும் பீடும் என்ற சொல்லிற்கேற்ப முதல் தொடரில் அவன் பெயர் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இரண்டாவது தொடரில் அவன் பூசல் ஒடிய பெருமை கூறப் பட்டுள்ளது. முதல் தொடரில் 'கொங்கத்து எழுமாத்தூர் இருந்து வாழும் சாகாடச் சிற்றன்' என்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது. அவன் வாழ்கின்ற இடம் கொங்கத்து எழுமாத்தூர் தான். புளியூரோ, மணிக்கலவடலூரோ அல்ல. சிற்றன் விருந்துகொா அல்லது வேறு காரணம் பற்றியோ புளியூர் சென்றுள்ளான். அந்த சமயத்தில் பூசல் நேர்ந்து விட்டது. தன் ஊர், தனது நாடு எனப் பாராமல் தவறு நிலம்தங்க இடத்திலே-வீரம் தேவைப்பட்ட இடத்திலே அதைக் காட்டியுள்ளான் அம்மலவன். உறம்பறை (உறவின் முறை) யாகச் சென்ற இடத்திலும் வீரங்காட்டி விழுத்துப்பட்டவனுக்கு எடுத்த நடுகலில் அவ்வூர் மக்கள், அவன் ஊரையும் நாட்டையும் குறித்துத் தெளிவாக எழுதி வைத்துள்ளனர்.

வீரர்கள் எந்த ஊராயினும் போரிடத் தயங்கியதில்லை என்பதும், அந்த வீரர்களையும் ஊரார் மறக்கவில்லை என்பதையும் இதன் மூலம் அறிகிழேம். (செங்கம் நடுகற்கள் தொடர் எண் 1971/51)

பட்டோரைப் பரவுதல்

இ. பீந்தரன் எம். ஏ:

ஆகழ்வாய்வாளர், தமிழ்நாடு அரசு தொகூரை ஆப்சுத்துறை.

நம்மில் இறந்தவர்களைத் தெய்வமாகவிட்டனர் என்று கூறி வழிபடுவது, நமது நாட்டில் வழங்கப்படும் ஒரு மரபாகும். அவ்வாறு கற்காலந் தொட்டு, இறந்தவர்களை வழிபட்டு வந்தார்கள். அது பிற்காலத்திலும் நிலைபெற்றது.

தஞ்சைக்கு அருகே உள்ள கரந்தையில் 'கரந்தை மயானம்' என்ற இடம் உள்ளது. அங்கு சரபோஜி மன்னரும் அவரது துணையியரும் இறந்து எரித்த இடத்தில் அவர்களை நிலைவாக எழுப்பப்பட்ட பள்ளிப்படைக் கோயில்கள் உள்ளன. அதில் மன்னரின் நிலைவாக எழுப்பப்பட்ட கோயிலில் சிவலிங்கம் உள்ளது.

தஞ்சை மாவட்டத்தில் பல கிராமங்களில் மதுரையிரன், கருப்பு ஆகிய கிராம தேவதைகளை வழிபட்டு வருகின்றனர். ஆக்கோயில்களின் எதிரில் செங்கற்களைப் பூமியில் புதைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர். இதை ஊரார் 'பட்டவன்' என்று அழைக்கின்றனர். வயது முதிர்ந்தவர் அல்லது ஊருக்குப் பெரியவராக இருந்து இறந்தமேலோர்களைப் புதைத்த இடத்தில் அக்கற்களை நட்டு வழிபடுகின்றனர். மேலும் சில இடங்களில் இறந்தவர்களைப் புதைத்த அல்லது எரித்த இடங்களில் பின்னோயார் அல்லது சிவலிங்கம் ஆகியவற்றை வைத்து வழிபடுகின்றனர். கங்கம் தவிர்த்தான் திடல் என்ற ஊரில் ஒரு பெண் அம்மை நோய் கண்டு இறந்து விட்டாள். அப்பெண்ணைப் புதைத்த இடத்தில் ஒரு பெண்ணின் உருவச்சிலையை நிறுவி அதை மாரியம்மன் என்று கூறி வழிபடுகின்றனர்.

சாம்பான் வழிபாடு:

தஞ்சை மாவட்டத்தில் சில கிராமங்களில் சாம்பான் கோயில் என்ற சிறு கோயில்கள் இருக்கின்றன. சாம்பான் என்பவன் பறையர் குலத்தைச் சார்ந்தவனுக்கூடநானென்ற ஊரில் கருதப்படுகிறான். இங்கு நாட்டார் குலத்தவர் சாம்பானைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். நாட்டார் குலத்தைச் சார்ந்த ஒரு தலைவரின் உயிருக்காக இச்சாம்பான் தன் உயிரைத் தியாகம் செய்த காரணத்தால் தெய்வமாக வழிபடப்படுகிறான். இங்கு சாம்பானுக்கு என்று ஒரு ஏதிலை உள்ளது. இதிலை கைகளில் தட்பட்டம் வைத்துக் கொண்டு அடிப்பது போல் உருவகிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் வடுவக்குடி, மருர், போன்ற ஊர்களில் சாம்பானை வழிபடும் முறை முற்றிலும் வேறுபட்டு விளங்குகிறது. இங்கு அவனுக்கென்று சிலைகள் ஏதுமில்லை. விளக்கு வைத்து வழிபடுகின்றனர். அதற்கு ஏற்றவாறு ஒரு மாடம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. மருரின் சாம்பானை வழிபடுபவர்கள் பறையர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள். சாம்பானைத் தங்கள் குலத்தில் தோன்றி உயிர் தியாகம் செய்து உயர்ந்தோனை இம்முறையில் வழிபடுகின்றனர் போலும்!

நடுகல்லும் வரலாறும்

(கொங்கு நாடு)
புலவர். செ. இராச, ஈரோடு.

நடுகல் என்று என்ன?

போரில் வீரமரணம் எதிய வீரர்களின் நினைவாகவோ, வேறு வகைகளில் வீரம் புரிந்து உயிர் துறந்தவர்களின் நினைவாகவோ, செயற் கரிய செயல் செய்த சான்டேரர்களின் நினைவாகவோ கல்நட்டு அதில் அவர் பெயரையும் பெருமைகளையும் பொறித்து வைப்பது பண்ணடை வழக்கம். இதைத்தான் நடுகல் என்று கூறுகின்றோம்.

நடுகல் எங்கு இருக்கும்?

வீரன் இறந்த இடத்தில் (கொடிமுடி) - ஊர் அருகே பாதை ஓரத்தில் (பழுமங்கலம்) - ஊர்ப் பொது இடத்தில் (புருப்பாளிக்காட்டுவலக) - ஊர் எல்லையில் (சேலூர்) - மரத்தின் அடியில் (பவாளி) - கோயிலில் (பெரிய புலியூர்) - வீட்டில் (வாய்ப்பாடி) - நடுகல் நடும் வழக்கம் உண்டு என அறிகிறோம். (இவை அணைத்தும் கோவை மாவட்ட ஊர்கள்).

நடுகல்லின் தொன்மை:

ஒல்காப் பெரும்புகற் தொல்காப்பியனுரே நடுகல் எடுக்கும் நிலை களைத் தொகுத்து வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். “இருமுன்று மரபிற்கல்” என்று வரையறைப் படுத்தியதால் அதன் தொன்மையை அறிகிறோம். ஆடவர் பீடும் பெயரும் எழுதிய நடுகல் - செல்லா நல்லிசைப் பெயரோடு நட்ட கல் - அந்த எழுத்துடை நடுகல்லில் கருங்கண் மறவர்கள் அறியாமல் தங்கள் அம்புகளைத் தேய்த்துக் கூராக்குகின்றனர். உருவமும் எழுத்தும் மாய்ந்து போயிற்றும் அந்த நடுகல்லில்! வழிப்போவோர் பார்த்தால் எழுத்து அவர்கட்கு மயக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறதாம்.

இன்னெரு ஊரில் நடுகற்கள் வழியில் மிக அதிகமாக நடப்பட்டிருக்கின்றன. உப்பு வண்டிகள் செல்லுகின்றன. உப்பு வண்டியின் சக்கரங்கள் பட்டுப்பட்டு கர்மையான உளியால் பொறிக்கப்பட்ட அந்த

எழுத்துக்கள் “கேரடு” மாய்ந்து வழிப்போக்கர்கட்டு வேறு பொருளைத் தருகின்றதாம். சங்க காலத்திலேயே உருவமும், எழுத்தும் சிறைதந்த நடு கற்கள் பல இருந்திருக்குமானால் அதன் தொண்மையை நாம் என்ன வென்று வியப்பது!

வீரக்கல்லா? நினைவுக்கல்லா?

சமண சமயத்தார் சல்லேகனை விரதம் இருந்து உயிர்விட்டால் அவர்கட்டு “நிச்தீகைக்கல்” என்ற நினைவுக்கல் நாட்டுவது வழக்கம்.¹ மேலே தீர்த்தங்கரர் சிற்பத்தைச் செதுக்கிக் கீழே உயிர் நீத்த துறவியின் சிற்பத்தைச் செதுக்குவர். இவ்வாறு உயிர் நீத்த பெண்பால் சமணத் துறவியர்க்கும் நினைவாக நிச்தீகைக்கல் எடுப்பது உண்டு.

ஈரோடு தாலுாக்கா விஜயமங்கலத்தில் உள்ள ஸ்ரீ சந்திரப்பிரபா தீர்த்தங்கரர் கோயிலில் உள்ள கல் ஒன்றில் “ஸ்ரீ சாமுண்டராயன் தங்கை புனியம்மை நிச்தீகைக்கல்” என்ற தொடர் காணப்படுகிறது. இது கி.பி. 10-ஆம் நூற்றுண்டைச் சேர்ந்தது.

கண்ணட நாட்டில் குளங்களைத் தோண்டி மக்களுக்கு நன்மை செய்த பெரியோர்களுக்கும் நடுகற்கள் இருக்கின்றன.

பவானியிலிருந்து கொடுமுடி வரை 56² மைல் நீளமும் 13000 ஏக்கர்கள் பாயக்கூடியதுமான ஒரு கால்வாயைக் கி.பி. 13-ஆம் நூற்றுண்டில் வெட்டிய காலிங்கராயனுக்கு அணையில் சிலை இருந்ததாம். வமிசா வளி அதைப் பின்வருமாறு கூறுகிறது.²

காலிங்கக் கவுண்டன் கட்டியிருக்கப்பட்டதுணையிலே கவுண்டனை சிலாபிரதிமை ரூபமாகக் கல்வெட்டி வச்சைச் சிலா சாசனமும் எழுதியிருக்கிறது. அந்த அணை போட்டு இருக்கப்பட்ட இடத்தில் குடிகள் வருஷப்பிரதியும் உற்சவம் பண்ணிக் கொண்டு வருகிறது. வருஷப் பிரதியும் காலிங்கக்கவுண்டன் பிரதிமைக்குப் பூசை நவேத்யம் பண்ணிக் கொண்டு வந்தால் வெள்ளம் வந்து வெள்ளாமை விளைஞ்க கொண்டு வருகிறது. இப்படி சப்பவர் அனுக்கிரகத்துதாலே ரொம்ப மூர்த்திகரம் உண்டாயிருக்கிறது.

அப்பகுதி நூலான ஜயனாப்பன் பள்ளி, அணைகட்டி வாய்க்கால் வெட்டிய காலிங்கராயனை வழிபடும் முறையைப் பாடுகிறது.

கங்கை கோத்திரம் காலிங்க ராயற்குக்

கண்ட சரமும்சுத் தொண்டியும் சாற்றுங்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்த கோப்பெருஞ்சோழ னுக்கு நடுகல் இருந்ததைப் பார்க்கிறோம். சிரங்கத்தில் கோயில் பூசை நன்கு நடக்கவேண்டும் என்று கோபுரத்தின் மேலேறிக் கிழே விழுந்து உயிர்நீத்த “இறந்த காலம் எடுத்த பெருமான் அப்பரவையங்கர்” சிலையக் காணுகிறோம்.³

ஆங்கிலத்தில் நடுகல் என்பதற்கு hero stone என்று கூறுகிறோம். மேலே கண்ட செய்தியை நோக்கும்போது இக்கற்களுக்கு எல்லாம் memorial stone என்று பொதுப் பெயர் கொடுத்து, அதில் ஒரு வகைக்கு hero stone என்று பெயர் கொடுக்கலாமா என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

ஒன்றாகுப் பெயர் கொடுக்கும் பொழுது, தலைமையாலும் பன்மையாலும் பெயர் கொடுக்கலாம் எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.⁴ எனவே வீரத்தினால் தலைமையும், கிடைக்கின்ற கற்களில் பன்மையும் இருப்பதை நோக்கினால் நடுகற்களுக்கு hero stone என்று பெயர் கொடுப்பதும் சரிதான் என்று எண்ணி அமைதியடையலாம்.

சங்க கால நடுகற்கள் :

சங்க கால நடுகல் ‘தெடுதிலை நடுகல்’ ஆக இருக்கும் என்று இளங்கிரனர் கூறுகிறார். ஜயங்களிதனாரும் “ஓங்கிய கல்” என்பார். சமார் 2000 ஆண்டுக்கு முற்பட்டது என்று கணிக்கக்கூடிய முதுமக்கள் தாழிகளும், புதைகுழிகளும், கல்வட்டமும் உள்ள இடங்களில் இளங்கிரனர் கூறுவது போல ‘தெடுதிலை நடுகல்’ இருப்பதைக் கொங்கு நாட்டில் அறங்கலூரர் அடுத்துள்ள குடுமியான்பாளையம், பாகுர், பிரபுநகர் போன்ற இடங்களில் காணமுடிகிறது. 18 அடி உயரத்திற்கு மேல் 3½ அடி அகலமுடன் உள்ளது. அவைகளையும் மக்கள் ‘வேடன் கல்’ என்றே கூறுகின்றனர். ஆனால் எழுத்தோ, சிற்பமோ இல்லை. இவை ஆய்வுக்குரியவை.

புலிக்குத்தி நாச்சிமுத்து :

காடுகள் மிகுதியான பழங்காலத்தில் விலங்குகளால் ஊருக்குத் தொல்லை ஏற்பட்ட பொழுது, அவைகளிடமிருந்து ஊர் மக்களைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் இறந்த வீரர் பலருக்குக் கல் நட்டனர்.

பவானியில் காட்டுப் பன்றி வேட்டைச் சிற்பமுடைய நடுகல்லையும், முட்டத்தில் யானைப் போருடன் நடுகல்லையும், ஊத்துக்குழி, வெள்ளோடு, பழமங்கவல், குலவிளக்குப் பேரூர், ஊராட்சிக் கோட்டை போன்ற இடங்களில் புலியுடன் பொருத்திலையில் நடுகற்களையும் காணுகிறோம்.

ஊராட்சிக் கோட்டை அடிவாரத்தில் ஒரு நடுகல். பசுவேசர் துணை' என்று தொடங்குகிறது.

பசுவேசர் துணை. ஆனந்த வருஷம் சித்திரை மாதம் 15வது ஊராள்சிசிக் கோட்டை ஆள்கை கெம்பை நாயக்கர் புலிகுத்திப் பட்டிறந்த காணியாச்சி அப்பைய நாயக்கர்க் கிந்த மானுவக்காடும் யூராள்சியும் குடுத்தோம்..... அப்பகுதி நாயக்கர் கால ஆட்சி முறையை இது விளக்குகிறது.⁵

ஸ்ரோடு இரயில்வே தபால் நிலையத்தில் நாச்சிமுத்து என்பவர் பணிபுரிந்து வருகிறார். அவரை அனைவரும் புலிக்குத்தி நாச்சிமுத்து என்றே அழைக்கின்றனர். அவர் விழுயமங்கலம் அருகேயுள்ள வாய்ப் பாடியைச் சேர்ந்தவர். அவர் முன்னோர் ஒருவர் (அவர் 10 தலைமுறை ஆயிற்று என்கின்றார்) ஊர் மக்களைக் காப்பாற்றப் புலியைக் குத்திக் கொன்றார்; அவரும் இறந்தார். அவர் நடுகல்லை வீட்டு எல்லைக்குள் வேயே வைத்து வழிபட்டு வருகின்றனர். முத்த மகன் பிறந்தால் பெய ரூடன் 'புலிக்குத்தி' என்ற பட்டத்தையும் சேர்ந்துக் கொள்கின்றனர். 'புலிக்குத்தி மானிய பூமி'. இன்றும் 'புலிக்குத்திக்காடு' என்ற பெயரில் உள்ளது. 'முந்தை முதவர் கல்காட்டி' என்று இலக்கியம் கூறுவது போல அவ்விட்டாரும் தேவைப்படும் பொழுது புலிகுத்திக் கல்லைக் குறிக் கின்றனர்.

இன்று வழக்கில் :

கோவை மாவட்டத்தில் வாழும் தொட்டிய நாயக்கர்கள் இன்றும் இறுதிச் சடங்கிற்குப் பின் 'கல்லெட்டுத்தல்' என்ற சடங்கினைச் செய்கின்றனர். 'கருமாதி கல்லெட்டுப்பு' என்ற தொடர் இணைந்தே இப்பொழுதும் வழங்கி வருகிறது.

சதிக்கல் :

சற்புடைய பெண்களுக்கு நாட்டப்படும் கல்லை மகா சதிக்கல், மாசதிக்கல், மாஸ்திக்கல், சதிக்கல் என்று வழங்குகிறோம். (கண்ணகிக்குச் செங்குட்டுவன் எடுத்தது மாசதிக்கல்தான்).

கண்ணட நாட்டில் இவை அதிகம். கொங்கு நாட்டின் வடமேற்கு எல்லைகளில் சில கிடைக்கின்றன. இவற்றில் பெரும்பாலும் உருவம் இருப்ப தில்லை. தோருடன் கூடிய ஒரு கையே காணப்படும். இவற்றில் பெரும் பாலும் எழுத்துக்கள் இருப்பதில்லை. உடன்கட்டை ஏறுதலாகிய தீப்பாய் திலைக் கண்ணடத்தில் 'தோன் கொடுத்தல்' என்றே குறிப்பார். சக கமனம்,

அனுமரணம் என்றும் குறிப்பிடுவர். இக்கற்களை ‘உராசன தோனு கல்லு’ என்று கூறுகின்றனர்.⁶

புறநானூற்றில் பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு தீப பாய்ந்ததையும்,⁷ மனிமேகலையில் ஆதிரை தீப்பாய முயன்றதையும் காலனுகிறோம். உடுமலைப்பேட்டை தாலூக்கா கொழுமம் கோயில் கல்வெட்டொன்றில் சோழமாதேவியார் ஒருவர் தீப்பாய்ந்த செய்தி கூறப் படுகிறது.⁸

இராசராசனின் தாயாரும் இரண்டாம் பராந்தகனுகிய சுந்தர சோழனின் மனைவியுமாகிய வானவன்மாதேவி, கி.பி. 969-ஆம் ஆண்டு சுந்தரசோழனின் மறைவினால் வருந்தி, இராசராசன் சிறு குழந்தை என் பதையும் நோக்காமல் கணவனுடன் உடன்கட்டை ஏறினால், ‘முழங்கெரி நடுவனும் தலைமகற்பிரியாத்தத்தையால்’ என்று அவளைந் திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடும், திருக்கோவலூர்க் கல்வெட்டும் பாராட்டும்.⁹

ஒரு கல்வெட்டும் இச்செயலைப் பாராட்டும்.

வீரபிரதாப ஸ்ரீ... ராயமகாராயர் பிருத்திராச்சியம் செய்திருக்க சக வருஷம் 1339 ஆவது ஜேஹிலிம்பி சம்வத்சரத்து பாத்திரபத சுந்த பஞ்சமி ஸ்ரீசகலாட்ச புரத்தும் பெர.., மகன் புக்கரன் ஸ்வர்க்கத்தன் ஆனதில் அவன் பெண்டாட்டியர் மூலர் தோனும் கையும் கொடுத்த கம்பம்.¹⁰

இன்றும் ‘விரமர்த்தி கோயில்’ என்பன, ‘விரமரவத்தி கோயில்’கள் தாம் போலும்.¹¹ ஆடவர்கள் இக்கோயில் அருகே போகக்கூடாது என்பர். பெரியபுளியூரிலும், சேலூரிலும் காணப்படும் மூன்று நிலைக் கற்களும் உடன்கட்டை ஏறிய மனைவியருக்கும் இறந்த கணவனுக்கும் ஒருங்கே எடுக்கும் கற்கள்தான்.

இல் எடுத்தல் :

நடுகல் நாட்டியின் அதனைக் கோயிலாகவும் செய்வர். அது போன்ற கற்பலகைக் கோயில்கள் (டால்மன் வடிவில்) கொடுமுடி, பழுமங்கலம், புருப்பாளிக்காட்டுவலக, மேட்டுப்பாளையம் போன்ற பல இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இதனைத் தொல்காப்பியர் ‘நித்தகு மரயில் பெரும்படை’ என்றும், ஜயநாரிதனார், ‘இற்கொவண்டு புகுநஸ்’ என்றும், இலக்கண விளக்க ஆசிரியர், ‘பொன்னுர் இற்கொடுபுகுதன், என்றும் கூறுவர்.

தீபங்கள் வைம்மினே பீடம் வகுத்து¹²

என்று ஒரு பழம் பாடல் கூறுவதுபோல இக்கல் இல்லில் விளக்கு மாடங் கள் இருக்கின்றன. இன்னும் கோயிலுக்கு வேண்டிய பிற கருவிகளும் இருக்கின்றன. இந்த இல்லை ஒரு கல்வெட்டு, 'வீரசாலீ' என்று கூறு கிறது.¹²

ஸ்வஸ்த மூர்மது புஜபலச் சக்ரவர்த்தி பிழ்ஜனதேவ அரசர் சுகமாயும் புத்தியோடும் ராஜூரீகம் செய்து இருக்க, வனவாசி நாட்டுத் தண்டநாயகனுன் பத்ம ரசன் ஏவலால், தட்சிண கேதாரத்துத் தேவர் பாதாராதகராகிய வாமசக்தி தேவரைக் கட்டிப் பிடித்ததில் தொணவத்தியிலிருக்கும் மெறை காரணங்கிய பாபெய நாயகன் செருக்கெய்து ஸ்வர்க்கத்தன் ஆணத... இக்க மருமகன் மது செய பாபெயன் கல்லை நட்டு "வீரசாலீ" எடுப்பித்தான்.

தலையரிந்து கொற்றவைக்குக் கொடுத்தார்க்கும் கல்வெடுத்தனதை, சிலம்பு, கலிங்கத்துப் பரணி, அரிச்சந்திர புராணம், தக்கயாகப்பரணி, சோழன் பூர்வ பட்டயம், இவையும், சில கல்வெட்டுக்களும் காட்டும்.

கொங்கு நாட்டில் பேரூர், அன்னூர், அவினாசி, சென்னிமலை ஆகிய 4 ஊர்களில் இச்செயல் நடந்ததென்று சோழன் பூர்வ பட்டயம் கூறு கிறது. இவ்வைமைப்பில் சிலைகளை அவினாசி, பேரூரிலும், சாவான் கோயில் என்ற கோயிலைச் சென்னிமலையிலும் காணுகிறோம். செங்கல்பட்டு மாவட்டம் கோயம்பேடு¹³ என்ற இடத்திலும், அரகண்ட நல்லூரிலும் தருமபுரி மாவட்டத்தில் சில இடங்களிலும் இத்தகைய கற்கள் உள். “திருமஞ்சனமாடுவிடுத்துத் திருநீற்று காப்புமிட்டு ஆடையுடுத்தி, ஆபரணங்கள் பூட்டி அலங்கரித்து, பாலசனமிடுவித்துப் பரிமள் களப கல்தூரி கள் பூசி, வீர சந்தனமிடுவித்து, பாக்கு வெற்றிலை கையில் கொடுத்து, வீர கொம்பு, வீரகாளம், வீரமல்லாரி, வீரசிகண்டி, வலம்புரிச் சங்குடனே வீர மேளவாத்தியம் முழங்க பஞ்சவன்னக் குடை, பஞ்சமுகத் தீவெட்டி, வீருதுரண வீரவேங்கைப் புலிக்கொடியடியினே நடபாவாடையுடனே நடபாவாடை மேல் நடந்து சங்கீத ராக மேளவாத்தியம் குழந்துவர நாலுவிதி மறவண்டும் வரவித்து தம் தலையரிந்தனராம்.¹⁴

சில சரித்திரக் குறிப்புகள் :

கொங்கு நாட்டுப் பழங்குடிமக்கள் வேட்டுவர்களே, வேளாளர்கள் தொண்டை நாட்டிலிருந்து காவிரி, அமராவதி, நொய்யல், பலானி நதிக் கரை வழியாகவே சென்று குழியேறியவர்கள். பிற்காலத்தும் தொண்டை நாட்டோடாடிருந்த தொடர்பினைக் கொங்கரையன் நின்ற பெருமாள், உத்திர மேற்கு கோயில் கட்டியமை, கொங்கத்து எழுமாத்தார் இருந்து வாழும்

சாகாடச்சிற்றன் செங்கத்தில் போரிட்டு வீர மரணமெய்திப் புகழ்பெற்றமை ஆகியவற்றால் அறிகிறோம். இவர்களுக்குள் பெரும்போர் மூண்டது. காட்டை நம்பி வாழ்ந்தவர்களுக்கும், காடு கொன்று நாடாக்கிக் குளம்தொட்டு வளம் பெருக்கிய வேளாளருக்கும் இம்முறையில்தான் போர் தொடங்கிற நெற்று குன்றுடையான் கனத, கள்ளுழகர் அம்மானை, காணிப்பாடல், நாட்டுப்பாடல் போன்ற பாடல்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கொங்கர்படை வேளாண்படை என்பது இலக்கிய வழக்கு.

சிவகிரி நடுகல்லில் நலையதல்லூரில் கிழங்க வேட்டுவரில் கிழங்கன் பெரிய கிழங்கன் என்பவன் குறிக்கப்படுகிறார்.

கொடுமுடி, அந்தியூர், வேபத்தேரி, பருத்திப்பள்ளி போன்ற இடத்தின் நடுகற்கள் வேட்டுவரை ‘ஊராள் வேட்டுவர்’, ‘ஊராளி’ என்ற தொடர்களால் குறிக்கின்றன.¹⁵

பழமங்கலம் கல்வெட்டில் காணும் சொக்கனேந்தல், வேட்டுவர்களில் கரையகுல வேட்டுவன் ஆவான். இன்றும் வேட்டுவரில் அப்பிரிவினர் உண்டு. வந்து எதிர்த்த (வேளாளர்களை) மாற்றவர் என்று பாடுகிறார்களும், ஆம்; அக்கல்லில் அழகிய பாடல் ஒன்று உள்ளது. ‘வாய்த்தபுகழ் மங்கலத்து வந்தெதிர்த்த மாற்றவரைச் சாய்த்தமகன் வென்ற சயம்பெருகச் சீர்த்தபுகழ் நீக்குவனம் கற்பொறிக்கப் பட்டான் கரையகுலச் சொக்கனேந்த வேவுலகில் காண்’ இக்கற்பொறி இரட்சிப்பான் பாதம் எந்தலை மேலே என்பது அக்கல்வெட்டு.¹⁶

கொங்கு நாட்டு நடுகற்களில் பெரும்பாலும் ஏழுத்துக்கள் இல்லை. ஏன்?

சுமார் 21 இடங்களில் 30 நடுகற்கள் கிடைத்துவான். எழுத்து உடையன ஆறு தான். இது ஏன்? நங்கினர்க்கினியர் ‘கல் நாட்டுதல் பெரும்படைக்குப் பின்னக்கக் கூறிற்றால் எனின் நீர்ப்படுத்த பின்னர்க் கற் படுத்துப் பெயர் பொறித்து நாட்டுதல் காட்டு நாட்டோர் முறைமை’ என்பார்.¹⁷ கல்லை நட்டுப் பின்னர்க் கல்வெட்டுதல் காட்டு நாடாகிய கொங்கின் மரபு போலும்! பலர் அப்படியே பின்னர் கல்லில் எழுத்துப் பொறிக் காமல் விட்டு விடுதல் காரணமோ?

காணித்தெய்வங்கள்

இராசா, அண்ணன்மார், அப்பிச்சிமார், சடையப்பன், முனியப்பன், குப்பியண்ணன், சங்கிலிக் கருப்பன், கொள்ளிவாய்க் கருப்பன், கருமாரத்திக்

கருப்பனன், ராவுத்தனன், முதலியோர் கொங்கு வேளாளரின் காணித் தெய்வங்கள். இவை அனைத்தும் நடுகல் வழிபாட்டின் சின்னங்களே! அடிக்குறிப்புகள் :—

1. 239 ம் 1904.
2. சீழ்த்திசைச் சுவடிச்சாலை காலிங்கராயன் வமிசாவளி என். டி. 3044.
3. தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள் I. திருவரங்கக் கல்வெட்டு.
4. தொல்காப்பியம் சொல் 9.
5. சுரோடு வரலாற்றுச் சங்கக் கண்டுபிடிப்பு.
6. செந்தமிழ் தொகுதி 3. து. அ. கோபிநாதராயர்.
7. தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள். தொகுதி 1. 279 புறம் 246, 247.
8. பிற்காலச் சோழர் வரலாறு 1-87. தென்னிந்திய சாசனங்கள் 7-863.
9. செந்தமிழ் தொகுதி 3. து. அ. கோ.
10. வீரமாபத்தினி சிலம்பு.
11. தொல். பொருள் 60.
12. செந்தமிழ் தொகுதி 3. து. அ. கோ.
13. தென்னிந்தியக் கோயில் சாசனங்கள் 3-2.
14. சோழன் பூர்வ பட்டயம் பக்- 72.
15. வடிவுள்ள மங்கலம்—நடுகல் (தமிழகம் 22.)
16. கொங்கு 1-4
17. புறத்திணையியல் 5.

நடுகல்லும் இலக்கியமும்

தெ. ஞானசுந்தரம், எம்.எ, டி.ப் (வடமொழி)

தமிழ்த் தலைப் பேராசிரியர்;
நடுகல்லும் நாடும் முடலாரி, சென்னை.

தமிழிலக்கியங்கள் சிலவற்றுள் நடுகற்களைப் பற்றிய செய்திகள் இடம் பெற்றுள்ளன.¹ மண்ணின் மாணம் காக்க தம் இன்னுயிர் கொடுத்துப் புகழ் கொண் டோர் சட்டிய புகழ், உலகில் நிலைத்து நிற்குமாறு நடப்பட்ட கற்களே நடுகற்கள். போர்க்களத்தில் பட்ட வீரனுக்கும், அங்குப் பெற்ற விழுப்புண்ணாலும் தன் மனையிலோ வழியிலோ மாண்ட வீரனுக்குமே கல்லெடுத்து விழாவயரப்பட்டது. போரில் வேல் பாய்ந்து மாய்ந்த அதியமான் அஞ்சிக்கும், கரந்தைப் போரில் புண்ணேற்று மாய்ந்த காரியாதித் தலைவனுக்கும் (புறம் 60, 263, 264) கல்லெடுத்தனர். புறத்திலும் அகத்திலும் பேசப்படும் நடுகற்கள் பெரும்பாலும் கரந்தைப் போரில் பட்ட வீரர் களுக்கு எடுக்கப்பட்டதாகவே உள்ளன. (புறம் 260, 261, 263, 264; அகம் 67, 131).

போர்க்களத்தில் வீழ்ந்து புகழ் எய்தாமல் வேவறு வகையில் புகழ்பெற்றவர்களாகிய, மதுரையைத் தீக்கிரையாக்கிய வீரபத்தினி கண்ணகி, தன் மக்கள் செயலால் மாணம் பொருது வடக்கிருந்து உயிர்நீத்த கோப்பெருங்சோழன் போன்றேர்க்கும் நடுகற்கள் எடுக்கப்பட்டன. இவ்வகை நடுகற்கள் மிகச்சிலவே.

நடுகற்களின் அமைதி

நடுகற்களில் வீரனின் பெயரூம் பீடும் எழுதி அனியியில் பிளியோடு நறு வேங்கை மலர்களைத் தொடுத்து அலங்கரித்தனர். (புறம் 260, 264, 265; அகம் 67, 131) நடுகல்லுக்குப் பாதுகாப்பாகக் கேட்டாக்கை நட்டி அரண் அமைத்தலும் -அக்காலத்தில் வழக்கம் என்பது பட்டினப்பாளையால் (வரி 78-81) தெரியவாதிருத்து. இக் காலத்துச் சில வீரர் கோயில்களுக்கு முன் ஜெ நாட்டப்பட்டிருக்கும் வேல்கள் அப்பழைய மரபின் எச்சமாகத் திகழ்கின்றனபோலும்!

நடுகற்கள் அமைக்கப்பட்ட இடம்

நடுகம் அமைக்கப்பட்ட இடம் பறந்தலை எனப்பாட்டது (புறம் 265, 314) ஊரின் பக்கத்தேதெயும் (புறம் 329) அச்சமிக்கக் கானப்பக்கியிலும் (அகம் 131) நடுகற்கள் அமைந்திருந்தன; ஜூழர் முடலார் பாட்டில் (புறம் 134) ஒர் ஊரில் பல நடுகற்கள் இருந்தனவாகவும் பேசப்பட்டுள்ளது. இக்கல்லெடுத்தனர் எனக்கொள்கிறது. ஓமஞ்சிலீயவற்றால், ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில்தான் நடவேண்டும் என்ற முறை இங்கே எனத்தெரிகிறது. இந்பினும் ஒரு ஊரில் நடும்போது ஒரையிடத்தில் நட்டிருக்கவேண்டும். இந்திலை

யில், கல்வெட்டியல் என்னும் நூலில் (பக். 138) கூறப்பட்டுள்ள போல ஊரின் ஒருபுறத்தைத் தேர்ந்தெடுத்து சமர்க்காடு போல், பாவித்து அங்கு, வீழ்ந்துபட்ட வீரர் கனுக்கெல்லாம் நடுகல் எடுத்தனர் என்பதே பொருத்தமான முடிவாகத் தெரிகிறது.

செங்கர் பகுதி நடுகற்கள்

மலைபடுகடாத்தில் பரிசு பெற்ற கூத்தன் வறிய கூத்தலுக்கு வழிக்கறும்போது, வழியிடை மராமரத்தின் நிறலில் தோற்கீழடியவரை இகழ்பவை போவத் தோன்றும் நடுகற்கள் இருக்குமென்று கூறுகிறான் (மலை வரி 385-389; 395-307). நன்னன் சேய் நன்னன் து தலைநகர் செங்கல்மா என்பது முடிந்த உண்மை. எனவே மலைபடுகடாம் காலத்திலே செங்கம் பகுதியில் நடுகற்கள் பல இந்தமை விளங்கும். இங்காலத்தும் பல்வர் காலத்து நடுகற்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

நடுகற்களில் எழுத்துக்கள்

நடுகற்களில் கடுங்கண்மறவர் தங்கள் அம்புகளைத் தீட்டியதனால் பக்கங்கள் சிகித்தந்தும், பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் மறைந்தும் இருந்தன என்ற மருதனை நாதனுர் தமது பாடலில் குறித்துள்ளார். (அகம் 297). இவரோ பிறதொரு பாட்டில் உட்பு வண்டிச் சக்கரங்கள் உராய்ந்து, சிகித்தந்த், வலிய பாறையில் உள்ள நடுகற்களில் கூரிய உளிகளால் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துக்கள் கோடுகள் அழிந்த நீல யில் வழிச்செல்வோருக்கு விளங்காமல் இருந்தன என்றும் குறித்துள்ளார். நடுகற் களிலுள்ள எழுத்துக்களின் நிலையை நூறுகி நோக்கிக் கூறும் மருதனைநாகனாரை அக்காவக் கல்வெட்டியல் அறிஞர் என்கொள்ளலாம்.

நடுகல் வழிபாடு

காலப்போக்கில் நினைவுச் சின்னங்களாகவும் புகழ்ச் சின்னங்களாகவும் திகழ்ந்த நடுகற்கள், தெய்வ நிலைக்குத் தயர்ந்துள்ளன. மறக்குடி மக்கள் அவற்றை வழிபட்டு பட்ட வீரருக்கு, வீரன் விரும்பியுண்ணாலும் கள் போன்றவற்றை படையலாக்கினர் (புறம் 232) என்று தெரியவருகிறது. நடுகல் தலைக்கு விடியற்காலத்தில் பலி யைப்படைத்து தன்னொட்டி தெய்வினாக்கேற்றி வழிபட்டனர் (புறம் 329). மூலிலை நிலத்துச் சிறு குடியினர் நடுகல்லாகிய வீரரையே ஒப்பற்ற கடவுளாகக் கொண்டனர். (புறம் 335). நடுகல்லை வீரம் வளர்தல் வேண்டி மட்டும் வழிபடாது வாழ்வு வளம் பெறவேண்டியும் வழிபட்டனர், பள்ளடைய தறிந்து. இதனை, வழியில் ஆநினாஸயக் காக்கப் போரிட்டுக் கல்லாகிய தலைமகளின் நடுகல்லிலை வழிபடாது செல்லறக், வழி படுவையாயின் செழிப்பற்றிருக்கும் இவ்வழி, வண்டு மேம்பட்டு வாழும் வளமுடைய தாகும் என்று புறப்பாட்டு ஒன்றில் பாணன் ஒருவன் மற்றெருகு பாணனுக்கு அறிவு தூத்துவதிலிருந்து அறியலாம். அன்றூர் நன்மூலையாரது பாட்டில் மறக்குடி மக்களாருத்தி, தனக்கு விருந்தோட்டும் சிறப்பு வேண்டுமெனவும், போர் செய்யும் பகைவர் அரசனுக்கு வேண்டுமெனவும் வேண்டுகிறோர்.

இதுகாறும் கறியவற்றால் நடுகற்களின் நோக்கம், அமைப்பு, நடுகற்கள் அமைக்கப்பட்ட இடங்கள், நடுகற்களின் எழுத்துக்கள், நடுகல் வழிபாடு முதலிய வற்றை அறியலாம்.

நடுகல்லூம் இலக்கியமும்

இரா. ஆ. கலோச நம்பி, எம்.ச.

தமிழ்ப் பேராசிரியர்.

அறிஞர் அன்னு அரசினர் கலைக்கல்லூரி, காரைக்கால்.

தொல்காப்பியர் புறத்திணையிலில் போர்ச்களத்துப்பட்ட விரரை நடுகல்லில் நிறுத்தி ஏத்துதற் பொருட்டு உரிய கல்லைக்காண்டலூம், கல்லைக்கொள்ளுதலூம், அதனை நீர்ப்படுத்தலூம், நடுகல்லாகக் குறித்த இடத்தை நாட்டுதலூம், நட்ட பின்பு அக்கல்லைத் தெய்வமாகக் குறிதிப் பெற்றிருப்புப் படைத்தலூம் எல்லோரும் கூடி வாழ்த்தலூம் ஆகிய ஆறு துறைகளைக் கவனப்படுத்திக் கூறியுள்ளார்.

புறநாலூரூம் நடுகல்லூம்

பகைவர் கவர்ந்து சென்ற ஆனிரைகளைத் தொடர்ந்து சென்று மீட்டு வந்து, விழுப்புண்ணுல் உயிர் துறந்த வீரனுக்கு ஊரவர் கல்நட்ட செய்தியை (புறம் 260) வடமோதங்கிழார் பாடலில் காணலாம். பான்டி நாட்டின் சிறுநாடாம் மல்லி நாட்டின் தலைவன் காரியாதி நடுகல்லான் செய்தியை ஆஸர் மூலங்கிழார் குறிக்கிறார். தன்னுடன் வந்தவர் தன்னை நிங்கவர் தான் நீங்காது, மீண்டு வந்த ஆனிரையைக் காத்து வெட்சியாரை எதிர்ந்து நடுகல்லான் வீரனை வணங்கிச் செல்லுமாறு கிணைப்பானாலுக்கு ஒரு பெயர் தெரியாத புலவர் உணர்ந்துவது போன்று புறநாலூர் தறில் (263) ஒரு பாடல் காணக்கூடிகிறது.

நிரைகளைக் கவர்ந்துசென்ற பகைவரை வென்று விரட்டி மீட்டுக்கொணர்ந்த தலைமகன், நிரைகளை மீட்ட ஞானரூப புன்பட்டு அங்கு காரணமாக உயிர் நீத்தான் அவனுக்குப் பெயரும் பீடும் எழுதிய நடுகல்லை நாட்டி மயித்திலியைச் சூட்டிச் சிறப்புச் செய்ததை உறையூர் இளம்பொள்வனிகளுரின் பாடலில் காணலாம்.

வல்லார் என்னும் ஊர்த் தலைவன் பள்ளைச் பகைவரிடமிருந்து நிரைமீட்டுத் தந்து கரந்தைப்போரில் உயிர் துறந்தான். ஏவற்றுக்கு நல்கல் நாட்டிச் சிறப்பு செய்தனர். இதனை 'மூரம்பு நிலமாகிய முதிர்ந்த பறந்தலை இடுத்து, உயர்ந்த நிலையையுடைய வேங்களையின் ஒளி பொறுத்திய கொத்தாகிய நறுமலை பனைத் தோட்டிற் புளைந்து தொடுத்து, பஸ்லான் கோவலர் வழிபடும்படி கல்லாயினனே' என கலங்குகிறார் சிறுகருந்தும்பியார். அன்னார் நன்மூல்கீயார் கறும் மறக்குடி மகள் தன்னுடைத்து புகழ் நிறும் நிற்கும் நடுகல்லீரை நாடோறும் வணங்கி வீரந்தெதிர் பெறல் வேண்டும் என்றும் தன் கணவருக்கு நாடுதரு விழுப்பகை எய்தல் வேண்டும் என்றும் வேண்டுகிறார். மதுரை அறுவை வனிகள் இளவேட்டானார் பாடலிலும் விடியற்கு ஒலைப்பல் நடுகல்லை நீராட்டி தெய் வீரக் கீற்றி வழிபடும் மறக்குடிமகள்

வருகிறார்கள். மாங்குடி மருதனூர் முல்லை நிலத்து மக்கள் குடும் பூ, உண்ணும் உணவு, நிலங்களில் மாறுபட்டாலும், வழிபடும் கடவுள் என்று கூறும் நிலையில் கல்லே பரவினால்து தெவிலைச் சொரிந்து வழிபடும் வேறு கடவுளில்லை என்கிறார். ஜியர் முடவனார் ஓர் ஊரில் நடுக்கள் மிக்கு நின்ற செய்தியைக் குறிக்கிறார்.

‘நாடுகாவல் செய்து நல்வறம் பேணி. நானிலம் போற்ற வாழ்ந்த நல்லரசன் கோப்பெருஞ்சோழன், வடக்கிருந்து உயிர்துறந்து வீரக்கல்லாய் விளங்கியமையும், பகல்வருடன் அஞ்சாசெந்துசோடும் ஆண்மையோடும் போர்பற்றி விழுப்புள் பெற்று வீரமரணம் எட்திய அதியமான் நடுக்கல்லாய் விளங்கியமையும் முறையே பொத்தியா ராலும், ஒள்வூயாராலும் புறப்பாடாக்களில் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

அகநானுரூபம் நடுகல்லும்

அகநானுரூபம் பாலை வழியை, அம்முவனூர் விழுத்தொடை மறவர்கள் கடவுளை வழிபட்டற்கு நடுக்கல்லின் மேல் பீவிகுடி கள்ளோடு செம்மறியை பலி கொடுக்கும் போவதற்கரிய வழி என்கிறார் (அகம் 35) நோய்பாடியாரோ ‘நல்வமாக் கடந்த மறவர் பெயரும் பீடும் எழுதி அதற்கொறும் பீலி குட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்’ என்கிறார் (அகம் 67) பாலை வழியில் நடுக்கல்லிற்கு நாட்பலி-காலைப்பலி கூட்டப் பெறுகின்ற செய்தியை எயினந்தை மகன் இளங்கிரானுர் ‘தெடுநிலை நடுகல் நாட்பலி கூட்டும் கரன்’ என்று குறிக்கிறார். மதுரை மருதனினாக்கனார் ஒரு பாடலில் நிரை மீட்டப் கரந்தையார் பட்டு வீழ்ந்து நடுக்கல்லாய் நிற்கும் பாலைவழி என்றும், மற்றெருநு பாடலில் கரத்தில் நிற்கும் நடுகல் பாலைமறவர் அம்பைத் தீட்டுவதால் தேய்ந்து நிற்கும் என்றும், காண்பாருக்கு தெளிவுதராத எழுத்துக்களைக் கொண்டு தளர்ச்சி யைத்தத்து நிற்கும் என்றும், பிறதொரு பாடலில் புகழை நிறுவிப் போன கரந்தை மறவர் நடுக்கல்லில் இரை நாச இருக்கிடக்கும் முதலாய்ப் பல்லி ஒவி எழுப்பும் என்றும், வேக்குரு பாடலில் மாலைக் காலத்தில் நடுகல்லை ஆள் என்று உதைத்து நகம் சிதைந்து காட்டு யானை வருந்தும் கரம் என்றும் கூறியுள்ளார். அகம் 179-ஆம் பாடலில் செங்கணை கொடுவில் ஆடவர் நன்னிலை குறித்த நடுகல் என்று நடுகல் பற்றி செய்தி வருகிறது. ஒத்திலைச் சாத்தனூர் வெப்பமிக்க கொடிய பாலையின்கள் நிற்கும் நடுகல்லின் நிழலில் செந்தாய் விதியும் என்கிறார் (அகம் 53). ஐங்குறு நாறில் பாலைத்திணையில் ஒத்தாந்தையார், எழுத்துடைய நடுகல்லைப் பெரிய யானையின் துதிக்கைக்கு உலவமைப்படுத்தி உரைக்கிறார்.

பத்துப்பாட்டும் நடுகல்லும்

நடுகற்களைச் சுற்றி அரானுக வேல் நடப்பட்டிருக்கும் என்று பட்டினப்பாலை யும், நடுகற்கள் மிகுந்த வழியில் கூத்தன் அவைக்கு விருப்பமான பாடலை இசைத்துச் செல்லவேண்டும் என்று மலைபடுகடாமும் (மலை 387-91) கூறுகின்றன.

4.

பதினெண்டீம்க்கணக்கில் நடுகல்

வள்ளுவர் குறவில் வரும் வீரன், என் தலைவன் முன்னின்றவர் கம்லாயினர் என்கிறார். கொடிய வெப்பமுள்ள கரத்தில் நினைமுண்டைபேய்கள் நடுகல்லின் நிழ வில் நித்திரை கொள்கின்றன என்று ஜந்தீணை ஜம்பதும், ‘எழுத்துடை கண்ணரை’

யுடைய கரம் என்று ஜந்தினை எழுபதும் நடுகற்கள் பற்றிய செய்திகளைப் பகர்கின் றன். இவையென்றிப் பிற்கால இலக்கியங்களிலும் நடுகற்கள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. கொங்குவெளிர் மாக்கதையில் ‘நடுகற்படப்பை இடுகத் தீரூர்’ என்றும் ‘படுகற்கரமும்.....நடுகல் அடுக்கமும்’ (உஞ்சைக். கா. 27.1-72) என்றும் வருகின்றன. ‘பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி நட்ட கல்லும்’ என்று திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை ஆசிரியர் குறிக்கிறார்.

சிலப்பு சித்தரிக்கும் நடுகல்

வீரரூபக்கே அன்றி வீரபத்தினிக்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டதைச் சிலம்பால் உணரலாம். செங்குட்டுவன். கண்ணகிக்கு வடவரையில் கல்லெடுக்கச் சென்றதைப் பதிற் ரூபபத்தின் ஜந்தாம் பத்தின் பதிகம் சுட்டு நிற்கிறது. இஸ்கோவடிகள் வஞ்சிக் காண்டத்தைக் காட்டி, கால்கோள், நீர்ப்பட்டை, நடுகல், வாழ்ந்துக் காதைகள் என்று பெயரிட்டிருப்பது கருத்தக்கது. இமயத்தில் கற்கால் கொண்டு வஞ்சியில் நட்ட அதனை முதுகுடி மகளிரும், பாணரும், புலவரும், வீரரும், சாங்கேருரும் போற்றி வழிபட்டவர் என்பது வஞ்சிக் காண்டத்தால் அறியகிடைக்கிறது.

CHHAYA-STAMBHAS FROM NAGARJUNAKONDA

H. SARKAR

Superintending Archaeologist,
Archaeological Survey of India, Madras.

More than a score of *chhāyā-stambhas* or memorial columns have been discovered at Nagarjunakonda, a site now under complete submergence as a result of the construction of the Nagarjunasagar Dam, about 160km. to the north of Hyderabad, the capital of Andhra Pradesh. The valley of Nagarjunakonda was the site of the ancient city of Vijayapura or Vijayapuri, the capital of the southern Ikshvākus, who ruled over the lower Krishna basin during the third and the early part of the fourth centuries. For the history of memorial pillars, including hero-stones, these *chhāyā-stambhas* constitute an invaluable source, perhaps one of the earliest sources so far as south India is concerned. These are mostly free-standing limestone columns, although a few of them stood close to some pillared hall or the other. Here we propose to give the salient features of these memorial pillars, forming an important chapter in the history of the architectural tradition under the rule of the Ikshvākus, who succeeded the later Sātavāhanas in the lower Krishna delta.

The tradition of raising *chhāyā-stambhas* was to commemorate the death of some important personage, who may not necessarily be a hero. At Site 56 was raised a memorial pillar in honour of one Koḍaraka who has been described as *araka-bhaḍaraka* (Sanskrit *āryaka-bhaṭṭāraka*) and *yati-samaṇa-khaṇḍhikata* (Sanskrit *yati-śramaṇa-skandhikṛita*). These epithets suggest that Koḍaraka was a religious personage, may be the head of a religious institution. In fact, the pillar was discovered close to a brick temple, having a subsidiary shrine meant for some female deity. Significantly, *chhāyā-stambha* was raised also in honour of the foreman of artisan (*āvesanika*). His name is Mūlabhūta, hailing from Pavayāta.

It is no wonder that the *chhāyā-stambha* would be raised also to commemorate the death of kings and queens. As a matter of fact, the earliest known memorial pillar from Nagarjunakonda is that of the first

king Vāishthīputra Chāmtamūla, who founded the Ikshvāku line of monarchs. Curiously, the last known *chhāyā-stambha* belongs to a queen but it has been raised within the precinct of a Buddhist monastery. The memorial belongs to Śrī Vaīmabhatā, the mother of the last known Ikshvāku king Rudrapurushadatta.

The third category belongs to *senipatis* and *mahātalavaraś*, and these are located mostly outside the citadel, primarily towards its eastern side.

Memorials have been erected also in honour of the dead soldiers and their chiefs, such examples coming from Site 113, located towards the north-eastern side of the citadel.

These *chhāyā-stambhas* bear not only inscriptions but also bas-reliefs, both being associated with some military or other exploits of the person. Here we may describe a few important examples, though the number of intact specimens is not more than two.

Fortunately, the earliest example is an intact limestone column coming from an area close to Stūpa 9. It is tetragonal in section with a rounded top, rising to a height about 12 feet. In its lowest part is engraved an inscription, in thirteen lines, preceded by five panels arranged one above the other. The uppermost one displays an edifice in three vertical planes, denoting either a palace or the idea of *vira-svarga*. Below this has been delineated a scene from the palace, an oft-repeated theme in the plastic tradition of Nagarjunakonda. It shows a corpulent male figure, evidently a monarch, seated on a throne in the *ardha-paryanka* pose. On his either side stands a lady, perhaps his queen. Two other women stand behind them, one of them holding a fly-whisk. In the third panel figures the same person as the central character, surrounded by ladies, three of them, perhaps musicians, being seated on the floor; another lady to his left is in the dancing posture. Below this palace scene is portrayed the same royal figure mounting on an elephant; a man seated behind him on the elephant holds the parasol over the monarch's head. Four marching attendants surround the elephant. The fifth scene is the most interesting as the same central figure, indeed a corpulent person, stands bare-headed, in front of a heap of coins, arranged almost like a pyramid. Here he is dressed in a simple manner, though wearing sandals, and holds a staff, the *rāja-danda*, in his left hand. A man behind him holds the parasol

over the king's head. On his right is the priest holding a vessel in both the hands. Five other figures have been depicted like monks or ascetics. Undeniably this scene represents the distribution of gifts during the performance of some *Hiranyakoṭi* sacrifice. It is well-known that Vāśishthiputra Chāṁtamūla performed *Hiranyakoṭi*, go śata sahasra, *Aśvamedha*, *Vājapeya*, *Agnishṭoma* and other sacrifices (*āgiṭh[o]ma-vājapey asamedha-yajisa hiranya-k[o]ṭi-go-satasahasa-hala-satasahasa-padāyisa*).

Below these panels portraying the life-sketch of the king runs the inscription, rather the epitaph which is important in many respects. The memorial pillar was raised during the early years of the rule of Māṭhariputra Virapurushadatta, the son and successor of Vāśishthiputra Chāṁtamūla, but the *chhāyā-stambha* was raised by the ladies, who were Chāṁtamūla's sisters, mothers and his queens. All the names of the ladies have the honorific *Śrī*, while there are two names, Sarasikā and Kusumalatā, without the *Śrī*. They have been described in the inscriptions as *abhatarikā* (Sanskrit *abhyantarakā*), which may mean an intimate female friend or concubine.

The memorial pillar raised in honour of Vāṁmabhatā, the queen-mother, was raised in the 11th regnal year of Rudrapurushdatta. Śrī Vāṁmabhatā is a Śaka princess and she is dressed almost like a foreign lady, accompanied by two female attendants. She holds a mirror in one of her hands. This *chhāyā-stambha* has only one panel, below which runs an inscription, in nine lines, the later part of which runs as follows: *raño Vāsiṭhiputtasu Ikhākūnāṁ siri-Rudrapurisadatasa mātūya mahādeviyā-dhūtūya Ba[ha] phala sagotaya siri Vāṁmabhatāya saṁvachharam ekkāram 101 vāsā pakham pathamām 1 divasam aṭhamām 8 saga-gatāya chhāyā-khamb[ho]*.

Yet another pillar representing the memorial of the royal personage, prince Eli Ehuvuladāsa, a step-brother of the ruling king Ehuvula Chāṁtamūla, came from the vicinity of a pillared hall, Site 61. It is a fragmentary pillar in which only one panel is now extant. The scene depicts a princely person seated in the *ardha-parayanā* pose surrounded by four ladies. To his left is a dancing figure, while to his right is a lady playing on *viñā*. Two other ladies are seated at two corners with outstretched legs. The inscription below it is dated in the 13th regnal year of Ehuvula Chāṁtamūla. The last four lines of this seven-lined epigraph reads as follows: *[Mā]ḍhari-pūtasa Ikhākūna[m] sa(si)ri-Virapūrusadatasa*

*mahisija(ya) Mahavulabhikāya Yakhilinikāya putasa mahāsenipatisa kum-
(ā)rasa Eli-Ehav(ū) ladāsaṁnakasa chhaya-tha[m]bh[o] thāpito.*

There are about a dozen memorial pillars raised in honour of *senāpatis* and *mahātalavaras*. Of all such memorials the one installed in honour of the Kuṭhaka chief Chāntapula occupied the most prominent position by virtue of its location just outside the eastern gate of the citadel. The relief on this pillar depicts an elephant with a rider. Three epithets are applied to his name and these are *amita-janasa dapa-damana*, *khaṁdhā-vārāna okhaṁdhaka* and *olabaku-hathi-gahaka*. The expression *hathi-gahaka* (Sanskrit: *hasti-grāhaka*) may mean one who seizes the elephant, evidently of the enemies. Apart from elephants, the horse and chariot are sometimes depicted on the *chhāyā-stambhas*. For instance, one of the memorial pillars shows a rider on a prancing horse. Originally, this must have been a beautifully-carved pillar with at least four panels, although it bears a single-lined inscription *mahāsenīpti mahātalavara Mayabhala (?)*. But for the three small lotus medallions, the topmost panel is lost. The next relief depicts a corpulent figure with a dancing woman to his left. There is no trace of the next panel; the last one, however, depicts the rider on the prancing horse, followed by an attendant. In front of the horse is also shown a human figure. An interesting relief on a fragmentary *chhāyā-stambha* shows ornamental chariot, in which a square-faced man, with tight head-gear, is shown looking through the opening. A seated lion is shown in the front left of the chariot. Perhaps it is a hunting scene, and the figure may be that of a Śaka.

At Site 133 had been discovered about five memorial pillars in honour of the dead soldiers and their chiefs. Sometimes a single memorial pillar was raised for a number of dead soldiers. These fragmentary pillars are not only inscribed but also carved with various battle-scenes. One such pillar portrays a horseman approaching a fortress, guarded by three cavaliers with drawn swords. Another pillar at the same site depicts four warriors with sword or spear and shield in their hands. The inscriptions on these pillars provide at least three leaders of the soldiers: Rataputa, prince Karadaru, and Haraka. The last-mentioned person has been referred to as a *Rāthikṛ* (*Rāshṭrika*) or governor of a *Rāshṭra*; the other two leaders seem to be only *senāpatis*. Significantly, all of them hail from a place called Magalaraṇa, the location of which is not known. But all these certainly indicate that a battle was

ought near about the Ikshvāku citadel and the memorials were raised subsequently in honour of the dead soldiers and their leaders.

It is thus evident that *chhāyā-stambhas* have been raised not only for kings, queens, generals or soldiers but also for religious teachers and famous artisans. And these memorials date from about A.D. 250 to A.D. 25, and hence, by and large, may be dated anterior to the hero-stones discovered in Tamilnadu and Karnataka. It is to be seen whether this tradition of erecting *chhāyā-stambha* was prevalent in the Tamil country during the early centuries of the Christian era.

REFERENCES :

- H. Sarkar and B. N. Misra, *Nagarjunakonda* (New Delhi, 1972); D. C. Sircar and K. G. Krishnan, 'Two Inscriptions from Nagarjunakonda' *Epigraphia Indica* XXXIV, pt. I (January 1961), pp. 20-22; and D. C. Sircar, 'More Inscriptions from Nagarjunakonda', *Epigraphia Indica*, XXXV, pt. I (January 1963), pp. 1-36.

முதல் மகேந்திரவர்மனின் நடுகற் கல்வெட்டுகள்

கு. தாமோதரன், எம். க.,
கல்வெட்டாங்காளர்

முதல் மகேந்திரவர்மன் யார்?

நடுகற் கல்வெட்டுகளில் சிங்கவின்னைபருமன் என்று குறிச் செய்யப்பட்டு வரும் மன்னான் சிம்மவிழ்ணுவின் மகனே முதல் மகேந்திரவர்ம இவன் பலதுறைகளில் சிறந்து விளங்கினான். தர்க்க சாத்திரத்தில் நால் தேர்ச்சி பெற்றவன்.¹ சங்கிரணஜாதி என்ற பண்ணை அமைத்த சிறந்த இசைப்பித்தனக விளங்கினான். இவன் கலைப்பித்தனை இருக்காரணத்தால் கலைத்துறையிலும் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினான். இப்பயனுக்கத் திருச்சி, மாமண்டுர், மண்டகப்பட்டு, வெள்ளம், பல்லாவரம் முதல் இடங்களில் முதன் முதலில் குதைக்கோயில்களைத் தோற்றுவித்தார் குடைவரைக் கோயில்கள் இவன் காலத்தில்தான் உருவெடுத்தன. என்றால் அது மிகையாகாது. ஒவியக்கலையிலும் இவன் சிறந்து விளங்கினால் சித்ரராப்புவி என்று அழைக்கப்பட்டான். மகாசேத்தாகவலவிதாங்குரன், விசித்திரசித்தன் போன்ற பட்டங்களைப் பூஜை விளங்கினான். சமயப்பற்று மிகுந்தவன். முதலில் சமண மதத்தில் பாடு கொண்ட இவன் பின்னர் அப்பர் பெருமானால் சைவ சமயத்தில் மாற்றப்பட்டான். போரிலும் ஆர்வம் காட்டினான். சாளுக்கிய மன்னை இரண்டாம் புலிகேசியைப் புள்ளாலூரில் தோற்கடித்தான். இவன் ஆட்காலத்தில் மிகுந்த போர்கள் நடைபெற்றுள்ளன என்பதை அன்மைபுதிதாகக் கிடைத்துவன் இவனுடைய நடுகற் கல்வெட்டுகள் தெடுப்பதுத்துகின்றன.

மகேந்திரவர்மனின் நடுகற் கல்வெட்டுகள்²

முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் ஆட்சிக்காலத்தைச்சார்ந்த நடுகற் கல்வெட்டுகள் இவனுடைய 2-ஆவது ஆட்சியாண்டிலிருந்து 39-ஆட்சியாண்டுவரை கிடைத்துவன்ன. இந்தக் கல்வெட்டுகள் வட ஆற்கால மாவட்டம், செங்கம் வட்டத்தில் உள்ள ஊர்களிலிருந்தும் தர்மமாவட்டம், ஊத்தங்கரை வட்டத்தில் உள்ள ஊர்களிலிருந்தும் தநாடு அரசு தொல்பொருள் ஆய்வுத்துறையினரால் படியெடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பட்டுள்ளன. இந்தக் கல்வெட்டுகள் வேடியப்பன் கோயில்; ஜயஞரப்பன் கோயில், ஊமைவேடியப்பன் கோயில் ஆகிய கோயில்கள் அமைந்துள்ள இடங்களிலும், இடுகாட்டினருகிலும், ஏரிக்கரையிலும் காணப்படுகின்றன. இந்தக் கல்வெட்டுகள் அனைத்தும் தமிழ்மொழியிலும், வட்டெழுத்திலும் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவற்றில் மோத்தக்கல், எடுத்தனூர், சாத்தனூர் (மல்லிகாபுரம்) ஆகிய ஊர்களில் கிடைத்துள்ள நடுகற் கல்வெட்டுகள் மிகவும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தனவ. இதுவரை இம்மன்னன் கால நடுகற்கள் 12 கிடைத்துள்ளன.

மகேந்திரவர்மனின் பெயர்

இவனுடைய கல்வெட்டுகள் இவனை மயிந்திரபருமர், மயேந்திரபருமர், மசிந்திரபருமர் என்று குறிக்கின்றன.

பல்லவர் வரலாற்றில் மாற்றம்

செங்கம் வட்டம் நரசிங்கநல்லூரில் சிம்மவிஷ்ணுவின் 33-ஆம் ஆட்சி யாண்டுக் கல்வெட்டு கிடைத்துள்ளது. இக்கல்வெட்டைக் கொண்டு ஆராயும் பொழுது இம்மன்னன் 33 ஆண்டுகள் ஆண்டிருக்கிறார்கள் என்பது தெரியவருகிறது. இவனுடைய மகன் மகேந்திரவர்மன் 39 ஆண்டுகள் ஆண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைச் சாத்தனூரில் கிடைத்துள்ள கல்வெட்டு தெளிவுபடுத்துகிறது. சிம்மவிஷ்ணு கி.பி. 580 முதல் 600 வரை 20 ஆண்டுகளும், மகேந்திரவர்மன் கி.பி. 600 முதல் 630 வரை 30 ஆண்டு களும் ஆட்சி செலுத்தினார் என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிக்கின்றனர். மகேந்திரவர்மனுக்குப் பிறகு முதலாம் நரசிங்மவர்மன் தி.பி. 630ல் அரியனை ஏறினான் என்பதற்குக் கல்வெட்டுச் சான்றுகள் உள்ளன. புதிதாகக் கிடைத்துள்ள நடுகற் கல்வெட்டுகளிலிருந்து மகேந்திரவர்மன் 39 ஆண்டுகள் ஆட்சி செலுத்தி உள்ளதால், இவன் 9 ஆண்டுகள் கூடுதலாக ஆண்டிருக்கிறார்கள். ஆதலால் இவன் கி.பி. 590இல் பட்டத்திற்கு வந்திருக்கவேண்டும் என்ற மாற்றத்தை நாம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். இதே போன்று இவனுடைய தந்தை சிம்மவிஷ்ணு 33 ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்தான் என்பதிலிருந்து இவன் கி.பி. 555-இல் பட்டத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெளிவு.

யாருக்குக் கல் எடுக்கப்பட்டது?

போர்க்காலங்களில் ஆநிரைகளைக் கொள்ளும் பொழுதும் அல்லது மிட்கும் பொழுதும் வீரர்கள் விழுப்புண் ஏற்று வீரமரணம் அடைந்தனர் என்பதைக் கல்வெட்டுகள் காட்டுகின்றன. அப்படி இறந்துபட்ட வீரர்களின் பீடும் பெயரும் பொறித்துக் கல் எடுக்கப்பட்டது.

வட்டதூர்காடு மரவட்டம், தர்மபுரி மாவட்டம் ஆகிய பகுதிகள் மலைக்குன் ரூக்கும், காடுகளும் அடர்ந்து காணப்படுவன. எனவே அங்குத் தொல்லை தரும் விலங்கினங்களிடமிருந்து ஊர்மக்களைக் காத்த பொழுது வீர மரணம் அடைந்த வீரனுக்குக் கல் எடுக்கப்படுவது உண்டு. இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக மோத்தக்கல் என்ற இடத்தில் கிடைத்துவதீர்கள் கல்வெட்டு விளங்குகிறது. மகேந்திரவர்மனின் 32-ஆவது ஆட்சியாண்டில் பொன்மோதனூர் என்பவருடைய சேவகன் வின்றண்வடுகள் என்பான் புலியுடன் போரிட்டு வீரமரணம் அடைந்த நிகழ்ச்சி குறிக்கப்படுகிறது.

கல்வெட்டு : கோவிசைய மயேந்திரபருமற்கு முப்பத்திரண்டாவது பொன் மோதனூர் சேவகன் வின்றண்வடுகள் புலி குத்திப் பட்டான் கல் மகேந்திரவர்மன் ஆட்சியில் நாய்க்கும் நடுகல்

சமுதாயத்தில் அங்கம் வசித்து வந்தவர்களுக்கும், அறிய செயல் செய்தவர்களுக்கும், ஏருமைகளைக் கள்வர்களிடமிருந்து காப்பதற்காக வீர மரணம் அடைந்த வீரர்களுக்கும், அவர்களுக்கு உதவியாக இருந்த நாய்க்கும் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது என்ற செய்தி யினை எடுத்தனூர் கல்வெட்டு தெரிவிக்கிறது. பாண அரசருடைய மரு மக்கள் பொற்றேருக்கையாரின் இளமகன் கருந்தேவச்கத்தி என்பான் தன்னுடைய ஏருமைகளைக் காத்து வீரமரணம் அடைந்ததைக் குறிக்கிறது. இவர்க்கு உற்ற துணையாக இருந்த கோவிவன் என்னும் நாய் இரு கள் ஸர்களைக் கடித்து துரத்தி அடித்து அவன் அருகில் நின்றது. அவ்வீரவரின் உருவின் அருகில் அந்நன் றியுள்ள நாயின் உருவமும், பெயரும் பொறிக் கப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டு: கோவிசைய மயீந்திரபருமற்கு முப்பத்து நான்காவது வாணகோஅரைசரு மருமக்கள் பொற்றேருக்கை ஆர் இளமகன் கருந்தே வக்கத்தி தன்நெருமைப் புறத்தே வாடிப்பட்டான் கல்

(கோவிவ)ன் னென்னுந் நாய் இரு கள்ளைக் கடித்துக் காத்தி ருந்தவாறு

குறிக்கப்பெறுப் சிற்றரசர்கள்

பஸ்லவர் ஆட்சிக் காலத்தில் கங்கர், பாணர் என்ற சிற்றரசர்கள் வலிமை பொருந்தி விளங்கினர் என்று கல்வெட்டுகள் குறிக்கின்றன. மகேந்திரவர்மனின் 33-ஆவது ஆட்சியாண்டில் இவன் கீழ் ஆண்ட பாண அரசனுள் வாணகோ அரசர் மருமக்கள் பொன்னரம்பனூர் மேல், வாணகோ

அரசர் மருமக்கள் கந்தவின்னனானார் என்பார் படையெடுத்துச் சென்றார். அப்பொழுது கந்தவின்னனானார் சிற்றப்பனார் ஆகிய பொன்னிதனானின் இளமகன் பொங்கியார் என்பவருடைய மகன் கத்தி பாய்ந்து வீரமரணம் அடைந்த நிகழ்ச்சி கல்வெட்டில் குறிக்கப்படுகிறது. பாண அரசனின் மருமக்கள் இருவர் தங்களுக்குள் போரிட்டுக் கொண்டனர் என்ற குறிப்புக் காணப்படுகிறது. இவர்கள் எதற்காகப் போரிட்டனர் என்பது தெரிய வில்லை. ஒருவேளை இவர்களுக்குள் யார் பெரியவர் என்ற பூசலையொட்டி போர் நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

மீற குறிப்புகள்

மகேந்திரவர்மன் ஆட்சிக் காலத்தில் கூடல், பெருமகை ஆகிய ஊர் களில் நடைபெற்ற போர் நிகழ்ச்சியினைக் கல்வெட்டு குறிக்கிறது. மேல் வேண்டு என்பது நாட்டுப்பிரிவாக இருந்திருக்கிறது. இந்தப் பகுதியில் அடங்கி இருந்த ராராற்றார், கருங்காலிப்பாடி, நரிபாளி, ஆந்தைபாடி ஆகிய ஊர்களை இவனுடைய சிற்றரசர்கள் ஆண்டனர் என்பது தெரிகிறது.

குறிக்கப்பெறும் பெயர்கள்

மகேந்திரவர்மனின் கல்வெட்டுகளில் கட்டங்கள்னார், கந்தவின்னனானார், கருசாத்தனார், குஞ்சகண்ணிபார், பொங்கியார், பொன்னைமனைனானார். பொற்காடன்னார், பொற்கெருக்கையார், பொன்மோதன்னார், பொன்பானன்னார், பொன்னாந்தியார், பொன்னரம்பனார், பொன்னிதன்னார், வீரவாண்ணரையர் போன்ற பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இந்தப் பெயர்கள் சங்க இலக்கியங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பெயர்களை நமக்கு நீண்டுமூட்டுகின்றன. பல்லவர் காலத்திலும் நல்ல தமிழ்ப் பெயர்கள் வழக்கில் இருந்திருக்கின்றன என்பது தெரிகிறது. மக்கள், சேவகர், மருமக்கள், இளமக்கள், போன்ற சொற்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

நடுகல் சிற்ப அமைதி

நடுகற்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள வீரன்து உருவம் இடப்புறம் பார்த்த நிலையில் அமைந்துள்ளது. வீரனின் அரையில் நீண்ட துணி சுற்றப்பட்டிருக்கும். உடலின் மேல் பகுதியில் ஆடை கிடையாது. தலையில் முடியையும், சில உருவங்களில் நீண்ட சடைப்பின்னலையும் பார்க்க முடிகிறது. வீரனின் உருவம் மெலிந்தும், தலையில் கவசம் அணிந்தும், முடுக்கான தோற்றத்துடன், மிகவும் அழகாக இருக்கும். இடது கையில் கேட்டுமூம், சில சமயங்களில் வில்லும் காணப்படும். விலங்குகளுடன் போரிடும் பொழுது இடக்கையை விலங்கின் வாய்க்குள் விட்டு கிழிப்பதைப்

போன்று இருக்கும். வலது கையில் வாழும், சில சமயங்களில் குறுவானும் இருக்கும். சில உருவங்களில் உடைவாள் மீது கையை ஊன்றியும் காணப்படும். இடது காலுக்குப் பக்கத்தில் கெண்டி, கண்ணுடி, சிமிழ், அம்புத் தூணி போன்ற பொருள்கள் காணப்படும். வலதுகாலின் அருகில் சிமிழும், கெண்டியும் காணப்படும். இந்தப் பொருள்கள் மங்கலப்பொருட்களாகக் கருதப்பட்டதால், இறந்துபட்ட வீரர்களின் உருவங்களுடன் பொறிக்கப்பட்டன.

வழக்காறும் பள்பாடும்

வீர மறவர்களுக்கு மட்டுமல்லாது, நன்றியுள்ள நாய்க்கும் நடுகல் எடுக்கப்பட்டது. இதை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும்பொழுது மனிதர்களாக இருந்தாலும், விவங்குகளாக இருந்தாலும் அவரவர் செயலுக்கு ஏற்ப அவர்களைச் சிறப்பிக்கும் வகையில் கல் எடுக்கப் பெற்றதிலிருந்து தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் நாகரிகம் வெளிப்படுகிறது. இறந்துபட்டவர்களுக்குக் கெண்டி, கண்ணுடி, சிமிழ் போன்ற மங்கலப் பொருள்களை வைத்து வணங்குகின்ற பழக்கம் இருந்திருக்கிறது.

நடுகற் கல்வெட்டுகள் நல்ல தமிழில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ளன. இவற்றில் குறிக்கப்பெறும் பெயர்களும், சொற்களும், எழுதப்பெற்றுள்ள நடையும் சங்ககால இலக்தியங்களின் சாயலை வெளிப்படுத்துகிறது.

மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் குடைவரைமண்டபங்களும், கோயில் களும் தோண்றியதைப்போன்று, அழகான சிற்பங்களும் உருவெடுத்தன என்பதை அவனுடைய நடுகற்-கல்வெட்டுகளில் பொறிக்கப்பெற்றுள்ள உருவங்கள் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

எனவே, மகேந்திரவர்மனின் நடுகற் கல்வெட்டுகள் மூலம் இலக்கியம், வரலாறு, சமுதாயத்தில் நடைமுறையில் இருந்த பழக்க வழக்கங்கள், கலைச் சிறப்பு ஆகியவற்றைத் தெரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

1. மாமங்கீ - இரா. நாகசாமி (இயக்குநர், தொக்பொருள் ஆய்வுக்குறை)

2. செங்கம் நடுகற்கள் - பதிப்பாசிரியர், இரா. நாகசாமி

AGAMAS ON MEMORIAL STONES

R. NAGASWAMY

It is well known that the erection of religious edifices, making of images, and their consecration, the daily and periodical rites and festivals and the philosophy behind them are dealt with in the group of works called agamas or Tantras. Agamas also speak of the erection of memorials to the dead and its worship.

A full chapter is dedicated to the erection and sites of memorials to the dead in Rauravāgama (Rauravagama-Part II. Edited by N. R. BHATT Institute Francaise Indology-Pondichery 1972 P. 35-46). It is called *Kshetralinga Pratishta*. Mr. N.R. BHATT has added very useful information, by listing other agamas where this subject is dealt with. The Kamika, Kārana, Kirana, Cintya, Dipta, Makuta, Matangaparamesvara, Yogaja, Suprebheda and Sukshma agamas deal with memorials. In some texts it is called *Sunādhilinga sthāpana*.

The purpose of erecting memorials is twofold namely for conferring benefits to the builder and to relieve the cycle of births and deaths to the dead (Raurava, 30-31). The memorials can be erected within a temple or outside it. It can be erected on the banks of rivers, lakes, tanks, coastal regions, in the midst of forests, on the foot hills or in cemeteries if it is to be an independent one. Kamika divides such memorials as independent (*svapradhana*) or dependent (*Parānga*) (Kamika 11-66).

If it is to be erected as a secondary or dependent one it should be installed in a temple, either in the central ambulatory or in the outer *sāla* (Raurava 30, 9-10). Various quarters are also prescribed for different desired effects.

The memorial can be either in the form of a linga or in the form of a figure sculpture. If it is a linga it may face either eastern or western direction, but if it is a figure sculpture it should face south. A temple of the

variety of *Sarvakāmaprada* or *Jayada* may be erected for the memoria. For erecting normal temples it is necessary to build a small miniature temple to perform the rites before erecting the main temple. Such miniature temples are called *bälālayas*. But for erecting memorial temples no *bälālaya* should be constructed.

The text prescribes the selection of stone, carving of the image, placing under water for a particular period (called *nirppaduttal* in Tamil and *Jalādhivāsa* in Sanskrit) followed by resting it on grains for a particular period (*Sayanādhivāsa*) which are to be done as for installation of other deities. The laying of base-stone and special gems (*ratnaryāsa*) are to be followed by the installatory rites. Final fire offerings and consecration rite called *kumbhabhisheka* must be performed.

From the above it is seen that from the selection of stone to consecration, almost all rites prescribed for other deities are to be gone through for memorial structures. The consecration of Kannaki as described in Silappadhikaram corresponds to these texts.

We have a few instances conforming to this Agamic prescription that needs our attention. In the 8th regnal year of Kampavarman a certain Rajaditya erected a memorial to his diseased father, where he was laid to rest. The inscription reads "in the place where his father was laid to rest Rajaditya erected an Isvarālaya and *Atitagrha* (E. I. VII, p. 122-123) It is evident that the temple was erected in *smasāna*, in the cemetery. In the temple itself there were two parts one the main temple dedicated to Siva and the *Atitagrha* probably a temple bearing a figure sculpture of the dead enshrined as a secondary temple. This is a very striking example of such memorial temples, mentioned in epigraph. (see also page 8 of this book) A number of *Pallipadai* temples mentioned both in Chola and Pandya records are memorial temples. The images of the Bhaktas, including that of the Saivaite Nayanmars and Vaishnavaite Alwars installed in temples and worshipped is probably after this tradition. A number of lingas to be seen in the enclosures of the temples, like the great temple of Tanjore were probably the edifices installed in memory of those who were once intimately connected with the temple.

நடுகல் மேற்கோள்கள்

அ க ந ட ன ர அ

முகையாத் தந்து முரம்பின் வீழ்த்த
வில்லேர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்
வங்வாண் பதுக்கைக் கடவுட்ட பேணமார்
நடுகற்பீலி குட்டி துடிப்படுத்துத்
தோப்பிக் கள்ளோடு துருட்பப்பலி கொடுக்கும்

பாடல் 35

நிரற வறந்த நிரம்பா நீளிட
வள்ளெயிற்றுச் செந்தாய் வருந்துபசிப் பினவொடு

.....
விழுத்தொடை மறவர் வில்லை வீழ்ந்தோர்
எழுத்துடை நடுகல் இன்னிமல் வதியும்

பாடல் 53

நிரம்பா தோக்கின் நிரையங் கொண்மார்
நெவ்வி நீளிட யெவ்வி மண்டி
நல்லமர்க் கடந்த நாளுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீவி குட்டிய பிறங்குறிலை நடுகல்

பாடல் 67

நடைமெலிந் தொழிந்த சேட்படர் கன்றின்
கடைமணி யுகுநீர் துடைத்த ஆடவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி அதர்தொறும்
பீவி குட்டிய பிறங்குறிலை நடுகல்
வேலூன்று பலகை வெற்றுமுனை கடுக்கும்

பாடல் 131

விடுவாய்ச் செங்களைக் கொடுவி வாடவர்
நன்னிலை பொறிந்த கள்ளிலை யதர்

பாடல் 179

ஏறுடை பின்னிரை பெயரப் பெயராது
செறிக்கரை வெள்வேல் மழவர்த் தாங்கிய
தறுக ஞாளர் நல்லிசை நிறுமார்
பிடிமடிந் தன்ன குறும்பொறை மருங்கின்
நட்டபோலும் நடாஅ நெடுங்கல்
அகலிடங் குயின்ற பல்பெயர் மன்னி

பாடல் 269

சிலையே நட்ட கலைஞரிழ் வம்பவர்
உயர்பதுக்கு இவர்ந்த ததர்கொடி அதிரல்

தெழுநிலை நடுகல் நாட்பவிக் கூட்டுஞ்
சரனிடை விவங்கிய மரனேஞ்கு இயவ

பாடல் 289

கடுங்கள் மறவர் பகழி மாய்த்தென
மருங்குல் நூலுகிய பேசமுதிர் நடுகல்
பெயர்பயம் படரத் தோன்று குயிலெழுத்து
இயைபுடன் நோக்கல் செவ்வாது அசைவுடன்
ஆறுசெல் வம்பவர் விட்டனர் கழியும்

பாடல் 297

மரங்கோ ஞமண்மகன் பேரூம் பருதிப்
புன்றலை சிதைத்த வன்றலை நடுகற்
கூருளி குயின்ற கோடுமா யெழுத்தவ்
வாறுசெல் வம்பவர் வேறுபயம் படுக்கும்

பாடல் 313

அந்த நடுகல் ஆலோன் வுதைத்த
காள யானைக் கதுவாய் வள்ளுகிர்
இரும்பனை யிதக்கையீன் ஒடியும்

பாடல் 365

வில்லீன் டருஞ்சமந் ததைய நாறி
நல்லிசை நிறுத்த நானுடை மறவர்
நிரைநிலை நடுகல் பொருந்தி இழையாது
இரைநசைஇக் கிடந்த முதுவாய்ப் பல்லி

பாடல் 387

புறநாற்று று

நன்நதலை யுவக மரந்தை தூங்க
செடுவியி நல்லிசை குடி
நடுகல் வாயினன் புரவல் வெனவே

பாடல் 221

பவர்க்கு நிழலாகி உலகமீக் கூறித்
தலீப்போ கன்னையிற் சிறுவழி மடங்கி
நிலைப்பெறு நடுக வாகியக் கண்ணும்
இடங்கொடுத் தொளிப்ப மன்ற

பாடல் 223

நடுகற் பீவி குட்டி நாரரி
சிறுகலத் துகுப்பவும் கொள்வன் கொல்லோ

பாடல் 232

மடஞ்சால் மஞ்சனு அணிமயிர் குட்டி
இடம்பீறர் கொள்ளாச் சிறுவழிப்
படஞ்செய் பந்தர்க் கல்மிசை யதுவே

பாடல் 260

பஸ்லாதழி இய கல்லா வஸ்வில்
உழைக்குரற் கூகை யழைப்ப ஆட்டி
நாகுமூலையன்ன நறும்புங் கரந்தை

விரகறியாளர் மரபிற் குட்ட நிறையிலன் தந்து நடுகல் ஆகிய வென்வேல் விடலை	பாடல் 261
பல்லாத் திரள்நிறைப் பெயர்தரப் பெயர்தந்து கல்லா விளையர் நீங்க நீங்கான் வில்லுமிழ் கடுங்களை முழ்கக் கொல்புனற் சிறையின் விலங்கியோன் கல்லே	பாடல் 263
பாலுடை மருங்கிற் பதுக்கை சேர்த்தி மரவ்வகுந்து தொடுத்த செம்பூங் கண்ணியொடு அணிமயிற் பீலிகுட்டிப் பெயர் பொறித்து இனிநட்ட டன்ரே கல்லும்	பாடல் 264
ஒங்குதிலை வேங்கை யொன்னினர் நறுவிப் போந்தையந் தோட்டிற் புனிந்தனர் தொடுத்துப் பல்லான் கோவலர் படலை குட்டக் கல்லாயினையே கடுமான் தோன்றல்	பாடல் 265
ஒலிமென் கந்த வொண்ணுத வரிவை நடுகற் கைதொழுது பரவும்	பாடல் 306
முளைக்குவரம் பாகிய வென்வே ஜெடுந்தகை நடுகற் பிறங்கிய வுவலீடு பறந்தலை	பாடல் 314
இல்லடு கன்னின் சிலகுடிச் சிறூர் புடைதடு கல்வின் நாட்பலி யூட்டி நன்னீ ராட்டி நெய்ந்தறைக் கொள்கியை மங்குல் மாப்புகை மறுகுடன் கமழும்	பாடல் 329
ஒன்னுத் தெவ்வர் முன்னின்று விலங்கி ஒளிரேந்து மருப்பிற் களிரைறிந்து விழ்ந்தெனக் கல்லே பரவின் அல்லது நெவ்லுகுத்துப் பரவுங் கடவுளும் இலவே	பாடல் 335
ஸ்குருாரு றி	
விழுத்தொடை மறவர் வில்லிடத் தொலைந்தோர் எழுத்துடை நடுக என்ன விழுப்பினைர்ப் பெருங்கை யானை	பாடல் 352

மலைபடுகடாம்

ஒன்னுத் தெவ்வ ருளிலிடத் தார்த்தென
நல்வழிக் கொடுத்த நானுவட மறவர்
செல்லா நல்லினசப் பெயரொடு நட்ட
கல்லேசு கலவீ யென்னுமிகப் பலவே

வரி 386-389

செல்லுந் தேளத்துப் பெயர்மருங் கறிமார்
கல்லெறிந் தெழுதிய நல்லரை மராஅத்த
கடவு னோங்கிய காடேசு கலவீ

வரி 394-396

பட்டினப்பாலை

கிடுகுநிரைத் தெஃகான்றி
நடுகல்லி னரண் போல

வரி 78-79

கிலம்பதிகாரம்

இமய மால்வரைக் கற்கடவாராம் என்ற வார்த்தை இடந்துரப்ப ஆரிய நாட்டு
ஏரோட்டி அவர்முடித்தலை அணங்காகிய பெரிமயக் குர்க்கமத்திப் பெயர்ந்து
போந்து நயந்த கொள்கைபில் கங்கைப் பேர் யாற்றிருந்து நங்கைதன்னை
நீர்ப்பதுத்தி வெஞ்சின்தரு வெம்மை நீங்கி வஞ்சிமா நகர்புகுந்து நிவலரசர்
நீண்முடியாற் பலர்தொழு படிமங்காட்டி தடமுலை பூசலாட்டியக் கடவுள்
மங்கலம் செய்த பின்னுள் கண்ணகி கோட்டத்து . . . - உரைப் பாட்டு மடை

திநுக்குறள்

என்னைமுன் நிலவன்மின் தெவ்விர் பலர்ரெண்ணை
முன்னின்று கல் நின் றவர்

எண் 771

ஸ்ருத்திகீரை ஏழைபது

' எழுந்துடைக் கல்நிரைக்க வாயில் விழுத்தொடை
அம்மாறு குலைக்கும் சரம்நிலைத்து—அம்மா
பெருந்தரு தாளாள்ளமைக்கு ஏற்க அரும்பொருள்
ஆகும் அவர் காதல் அவர் பாலைத்தினை எண் 1

ஸ்ருத்திகீரை ஜிம்பது

கொடுவில் எயினர்தம் கொல்படையால் வீழ்ந்த
அடிநினம் மாற்றிய பேசை—நடுகல்
விரிநிமல் கண்படுக்கும் வெங்காளம் என்பர்
பொருள் புரிந்தார் போய கரம்

பாலைத்தினை எண் 35

திருவாருர் மும்மனிக்கோவை

பட்டோர் பெயரும் ஆற்றலும் எழுதி
நட்ட கல்லூம்

பெருங்கலை

அடுகளிக் குரவைசே ரார்கலி யாளர்
நடுசற் படப்பை இடுகற் தீரார்
கண் கூட்டிருந்த ஜம்பதிற் திரட்டிப்
புல் பரந்து சிடந்த கல்வதர் உஞ்சைக் காண்டம் வரி 62-65

படுகற் சரமும் பாறையும் படுவும்
நடுகல் அடுக்கமும் நறும் பூஞ்சாரலும் உஞ்சைக் காண்டம் வரி 271-72

தொல்காப்பியம்

காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுதல்
சீர்த்தகு சிறப்பீன் பெரும்படை வாழ்த்தலென்று
இருமுன்று வகையிற் கல்லொடு புனர் தொல்-புறத்தினை-நூற்பா எண் 5

புறப்பொருள் வேண்டாமாலீல்

ஆனு வென்றி அமரில்லீழ்ந் தோற்குக்
கான் நிலிடைக் கற்கண் டன்று கற்காண்டம் — கொனு

மிகையணங்கு மெய்ந்திறிஇ மீவி மறவர்
புகையணங்கப் பூமாரி சிந்திப் — பகையணங்கும்
வீளைக் கடுங்களையால் வேறாகி விண்படர்ந்த
காரணைக்குக் கண்டமைத்தார் கல் வரலாறு

மண்மருளத் துடிகறங்க
விண்மேயாற்குக் கற்கொண்டன்று கற்கோள் நிலை — கொனு

பூவொடு நீர்தாவிப் பொங்க விரைவுகைத்து
நாவுடை நண்மனி நன்கியம்ப — மேவார்
அழன்மறங் காற்றி யலிந்தாற்கென் ரேத்திக்
கழன்மறவர் கைக்கொண்டார் கல் வரலாறு

வண்டுகுழ் தாமம் புடையே யலம்வரக்
கண்டுகொண்ட கண்ணீர்ப் படுத்தன்று கண்ணீர்ப் படுத்தல் — கொனு

காடுகனலக் கனவோன் சினஞ்சொரியக்
கூடிய வெம்மை குளிர்கொள்ள—பாடி
நயத்தக மன்னினி நறுவிரைகொண் டாட்டிக்
கயத்தகத் துயத்திட்டார் கல் வரலாறு

ஒங்கியகல் லுய்த்தொழுக்க
வாங்கென்னை நூ மத்துறையாகும்

கொனு

கணஞர்ந் துவப்பக் கடுங்கண் மறவர்
பினானுர்த் து பேய்வழங்கு ஞாட்டி—வினானுர்
விழுக்கினுல் வேய்ந்த விறல்வேவார் கல்லீல
யோழுக்கினு ரொன் செருவர் முன்

வரலாறு

அவன் பெயர்கண் பிசைப்பொறித்துக்
கவின்பெறக் கண்ணுட்டின்று

கல் நடுதல் - கொனு

மாலை துயல் மனியெறிந்து மட்டுத்துப்
பீலி யணிந்து பெயர்பொறித்து—வேலமரு
ளாண்டக் நின்ற வமர்வெய்யோற் காகென்று
காண்டக் நாட்டினுர் கல்

வரலாறு

நிழல்வி ழழின்மனிப்பூட்
கழல்வெய்யோன் கல்வாழ்த்தின்று கன்முறைபழிச்சல் - கொனு

அடும்புகழ் பாடி யழுதமுது நோனு
திடும்பெயுள் வைகி பிருந்த—கடும்பொடு
கைவன் குருசில் கற்கைதொழுஷ் செப்பான
தெய்வமாய் நின்றுன் திசைக்கு

வரலாறு

வேத்தமருள் விளிந்தோன்கல்வென
வேத்தினர் துவன்றி யிற்கொன்று புக்கன்று இல் கொண்டு புகுதல்-கொனு

வாட்புகா ஓட்டி வடிமணி நின்றியம்பக்
கோட்புலி யன்ன குருசில்க—லாட்கழிந்து
விற்கொண்ட வென்றி விறங்மறவ ரெல்வோரு
மிற்கொன்று புக்கா ரியைந்து

வரலாறு

முந்தை முதல்வர் கல்தான் காட்டி முதின்முல்லை - வரலாறு

கன்வின்றுன் எந்தை கணவன் கனப்பட்டான் ஏருண்முல்லை - வரலாறு

நூர்காப்பிய உரை

தாழி கவிப்பத் தவஞ்செய்வார் மன்னுக
வாழிய நோற்றனை மால்வரை—ஆழிதுழ்
மண்டில மாற்று மறப்புக்கழோன் சீர்பொறிப்பக்
கண்டனை வின்மாட்டோர் கல்

அன்றுகொ ளாபெயர்த் தாரமரில் வீழ்ந்தோன்கற்
கின்று கொள் பல்லா னின்மெல்லாங் - குன்றுமற்
செய்மினே சீர்ப்பச் சிறப்பாகத் தீபங்கள்
வைம்மினே பீடம் வகுத்து

ஆவாழ் குழக்கன் றுய் வித்துக் களத்தவிந்த
நீவாழ் வாயிய நின்னுகல் - ஒவாத
விற்கோட்ட நீண்டதோள் வேந்தன் பெயர்பொறித்த
பொற்கோட் டுமயமே போன்று

பொரு. 60 நச்சி

பொருது வடுப்பட்ட யாக்கை நான்னிக்
கொன்று முகந்தேய்ந்த வெஃகந் தாங்கிச்
சென்று களம்புக்க யானை தன்னெடு
முன்மலைந்து மடிந்த வோடா விடலை
நடுகண் னெடுநிலை நோக்கி யாங்குத்தன்
புள்ளாய் கிழித்தனன் புக்மோ னந்நிலைச்
சென்றுமிக் செங்க மாதோ

பொரு. 79 நச்சி

திருவண்ணமலை அருணசலேச்சவரர் கோயிற்சாசனம்

வேளை தடுங்கல்லும் வெட்டுமலீ ரக்குக்கையும்
மூளை தெறிக்கு முடித்தலையும் - நாளை
மதிவா ஜூதன்மடவாய் காணவாம் வாண
ஏதிவா ரணந்தொடர்விட்ட டாய்

கல்லாயு மெற்றெரிந்து காண்டற் கெளிவந்த
வல்லான் விடலைக்கு வம்மினே—வெல்புகழாற்
சீரியல் பாடல் சினதயாமல் யாம்பாடத்
தூரிய மெல்லாந் தொட

வரையறை குழ்கிடக்கை மாத்தாட் பெருங்கல்
வரையறை செய்யிய வம்மோ—வரையறை
வாராப் பெருப்புகழ் வல்லேல் விடலைக்கும்
ஒராற்ரூற் செய்வ துடைத்து

காப்புதூர் யாத்துக் கடிகமழ் நீராட்டிப்
பூப்பலி செய்து புகைகொள்ளீ—மீப்படர்ந்த
காளை நடுகற் சிறப்பயர்ந்து கால்கொன்மின்
நாளை வரக்கடவ நாள்

வாளமர் வீழ்ந்த மறவோன்க ஸீர்த்தொழுக்கிக்
கேவி ரண்டயக் கிளர்ந்தெதழுந்து—நீள்விகம்பிழற்
கார்ப்படுத்த வல்லேது போலக் கழலோன்க
ஸீர்ப்படுத்தார் கண்ணீரி வின்று

பல்லா பெயர்த்து நல்வழிப் படர்ந்தோன்
கல்சொரிந் தாட்டிய நீரே தொல்லை
வான்வழங்கு நீரினுந் தூய்தே யதனுற்
கண்ணீருகியுங் கழிடுத்
தெண்ணீராடுமின் நீர்த்தமா மதுவே

சீர்த்த துகளிற்றுய்த் தெய்வச் சிறப்பெய்த
நீர்ப்படுத் தற்கு நிலைகுறித்துப்—போர்க்களத்து
மன்னட்ட வென்றி மறவோன் பெயர்பொறித்துக்
கண்னட்டார் கல்குழ் கடத்து

கோள்வாய்த்த சீயம்போற் கொற்றவச் தம் மாவெறிந்து
வாள்வாய்த்து வீழ்ந்த மறவோய—நாள்வாய்த்
திடைகொள லின்றி யெழுத்துடைக் கல்வாய்
மடைகொளல் வேண்டு மகிழ்ந்து

கைவினை மாக்கள் கலுழுக்க ஞேக்கிழந்து
செய்வினை வாய்ப்பவே செய்தமைத்தார்—மொய்போர்
மறவர் பினம்பிறக்கி வாள்வாய்த்து வீழ்ந்தோன்
பிறபெயர்குழ் கண்மேற் பெரிது

துறை வெளியீடுகளின் பட்டியல்

தமிழ் நால் கன்

வி. எண்.	புத்தகங்களின் பெயர்	ஆசிரியர் பெயர்	பக்கம்	விலை	புத்தக எண்.	வெளியீடு தள்ளுபடி சதவீகதம்
1.	மாமத்தீஸ்	இரா. நாகசாமி	200	1-50	1	10
2.	இராஜராஜன்	சா. கணேசன்	56	0-50	2	10
3.	தசுங்கப் பெருவுடையார் கோயில் கல்வெட்டுகள்	இரா. நாகசாமி	280	2-25	3	10
4.	கல்வெட்டுஞ் கதை	நடன். காசிநாதன்	16	0-35	9	—
5.	சென்னை மரதகர்க் கல்வெட்டுகள்	இரா. நாகசாமி	540	18-65	10	—
6.	அருங்க்சொற் பொருட்குறிப்பு	சா. கணேசன்	24	0-35	12	10
7.	திருமதி நாயக்கர் மகால் துணிஸ மடல்	இரா. நாகசாமி	4	0-05	16	—
8.	அறங்கதூர் இசைக் கல்வெட்டுகள்	இரா. நாகசாமி	4	0-05	17	—
9.	கல்வெட்டியல்	நால்வர்	160	2-70	20	25
10.	செங்கம் நடுகற்கள்	இரா. நாகசாமி	170	5-15	21	25
11.	கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுகள் முதல் பாகம்	நடன். காசிநாதன்.	7-50	22	25	—
12.	கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுகள் இரண்டாம் பாகம்	நடன். காசிநாதன்	260	6-50	23	25
13.	கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டுகள் மூன்றாம் பாகம்	நடன். காசிநாதன்	8-50	24	25	—
14.	தமிழக் கோயில் கல்கள்	இரா. நாகசாமி, சந்திரமுர்த்தி.	166	3-50	26	10
15.	ழும்புரர்	அறுவர்	80	1-00	28	10
16.	கல்வெட்டு ஓர் அறிமுகம்	நடன். காசிநாதன்	—	—	—	—
		க. தாமோதரன்	150	2-25	31	10
17.	இராஜராஜன் வரலாறு	இரா. நாகசாமி	4	0-10	33	—
18.	கல்வெட்டு காலாண்டு இதழ் 1	இரா. நாகசாமி	44	1-50	—	10
	கல்வெட்டு காலாண்டு இதழ் 2	இரா. நாகசாமி	36	1-50	—	10
	கல்வெட்டு காலாண்டு இதழ் 3	இரா. நாகசாமி	41	1-50	—	10

LIST OF DEPARTMENTAL PUBLICATIONS
ENGLISH SERIES

S.No.	Name of the Publication	Author	Pages	Price	Publi- cation No.	Dis- count Perct.
1.	Kailasanatha Temple	R. Nagaswamy	28	0.75	4	10
2.	Mamallapuram	N. S. Ramaswamy	46	0.50	5	10
3.	Namakkal Caves	Dr. Vidyadehejia	62	1.50	6	10
4.	The Seven Pagodas	William Chamber	16	1.00	7	10
5.	A Backround to Restoration of monuments	G. R. H. Wright	24	1.50	8	—
6.	Gangaikondacholapuram (Art Edition)	R. Nagaswamy	96	5.00	11	25
6b	Gangaikondacholapuram (Popular Edition)	R. Nagaswamy	96	1.50	11	25
7.	Damilica Vol. I 1970	R. Nagaswamy	240	25.00	13	25
8.	A Bibliography on Indian Megaliths	K.S. Ramachandran	200	12.50	15	25
9.	Tamil Brahmi Inscriptions	I. Mahadevan	20	1.00	14	25
10.	Thirumalai Naicker Mahal (A Guide)	R. Nagaswamy	12	0.25	18	10
11.	Sri Thyagaraja Temple	S. Ponnuswamy	134	7.80	18	25
12.	The Art of Tamilnadu	R. Nagaswamy	144	25.00	25	25
13.	Kaveripoompattinam	R. Nagaswamy	12	0.25	27	10
14.	Damilica Vol. II Part III 1973	R. Nagaswamy	140	18.50	29	25
15.	South Indian Megaliths	Asko Parpola	74	8.50	32	25
16.	Political Geography of the Chola Country	Y. Subbarayalu	236	10.00	30	25
17.	The Kampharesvara Temple at Tribhuvanam	H. Sarkar	78	12.00		25